

ΚΑΤΗΧΗΣΗ ΚΑΙ ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

του π. Κυριακού Τσουρού
Γραμματέως τῆς Σ.Ε. ἐπὶ τῶν αἱρέσεων

ΜΕΡΟΣ Α'

Χριστιανικές αἱρέσεις καὶ παραχριστιανικές ομάδες

1. Εἰσαγωγικά

Ὁ Κύριος εἶχε προεῖπει ὅτι «ἐγερθήσονται (γάρ) ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφήται καὶ δώσουσι σημεῖα μεγάλα καὶ τέρατα, ὥστε πλανῆσαι, εἰ δυνατόν, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς» (Ματθ. κδ' 24). Καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος προειδοποίησε τοὺς Πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας στήν Μίλητο, ὅτι «ἐγὼ γνωρίζω τοῦτο, ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου θὰ εἰσέλθουν μεταξύ σας ψευδοδιδάσκαλοι καὶ πλάνοι σάν ἄλλοι λύκοι ἄγριοι καὶ σκληροί, πού ἀλύπητα θὰ διαρπάζουν τό ποῖμνιον βλάπτοντες καὶ ἀφανίζοντες τὰς ψυχὰς τῶν λογικῶν προβάτων.» (Πράξ. κ' 29-30).

Διαπιστώνομε, λοιπόν, ὅτι ἡ πλάνη, δηλαδή οἱ αἰρετικές διδασκαλίες, συνοδεύουν τὴν πορεία τῆς Ἐκκλησίας ἤδη ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματά της. Αὐτές τίς αἰρετικές διδασκαλίες ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τίς ὀνομάζει «γραῶδεις μύθους» (Α' Τιμ. δ' 7) καὶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος «μύθους σοφιστικούς» (Β' Πέτρου α' 16), πού ὁδηγοῦν στήν «ἀπώλεια» (Β' Πέτρ. β' 1).

Βάσεις πάνω στίς ὁποῖες ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας ἐδραιώνει τὴν κατήχησή της εἶναι: ἡ ὑπόσχεση τοῦ Κυρίου ὅτι «πῦλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (Ματθ. ιστ' 18) καὶ ἡ διαβεβαίωσή Του ὅτι θὰ ἀποστείλει τόν Παράκλητον γιὰ νά τὴν ὁδηγεῖ «εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν» (Ἰωάν. ιστ' 13). Αὐτές οἱ προϋποθέσεις διαμορφώνουν τὴν αὐτοσυνειδησία της καὶ τὴν βεβαιότητά της, ὅτι αὐτή, μέ τὴν ἀδιάκοπη ἱστορική δισχιλιετὴ παρουσία της καὶ τὴν ἀναμφισβήτητη ἀποστολική διαδοχὴ στήν ἱερωσύνη της, ἀποτελεῖ τὴν Μία Ἀγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία.

Ἔτσι, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, κοσμημένη μέ τὰ χαρακτηριστικά τῆς αὐθεντίας καὶ τῆς γνησιότητας, ἀποτελεῖ

τόν γνώμονα μέτρησης για τήν ὀρθή Πίστη μπροστά στήν πρόκληση τῶν αἰρετικῶν κάθε ἐποχῆς. Κάθε διδασκαλία πού διαφοροποιεῖται ἀπό τήν διδασκαλία τῆς ἱστορικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, εἶναι θρησκευτική αἵρεση, χριστιανική ἢ παραχριστιανική ἢ ἐξωχριστιανική.

Στήν ἐκκλησιαστική γλῶσσα, αἵρεση σημαίνει κάθε ἀπόκλιση ἀπό τήν Χριστιανική Ἀλήθεια, κάθε διαφοροποίηση στήν πίστη ἀπό τήν ἱστορική Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τήν Ὁρθόδοξη.

2. Τά χαρακτηριστικά τοῦ συγχρόνου προβλήματος

Ὅπως εἶπαμε πῶς πάνω, οἱ αἱρέσεις καί τά **σχίσματα** συνοδεύουν τήν πορεία τῆς ἱστορικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἀπό τά πρῶτα βήματά της. Ὑπῆρξαν μάλιστα ἕνα ἀπό τά κύρια αἷτια τῆς σύγκλησης τοπικῶν καί οἰκουμενικῶν συνόδων, οἱ ὁποῖες κατοχύρωσαν σέ ὅρους τήν Ὁρθή Πίστη, καί συγχρόνως ἀποτέλεσαν τήν πρόκληση γιά τήν γόνιμη ἀνάπτυξη τῆς πατερικῆς (καί εἰδικότερα τῆς ἀπολογητικῆς) θεολογίας.

Τό φαινόμενο ὅμως τῆς **σύγχρονης πλάνης** καί τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων διαφέρει τόσο στήν **ἐκταση** ὅσο καί στά **χαρακτηριστικά**. **Οἱ παλαιότερες αἱρέσεις**, μία ἢ ἐλάχιστες σέ κάθε ἐποχή, ἐμφανίζονταν ὡς θεολογικές, δογματικές ἢ ἐκκλησιολογικές διαφοροποιήσεις καί παρεκκλίσεις ἀπό τό δόγμα καί τό πολίτευμα, τῆς ἱστορικῆς Ἐκκλησίας. Ἦταν γνωστή ἡ ταυτότητά τους καί οἱ ἴδιες δέν ἔκρυπταν τό ἀληθινό τους πρόσωπο. Ἡ Ἐκκλησία ἐντόπιζε, ἀπομόνωνε καί καταπολεμοῦσε τήν αἵρεση, διεξάγοντας ἕνα θεολογικό ἀγῶνα, πολλές φορές διαλεγόμενη μέ τόν ἴδιο τόν αἰρετικό.

Οἱ νεοφανεῖς αἱρέσεις εἶναι πολυάριθμες, πολύμορφες καί πολυώνυμες καί δραστηριοποιοῦνται κάτω ἀπό ποικίλα προσωπεῖα. Δέν εἶναι μόνον αἱρέσεις ὑπό τήν ἐκκλησιολογική ἔννοια, ἀλλά πολλές ἀπ' αὐτές εἶναι παραθρησκευτικές, μέ ἔντονο συγκρητιστικό καί ἀποκρυφιστικό χαρακτήρα (οἱ ἀποκαλούμενες διεθνῶς σέκτες). Στήν Ἑλλάδα ἔχουν καταγραφεῖ στίς μέρες μας, κατά προσέγγιση, 80 ἕως 100 αἰρετικές ὁμάδες μέ χριστιανικά ἢ παραχριστιανικά χαρακτηριστικά καί 450 ἕως 500, παραθρησκευτικές ὁμάδες, σέ

αυξανόμενο ρυθμό, πού εντάσσονται στο παγκόσμιο συγκρητιστικό ρεύμα της «Νέας Έποχης» (New Age).

Αυτές τīs δύο κατηγορίες δέν πρέπει νά τīs συγχέομε, δηλαδή τīs χριστιανικές αίρέσεις μέ τīs παραθρησκευτικές ομάδες τīs "Νέας Έποχης".

Οί νεοφανείς αίρέσεις, δέν έκδηλώνονται όλες έχθρικά πρός τήν Όρθόδοξη Πίστη ή δέν απορρίπτουν φανερά τήν Όρθόδοξη Έκκλησία καί τήν Όρθόδοξη ιδιότητα. Χρησιμοποιούν συχνά παραπλανητικούς τίτλους καί όρολογίες όρθόδοξης, προκαλώντας έτσι μεγάλη σύγχυση, ως πρός τό περιεχόμενο τīs πίστεως καί επιτυγχάνοντας εύκολότερα τόν προσηλυτισμό άνύποπτων καί έν πολλοίς άκατήχητων άνθρώπων.

Συνοπτικώς, μπορούμε νά πούμε ότι καί οί δύο κατηγορίες τīs πλάνης (αίρέσεις καί σέκτες), καίτοι διαφοροποιούνται ριζικά μεταξύ τους ως πρός τήν προέλευση καί τήν διδασκαλία, έχουν ως κοινό χαρακτηριστικό τους, ότι είναι ολοκληρωτικές ομάδες "χειρισμού του νοῦ" του άνθρώπου, τόν καθιστούν ύποχείριό τους καί τόν οδηγούν (μέ διάφορους μηχανισμούς καταστολής καί άσκησης ψυχολογικής βίας) σέ μία συμπεριφορά επικίνδυνη γιά τόν έαυτό του καί γιά τό κοινωνικό σύνολο.

3. Η θεωρητική βάση των νεοφανών αίρέσεων

Είναι γνωστό, ότι στίς αίρετικές καί παραθρησκευτικές ομάδες γίνεται πολύς λόγος γιά σωτηρία. Όμως ό άνθρωπος των αίρέσεων σήμερα μιλώντας γιά σωτηρία δέν έννοει αυτή σάν δωρεά - χάρισμα του Θεού, αλλά σάν κατάκτηση δική του. Έτσι βλέπομε νά διακηρύσσει αυτόματους καί μηχανικούς τρόπους σωτηρίας, καί γιά νά κυριολεκτούμε, αυτόσωτηρίας. Οί μέν χριστιανικές καί παραχριστιανικές αίρέσεις (Προτεστάντικές, Πεντηκοστιανές, "μάρτυρες του Έχωβᾶ", Άντβεντιστές, κλπ.), διακηρύσσουν μία στιγμιαία σωτηρία πού επιτυγχάνεται μέ μία πράξη του νοῦ καί οδηγεί σέ έκβιασμό του Αγίου Πνεύματος, μέ τīs λεγόμενες έμπειρίες καί έντυπωσιακά φαινόμενα.

Οί δέ παραθρησκευτικές ομάδες όμιλοῦν γιά αὐτοσωτηρία, γιά αὐτοπραγμάτωση, γιά αὐτογνωσία. Γι' αὐτό ὅμως θά ἔχομε τήν εὐκαιρία νά μιλήσουμε λεπτομερέστερα σέ ἄλλη μας εἰσήγηση.

4. Εἰδικά χαρακτηριστικά

Κύριο χαρακτηριστικό τῶν ὁμάδων αὐτῶν εἶναι ἡ μικρή ἱστορική πορεία τους, πού δέν ἔχει καμία σχέση καί σύνδεση μέ τήν ἱστορική Ἐκκλησία πού ἵδρυσε ὁ Ἰησοῦς Χριστός, οὔτε στήν πίστη, οὔτε στήν λατρεία, πολύ περισσότερο στήν "ἀποστολική διαδοχή". Ἡ ἱστορία τους ξεκινᾷ αὐθαίρετα καί ξαφνικά, μόλις μερικές δεκαετίες πρίν, ὅπως, φερειπεῖν, τῶν Ἑλλήνων Νεοπεντηκοστιανῶν στή δεκαετία τοῦ 1960 καί ἄλλων στή δεκαετία τοῦ 1920. Ἀλλες ομάδες ἔχουν ζωή 100 ἢ τό πολύ 135 ἐτῶν, ὅπως ἡ ἐταιρία "Σκοπιά" τῶν "Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά".

Ὅλες αὐτές οἱ ομάδες, ἡ κάθε μία γιά τόν ἑαυτό της, ὑποστηρίζουν ὅτι εἶναι ἡ ἀληθινή καί γνήσια Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ὅμως, δέν εἶναι δυνατό νά ὑπάρχουν πολλές "ἐκκλησίες". Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι Μία καί Ἀδιαίρετη. Ἰδρύθηκε ἀπό τόν Ἴδιο τόν Ἰησοῦ Χριστό καί συνεχίζει ἀδιάκοπα νά ὑπάρχει, νά διδάσκει καί νά ἀγιάζει τούς πιστούς ἐπί 2000 χρόνια. Εἶναι τό Ἕνα καί Μοναδικό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὅπως Μία καί Μοναδική εἶναι ἡ Κεφαλή Της, ὁ Ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Δέν μποροῦν λοιπόν νά ὑπάρχουν μαζί Της καί κοντά Της καί ἄλλες "ἐκκλησίες".

Καί τίθεται ἐδῶ τό ἀμείλικτο γιά τίς αἰρετικές ομάδες ἐρώτημα: Ἄν ὅλες αὐτές εἶναι πράγματι, ὅπως ὑποστηρίζουν ἡ κάθε μία γιά τόν ἑαυτό της, ἡ Ἀληθινή Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τότε πού ἦταν πρίν 200, 500, 1000, 1500 ἢ 1800 χρόνια; Πῶς συνδέονται μέ τήν ἀρχέγονη Ἀληθινή Ἐκκλησία πού ἵδρυσε ὁ Χριστός; Ἐάν κάποια ἀπ' αὐτές τίς νεοφανεῖς χριστιανικές αἱρέσεις ἢ τίς παραχριστιανικές ομάδες εἶναι, ὅπως ὑποστηρίζουν, ἡ ἀληθινή Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, πῶς θά δικαιολογήσει αὐτό τό μεγάλο χάσμα τῶν 19 ἢ 17 αἰώνων πού τήν χωρίζει ἀπό τήν πρώτη Ἐκκλησία, ἀφοῦ ὅλες αὐτές ἐμφανίσθηκαν μόλις τά τελευταῖα 150 χρόνια;

Ἕνα ἀκόμη χαρακτηριστικό τῶν νεοφανῶν αὐτῶν

προτεσταντικῶν καί νεοπροτεσταντικῶν ομάδων εἶναι οἱ φονταμενταλιστικές διδασκαλίες τους, ἡ σκληρή συμπεριφορά τους πρὸς τοὺς ἔξω ἀπὸ τὴν ομάδα καί ἡ αὐστηρότητα (σκληρότητα) στὴν πειθαρχία τῶν ὁπαδῶν τους, ἡ ὁποία ἐνίοτε παίρνει τὸν χαρακτήρα ἀπειλῆς καί τρομοκρατίας. Ἐπίσης χαρακτηρίζονται γιὰ τὶς ἔντονες ἐσχατολογικὲς διδασκαλίες τους καί τὶς δῆθεν προφητικὲς προβλέψεις τους, γιὰ τὶς ὁποῖες συνεχῶς διαψεύδονται. Οἱ συνεχεῖς ἀναγγελίες τοῦ τέλους τοῦ κόσμου ("συστήματος", κατὰ τοὺς Χιλιαστὲς) καί ἡ ἀπειλή τοῦ Ἀντιχρίστου ἢ ἡ ὑπόσχεση τῆς λεγομένης "ἄρπαγῆς" (κατὰ τοὺς Πεντηκοστιανούς), ὁλοκληρώνουν τὴν μέθοδο τοῦ ἐκφοβισμοῦ καί τῆς καταπίεσης τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας καί τῆς στέρησης τῶν βασικῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων τῶν ὁπαδῶν τους. Καί εἶναι αὐτὲς ἀκριβῶς οἱ ομάδες πού, ὅταν καταγγελοῦν, διαμαρτύρονται ὅτι καταπατοῦνται τάχα τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματά τους καί ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία τους.

Οἱ σύγχρονες χριστιανικὲς αἱρέσεις καί παραχριστιανικὲς ομάδες εἶναι γέννημα τοῦ Προτεσταντισμοῦ. Γι' αὐτό θεωρῶ ἀπαραίτητο νὰ ἀναφερθοῦμε σέ μερικὰ ἱστορικὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν τὸ σκηνικὸ τῆς γεννήσεως καί ἀναπτύξεως τοῦ προτεσταντικοῦ κινήματος γενικῶς, ἀπὸ τὸ ὁποῖο προῆλθαν ὅλες οἱ μεταγενέστερες καί οἱ σημερινὲς πολυώνυμες καί πολυάριθμες προτεσταντικὲς καί νεοπροτεσταντικὲς αἱρέσεις.

5. Σύντομα ἱστορικὰ στοιχεῖα

Μέ τὸν ὄρο Προτεσταντισμός ἢ Διαμαρτύρηση χαρακτηρίζομε τὸ θρησκευτικὸ κίνημα πού δημιουργήθηκε στὴν Εὐρώπῃ τὸν ΙΣΤ' αἰῶνα. Κύρια αἰτία τῆς ἀναπτύξεώς του ὑπῆρξε ἡ παρακμὴ πού δοκίμαζε ὁ Παπισμός καί ἡ ἐπιθυμία γιὰ μιὰ ἀνανέωση τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νὰ ἐξαλειφθεῖ ἡ διαφθορά πού ἐμφανιζόταν στίς τάξεις τῶν κληρικῶν της.

Τὸ κίνημα αὐτὸ τῆς θρησκευτικῆς μεταρρύθμισης εἶχε ἤδη ξεκινήσει στὴν Δύση ἀπὸ τὸν ΙΔ' αἰῶνα, μέ κύριους ἐκπροσώπους τὸν Τζόν Γουίκλιφ (1320-1384), τὸν Γιάν Χούς

(1369-1415) καί τόν Ίερώνυμο Σαβοναρόλα (1458-1498). Τό κίνημα αὐτό ὀνομάστηκε γενικῶς Μεταρρύθμιση.

Τόν ΙΣΤ' ὁμῶς αἰῶνα ἡ ἐπιθυμία γιά τήν ἀναγέννηση τῆς Ἐκκλησίας στή Δύση ἔλαβε τεράστιες διαστάσεις, οἱ ὁποῖες ὀδήγησαν τελικά στή διαίρεση τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας καί στήν ἀπόσχιση μεγάλων τμημάτων της ἀπό τή Ρώμη, τά ὁποῖα διαμαρτυρόμενα (ἐξ οὗ καί Διαμαρτυρόμενοι - Προτεστάντες) σχημάτισαν νέες θρησκευτικές κοινότητες, οἱ ὁποῖες αὐτοαποκαλέστηκαν μεταρρυθμιστικές ἢ εὐαγγελικές.

Ἡ μεταρρυθμιστική αὐτή κίνηση ὀλοκληρώθηκε καί ἐδραιώθηκε ἀπό τούς μεγάλους μεταρρυθμιστές τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνα, τόν Μαρτῖνο Λούθηρο, στή Βυττεμβέργη (1483-1546), τόν Οὐλριχ Σβίγγλιο, στή Ζυρίχη (1484-1531) καί τόν Ἰωάννη Καλβίνο στήν Γενεύη (1509-1564). Ἐτσι δημιουργήθηκαν τρεῖς μεγάλες θρησκευτικές κοινότητες ἢ ὁμολογίες: ἡ Λουθηρανική, ἡ Μεταρρυθμιστική καί ἡ Πρεσβυτερική ἢ Εὐαγγελική.

Πρῶτος ὁ Λούθηρος, πού ἦταν μοναχός καί ἡγούμενος στό τάγμα τῶν Αὐγουστινιανῶν καί καθηγητής τῆς Θεολογίας στή Βυττεμβέργη, ἦλθε σέ σφοδρή ἀντιπαράθεση μέ τή Ρώμη, ὅταν ὁ δομινικανός μοναχός Γιόχαν Τέτσελ, ἔφθασε στή Βυττεμβέργη διαθέτοντας συγχωροχάρτια γιά τήν χρηματοδότηση τῆς Βασιλικῆς τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Ὁ Λούθηρος, διαμαρτυρόμενος γι' αὐτό, θυροκόλλησε τότε στήν εἴσοδο τῆς ἐκκλησίας τῆς πόλης τίς γνωστές 95 θέσεις του, οἱ ὁποῖες ἀπετέλεσαν τό πρῶτο κείμενο τῆς Μεταρρύθμισης. Διακήρυξε τήν ἀκραία θέση, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά φθάσει στή σωτηρία μέ τά καλά ἔργα, ἀλλά μόνο μέ τήν θεία Χάρη καί τήν πίστη, καί ὅτι σ' αὐτή τήν διαδικασία δέν ἔχουν καμμιὰ θέση καί ἀξία τά συγχωροχάρτια. Τότε κινήθηκε ἐναντίον του ἡ διαδικασία τῆς Ἱερᾶς Ἐξέτασης καί τό 1521 ἀφορίστηκε ἀπό τόν Πάπα. Ἡ ρήξη ἔγινε τελική καί ἀγεφύρωτη. Ἀκολούθησαν οἱ ἄλλες Προτεσταντικές κινήσεις τοῦ Καλβίνου καί τοῦ Σβίγγλιου.

Ὅμως τό πρόβλημα δέν σταμάτησε ἐκεῖ. Τό 1547 ὁ βασιλιάς τῆς Ἀγγλίας Ἐρρίκος Η' θέλησε νά διαζευχθεῖ τήν σύζυγό του Αἰκατερίνη τῆς Ἀραγονίας καί νά νυμφευθεῖ ἄλλη. Ἐπειδή ὁ Πάπας δέν συγκατένευσε στήν ἐπιθυμία του αὐτή ὁ Ἐρρίκος ἀνακήρυξε τόν ἑαυτό του κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας στήν

Αγγλία καί ἀποσχίσθηκε ἀπό τήν Ρώμη. Ἐτσι δημιουργήθηκε ἡ Ἀγγλικανική Ἐκκλησία, ἡ ὁποία στή συνέχεια διαιρέθηκε σέ τρεῖς τάσεις: τήν "Ὑψηλή Ἐκκλησία", τήν "Ταπεινή Ἐκκλησία" καί τήν "Εὐρεῖα Ἐκκλησία". Στήν τελευταία αὕτη τάση παρουσιάζονται καί τά μεγαλύτερα προβλήματα μέ τήν χειροτονία γυναικῶν, τήν τέλεση γάμων ὁμοφυλοφίλων κ.ἄ.

Ὅλες αὐτές οἱ Προτεσταντικές ὁμολογίες μεταφέρθηκαν στή συνέχεια στήν Ἀμερική, ὅπου καί ἐγνώρισαν μεγάλη ἐξάπλωση. Μέ τήν ἔλλειψη τοῦ ὑγειοῦς ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος, πού τίς χαρακτήριζε, τήν ἀπομάκρυνσή τους ἀπό τήν Ἱερὰ Πατερική Παράδοση, τήν ἄγνοια τῆς διδασκαλίας τῶν Ἀνατολικῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καί μέ τό διασπαστικό πνεῦμα πού τίς διακρίνει, ὁδηγήθηκαν σέ συνεχεῖς διασπάσεις, ἀριθμούμενες σήμερα σέ ἑκατοντάδες.

Ὡς κύριο δόγμα καί ἀξίωμά τους υἱοθέτησαν τό σύνθημα *sola scriptura*, ὑποκαθιστώντας ἔτσι τήν αὐθεντία καί τό κύρος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς Σώματος Χριστοῦ, δηλαδή ὡς τῆς μόνης πού ἔχει τήν αὐθεντία καί ἐπὶ τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἀφοῦ μόνη ἡ Ἐκκλησία εἶναι "ὁ στῦλος καί τό ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας" (Α' Τιμ. γ' 15). Αὕτη εἶναι "ὁ Χριστός παρατεινόμενος εἰς τοὺς αἰῶνας", κατὰ τήν εὐστοχη ἔκφραση τοῦ ἱ. Αὐγουστίνου. Αὕτη κατέγραψε τήν Ἀγία Γραφή, καθώρισε τοὺς κανόνες τῶν βιβλίων της καί Αὕτη ἐρμηνεύει ἀλαθήτως τήν Ἀγία Γραφή.

Ἐπομένως, μέ τήν θέση *sola scriptura* ἀπορρίπτεται ἡ Ἱερὰ Παράδοση καί ἡ πολύτιμη συμβολή τῶν Πνευματοφόρων Πατέρων στήν ἐρμηνεία τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Οὐσιαστικά, ἀπορρίπτεται ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία, ὡς "στῦλος καί ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας". Ἐτσι, ἡ ἀλάνθαστη ἐρμηνεία τῆς Ἀγίας Γραφῆς ἀναλαμβάνεται ἀπό μεμονωμένα ἄτομα νεωτέρων θεολόγων καί ἐκφραστῶν τοῦ προτεσταντικοῦ χώρου, τά ὁποῖα ἀνακηρύσσονται μέ τόν τρόπο αὐτό σέ νέους καί ἀναρίθμητους προτεστάντες "πάπες", πού διεκδικοῦν τό ἀλάθητο, ὁ καθένας γιά τόν ἑαυτό του.

Τέλος, οἱ περισσότερες προτεσταντικές αἱρέσεις ἀπέρριψαν ὅλα σχεδόν τά μυστήρια, πλήν τοῦ Βαπτίσματος, καί μερικές καί τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ὡς ἀπλοῦ ὅμως συμβολισμοῦ ἢ ἀναμνηστικῆς τελετῆς. Ἄλλες ἔχουν ἀπωλέσει ἀκόμη καί αὐτό τόν χριστιανικό χαρακτήρα τους, ἀφοῦ εἶναι

ἀντιπριαδικές. Ἐπομένως, δέν ἔχουν καμιά σχέση καί σύνδεση μέ τήν ἱστορική Μία, Ἀγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, πού ἵδρυσε ὁ Χριστός.

6. Οἱ νεοπροτεσταντικές αἱρέσεις

Ἀπό τίς προτεσταντικές αὐτές ομάδες τῆς Ἀμερικῆς κυρίως προῆλθαν καί οἱ νεοπροτεσταντικές αἰρετικές ομάδες πού δραστηριοποιοῦνται σήμερα προσηλυτιστικά διεθνῶς καί στήν Πατρίδα μας. Στήν Ἑλλάδα ἀριθμοῦν περί τίς 100 ομάδες καί ὑποδιαίροῦνται σέ Ἐλεύθερες Ἐκκλησίες, Πεντηκοστιανές καί Νεοπεντηκοστιανές, Θεραπευτές, Χαρισματικούς, Ὑπερδογματι-κούς, Ἐσχατολογικές ομάδες κ. ἄ. Ἀπό τίς τελευταῖες αὐτές, προῆλθαν καί ἐκεῖνες πού ἔχουν ἀπωλέσει πλήρως τόν χριστιανικό χαρακτήρα τους (ἀσχέτως μέ τό τί ὑποστηρίζουν οἱ ἴδιες), εἴτε διότι ἀρνοῦνται τήν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ, τήν πίστη στήν Ἀγία Τριάδα καί τήν ὑπαρξη τῆς ψυχῆς (ὅπως εἶναι π.χ. οἱ "Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά"), εἴτε διότι ἀμφισβητοῦν τήν μοναδικότητα τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ὡς τοῦ μόνου φορέως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ Θείας Ἀποκαλύψεως, (ὅπως εἶναι οἱ Μορμόνοι ἢ Ἐκκλησία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τῶν Ἀγίων τῶν Τελευταίων ἡμερῶν), καί ἄλλες πού διαφοροποιοῦνται ριζικά ἀπό τήν χριστιανική πίστη, ὅπως εἶναι, οἱ Ἀντβεντιστές (ἢ Ἐκκλησία τῶν Ἀντβεντιστῶν τῆς Ἑβδόμης ἡμέρας), οἱ Μελετητές τῆς Βίβλου, οἱ Εὐαγγελιστές, ἡ Παγκόσμια Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, ἡ Χριστιανική Ἐπιστήμη κ.ἄ. Ὅλες αὐτές οἱ ἀντιπριαδικές ομάδες δέν μποροῦν πλέον νά θεωροῦνται ὡς χριστιανικές αἱρέσεις, γι' αὐτό τίς προσδιορίζομε ὡς παραχριστιανικές ομάδες¹.

Μεταξύ τῶν ἔντονα δραστηριοποιουμένων στήν Ἑλλάδα νεοπροτεσταντικῶν ομάδων καί μέ μεγαλύτερα ποσοστά προσηλυτιζομένων, εἶναι οἱ Πεντηκοστιανοί, οἱ ὅποιοι ἐμφανίζονται μέ πολλούς καί διαφορετικούς τίτλους, καίτοι σέ γενικές γραμμές συμπίπτουν μεταξύ τους στήν διδασκαλία καί

¹ Τούς τίτλους τῶν πολυάριθμων καί ποικυλώνυμων αὐτῶν ομάδων βλέπε στό π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, Ἐγχειρίδιον χριστιανικῶν αἱρέσεων καί παραχριστιανικῶν ομάδων.

στά χαρακτηριστικά.

Στή σημερινή μας συνάντηση θά ασχοληθοῦμε πολύ περιληπτικά μέ δύο ἀπό τίς πλέον γνωστές καί πολυπληθεῖς αἰρετικές ομάδες στήν Ἑλλάδα: Τούς Πεντηκοστιανούς καί τούς «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά».

7. ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΙΑΝΟΙ ΚΑΙ ΝΕΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΙΑΝΟΙ

7α) Τό κίνημα τῶν Πεντηκοστιανῶν ἔχει τίς ρίζες του στόν Μεθοδισμό, μιά εὐσεβιστική προτεσταντική ομάδα, πού ἐμφανίστηκε στά μέσα τοῦ 18^{ου} αἰῶνα (1729) στήν Ἀγγλία καί στήν συνέχεια ἐξαπλώθηκε στήν Ἀμερική (ιδρυτές: Ἰωάννης καί Κάρολος Οὐέσλεϋ καί ὁ συσπυδαστής τους Γεώργιος Χουάιτφιλντ).

Τό κίνημα αὐτό ἐμφανίζεται μέ πλῆθος ἐπί μέρους ομάδων, οἱ ὁποῖες συνεχῶς διασπῶνται καί αὐξάνονται. Στήν Ἑλλάδα ἐμφανίστηκε στήν δεκαετία τοῦ '920 καί ἐγνώρισε ιδιαίτερη ἀνάπτυξη στήν δεκαετία τοῦ '960. Σήμερα στήν Ἑλλάδα δραστηριοποιοῦνται περισσότερες ἀπό εἴκοσι Πεντηκοστιανές ομάδες, μεταξύ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν καί ἀντιτριαδικές. Σ' αὐτές πρέπει νά προστεθοῦν διάφορες νεοπεντηκοστιανές ομάδες (ιδιαίτέρως τῶν λεγομένων θεραπευτῶν) καί οἱ λεγόμενες χαρισματικές καί ὑπερδογματικές ομάδες.

Ἐπειδή εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατο νά ἀναφερθοῦμε σέ ὅλες αὐτές τίς ομάδες καί στά ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τῆς καθεμιᾶς ἀπό αὐτές (ἄλλωστε αὐτό θά δημιουργοῦσε καί σύγχυση), θά περιοριστοῦμε σέ μιά ἀπ' αὐτές, πού εἶναι καί ἡ πολυπληθέστερη στήν πατρίδα μας, τήν ὁποία θά παρουσιάσουμε στήν σημερινή μας εἰσήγηση, ὡς τό ἀντιπροσωπευτικότερο παράδειγμα τοῦ Πεντηκοστιανισμοῦ στήν Ἑλλάδα: τήν "Ἐλευθέρα Ἀποστολική Ἐκκλησία τῆς Πεντηκοστῆς".

Ἰδρύθηκε στήν Ἑλλάδα τό 1966, ἀπό τόν ἱατρό Λεωνίδα Φέγγο καί προέρχεται ἀπό τή λεγόμενη "Ἀποστολική Ἐκκλησία τῆς Πεντηκοστῆς", πού ἰδρύθηκε ἀπό Ἑλληνες Πεντηκοστιανούς μισσιονάριους τήν δεκαετία τοῦ '930. Ὄνομάστηκε "Ἐλευθέρα" διότι ὁρισμένα μέλη της δέν θέλησαν

νά υπογράψουν δήλωση ύποταγῆς στό ἀμερικανικό Κέντρο τους "Σύναξη Θεοῦ", καί ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι ἐντελῶς ἐλεύθερη καί δέν ἐξαρτᾶται ἀπό καμμιά ἄλλη ὀργάνωση τοῦ ἐξωτερικοῦ ἢ τοῦ ἐσωτερικοῦ.

Σήμερα ἔχει ἀνά τήν Ἑλλάδα **120 περίπου** εὐκτηρίους οἴκους, οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων λειτουργοῦν μέ ἄδεια τοῦ ΥΕΠΘ, ἐκδίδει τήν ἐφημερίδα "Χριστιανισμός" καί λειτουργεῖ τόν ὁμώνυμο ραδιοφωνικό σταθμό, μέ **39** συχνότητες ἀνά τήν Ἑλλάδα.

7β) Διδασκαλίες

α) Ἡ ομάδα αὐτή, ὅπως καί καθεμιά ἀπο τίς ἄλλες Πεντηκοστιανές ομάδες, διεκδικεῖ γιά τόν ἑαυτό της αὐθαίρετα τόν τίτλο τῆς μόνης ἀληθινῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καίτοι, ὅπως εἶπαμε, ἐμφανίστηκε στό προσκήνιο μόλις τήν δεκαετία τοῦ '960 καί ἐπομένως δέν ἔχει καμμιά σχέση μέ τήν ἱστορική Ἐκκλησία πού ἱδρυσε ὁ Χριστός.

β) Καταφέρεται μέ δριμύτητα ἐναντίον κάθε ἄλλης χριστιανικῆς ὁμολογίας ἀκόμη καί κατὰ τῶν λοιπῶν πεντηκοστιανῶν ομάδων.

γ) Ὑποστηρίζει ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀποστάτησε τρεῖς αἰῶνες μετά τούς Ἀποστόλους, γι' αὐτό πρέπει νά χαρακτηριστεῖ ὡς "πόρνη" ἢ ὡς "θυγατέρα τῆς Βαβυλώνας".

δ) Στήν ομάδα αὐτή ἡ εἰδική Ἱερωσύνη ἀπορρίπτεται. Παλαιότερα, ἀποδεχόταν πέντε τελετές ὡς δῆθεν "μυστήρια". Σήμερα δηλώνει ὅτι ἀποδέχεται καί τά ἑπτὰ "μυστήρια". Βεβαίως αὐτά δέν ἔχουν καμμιά σχέση μέ τά πραγματικά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά εἶναι ἀπλές τελετές.

ε) Ἀποδέχεται τό "Σύμβολο τῆς Πίστεως", Νικαίας-Κωνσταντινουπόλεως, καίτοι ἀπορρίπτει τόσο τίς Οἰκουμενικές Συνόδους, πού τό κατοχύρωσαν μέ τό κῦρος τους, ὅσο καί τούς θεοφόρους Πατέρες, τούς φορεῖς τῆς εἰδικῆς Ἱερωσύνης, οἱ ὁποῖοι τό συνέταξαν.

στ) Δίδει μεγάλη ἔμφαση στίς λεγόμενες "ἐμπειρίες" καί στά "χαρίσματα" καί εἰδικά στή "γλωσσολαλιά", στό "βάπτισμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος" καί ἐγκλωβίζει τούς ὁπαδούς της ἢ προσελκύει νέους, μέ ἐσχατολογικές διδασκαλίες καί

ψευδοπροφητείες (ιδιαιτέρως μέ τή διδασκαλία περί "άρπαγῆς"), ὅπως θά δοῦμε παρακάτω.

ζ) Ἡ σωτηρία κατά τήν "Ελευθέρα Ἀποστολική Ἐκκλησία τῆς Πεντηκοστῆς" εἶναι στιγμιαία καί αὐτόματη καί ἐξασφαλίζεται μόλις ὁ πιστός δεχθεῖ τόν Χριστό "σάν προσωπικό Σωτήρα ἀναγνωρίζοντας τίς ἁμαρτίες του".

η) Ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ Θεός ἔχει χέρια καί πόδια καί προσδιορίζετι τοπικά (βλ. ἀπογνηματοφωνιμένη κασσέτα, π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, Ἐγχειρίδιον αἱρέσεων καί παραχριστιανικῶν ομάδων, σ. 223).

θ) Τέλος, τό "βάπτισμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος" εἶναι ἀπαραίτητο νά ἀκολουθήσει τό βάπτισμα στό ὕδωρ καί εἶναι μιά προσωπική ὑπόθεση, ἀφοῦ ὁ κάθε Πεντηκοστιανός μόνος του διαπιστώνει, σέ συγκεκριμένη ἡμέρα καί ὥρα, ὅτι ἔλαβε τό βάπτισμα αὐτό. Συνήθως, ἀπόδειξη τούτου εἶναι ἡ "γλωσσολαλία". Ὁ νηπιοβαπτισμός ἀπορρίπτεται.

ι) Ὡς "ἐμπειρίες" γιά τούς Πεντηκοστιανούς θεωροῦνται οἱ "θαυματουργικές" θεραπείες καί κυρίως ἡ "γλωσσολαλία". Ὡς ἀντιπροσωπευτικότερο παράδειγμα νόθης κατάστασης καί ὄχι γνήσιας ἐμπειρίας, θεωροῦμε τήν λεγόμενη "γλωσσολαλία". Οἱ διάφοροι Πεντηκοστιανοί ὑποστηρίζουν ὅτι κάθε "τέλειος" Πεντηκοστιανός, μετά τό "βάπτισμα τοῦ ὕδατος" (ἀναβαπτισμός), περνᾷ ἀπό τό "βάπτισμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος" καί λαμβάνει, ὅπωςδῆποτε, τό "χάρισμα" τῆς "γλωσσολαλιᾶς".

ια) Κεντρική θέση στή διδασκαλία τῶν Πεντηκοστιανῶν, ὅπως εἴπαμε ἤδη, ἔχουν τά ἐσχατολογικά θέματα καί μάλιστα τό θέμα τῆς «άρπαγῆς». Ὑποστηρίζουν, δηλαδή, ὅτι πρὶν τήν ἐμφάνιση τοῦ Ἀντιχρίστου θά ἔλθῃ ὁ Χριστός γιά νά "ἀρπάξει" τήν Ἐκκλησία, ὥστε νά γλιτώσουν οἱ πιστοί (ἐννοεῖται, μόνον οἱ Πεντηκοστιανοί) ἀπό τήν "μεγάλη θλίψη" πού θά ἐπισυμβεῖ κατά τήν ἐποχή τοῦ Ἀντιχρίστου.

Μάλιστα, παλαιότερα εἶχαν ὑποστηρίξει ὅτι ὁ Ἀντίχριστος εἶχε ἤδη γεννηθῇ καί τό 1982 ἦταν 30 ἐτῶν καί ὅτι ἦταν Ἕλληνας. Κάτι παρόμοιο μέ ὅσα ὑποστήριζαν στή δεκαετία τοῦ '80 καί μερικές παλαιομερολογίτικες παρατάξεις, ἡ ὑποστηρίζουν καί σήμερα μερικοί συγγραφεῖς

καί μάλιστα Ὁρθόδοξοι (πρβλ. βιβλίο μοναχοῦ Μάξιμου Βαρβαρή: Ὁ Ἀντίχριστος ἦλθεν, 1983 - 2013).

Συγχρόνως, εἶχαν διακηρύξει, ὅτι ἡ τότε ΕΟΚ ἦταν τό θηρίο τῆς Ἀποκαλύψεως ("Χριστιανισμός", Ἰαν. - Φεβρ. 1990) καί προχώρησαν σέ διάφορες προφητεῖες γιά τά ἔσχατα, τά ὁποῖα, σύμφωνα μέ πολλά δημοσιεύματά τους τήν δεκαετία τοῦ '90, ἦταν ἤδη πολύ κοντά. Εἶχαν μάλιστα προφητέψει καί τόν χρόνο περίπου πού θά συνέβαιναν σπουδαῖα ἐσχατολογικά γεγονότα.

Ἄς διαβάσωμε ἓνα χαρακτηριστικό ἀπόσπασμα ἀπό τήν ἐπίσημη ἐφημερίδα τους «Χριστιανισμός» (1.1.1991) μέ τίτλο: "Ἡ δεκαετία τῶν μεγάλων γεγονότων": "Δύο μεγάλα γεγονότα πρόκειται νά γίνουν μέσα σ'αὐτή τήν δεκαετία. Τό πρῶτο εἶναι ἡ ἀρπαγή τῆς Ἐκκλησίας, ἓνα γεγονός ὑψίστης σημασίας γιά ὅλους αὐτούς πού ἀγαποῦν τόν Χριστό καί ζοῦν μέ τόν λόγο τοῦ Θεοῦ... Τό δεύτερο γεγονός ἀφορᾷ τούς ἀνθρώπους πού δέν θά λάβουν μέρος στήν ἀρπαγή τῆς Ἐκκλησίας καί βέβαια θά εἶναι ἓνα γεγονός πολύ ὀδυνηρό γι'αὐτούς. Ὁ ἐρχομός τοῦ Ἀντιχρίστου θά ἐκδηλωθῇ μετά τήν ἀρπαγή τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ ὁποῖου ἡ κυριαρχία θά διαρκέσει ἑπτὰ ἔτη. Μιά δεκαετία φοβερή πού θά γίνουν συγκλονιστικά γεγονότα, μεταξύ τῶν ὁποίων θά εἶναι καί ὁ τρίτος παγκόσμιος πόλεμος (Ἀποκ. θ'13)".

Καί ὅλα αὐτά γιά νά ἐκφοβίζουν, νά τρομοκρατοῦν καί νά ἐγκλωβίζουν τούς ὁπαδούς τους καί νά προσελκύουν νέους. Συγχρόνως, ὅμως, ἀποδεικνύονται, ἀφ' ἑνός μὲν, ὡς "ψευδοπροφήτες", ἀφ' ἑτέρου δέ, ὡς "ψευδοδιδάσκαλοι" καί "ψευδόχριστοι".

Ἡ κακοδιδασκαλία τους αὐτή ἀποδεικνύεται ἀπολύτως ἀντίθετη μέ τήν Ἀγία Γραφή, πού κάνει λόγο γιά δύο μόνον Παρουσίες τοῦ Χριστοῦ, οἱ Πεντηκοστιανοί κηρύσσουν τρεις: Μία πρώτη κατά τήν θεία ἐνσάρκωσή Του, μία δεύτερη γιά νά "ἀρπάξει" τούς πιστούς (δικούς) Του, πρίν τήν ἐμφάνιση τοῦ Ἀντιχρίστου, καί μία τρίτη γιά νά κρίνει "ζῶντες καί νεκρούς". Αὐτή ἡ "ἐμβόλιμη" καί "ρατσιστική", θά ἔλεγα, ἐμφάνιση τοῦ Κυρίου πουθενά στήν Ἀγία Γραφή δέν καταγράφεται. Στά ἔσχατα συμπίπτουν "χρονικά" (χρησιμοποιώντας ἓνα καταχρηστικό ὄρο) μερικά γεγονότα, ἀκολουθώντας μιά συγκεκριμένη σειρά: πρῶτα ἔρχεται ἡ ἀποστασία, μετά ἡ

ἐλευση τοῦ Ἀντιχρίστου καί ἡ μεγάλη θλίψη, ἡ φωνή τοῦ ἀρχαγγέλου καί ἡ σάλπιγγα τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, ἡ ἀλλαγὴ καί ἡ ἀρπαγὴ τῶν ζώντων, (ὄχι βεβαίως μόνον τῶν Πεντηκοστιανῶν) "ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα". Τὰ ἔσχατα τῶν ἐσχάτων ὁλοκληρώνονται μετὰ τὴν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου καί τὴν Κρίσις πάντων, ὥστε "οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα" (Α' Θεσ. δ'16-17).

Ἀλλὰ καί ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ἀντιχρίστου μετὰ τὴν "ἀρπαγὴν" ἀντίκειται στὴν διδασκαλία τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἡ ὁποία κάνει λόγο γιὰ "μεγάλῃ θλίψει" στὶς ἔσχατες ἡμέρες, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ διέλθουν οἱ πιστοί, δηλαδή τὰ πιστὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

8. «ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΥ ΙΕΧΩΒΑ»

8α) Χαρακτηριστικά καὶ ταυτότητα τῆς ἐταιρείας «Σκοπιά» τῶν «Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά»

Δέν μποροῦμε νὰ ἀναφερθοῦμε ἐδῶ στὴν ἱστορία τῶν «Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά», λόγῳ ἐλλείψεως χρόνου. Πολύ ἐπιγραμματικά μόνον σημειώνουμε ὅτι πρόκειται περὶ μιᾶς ἀμερικανικῆς μετοχικῆς ἐταιρείας τῆς «Βιβλικῆς καὶ Φυλλαδικῆς ἐταιρείας Σκοπιά τῆς Πενσυλβανίας», μέ ἔδρα τὸ Μπουκλιν τῶν Η.Π.Α., πού ιδρύθηκε ἀπὸ τὸν Κάρολο Ρῶσσελ, τὸ 1884, καὶ ἀνακηρύχθηκε σὲ θεοκρατία, ἀπὸ τὸν διάδοχό του Ἰωσήφ Ρόδερφορντ, τὸ 1931. Στὴν Ἑλλάδα λειτουργεῖ ὡς ἐταιρεία πλέον εὐνοουμένου κράτους ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐλληνοαμερικανικῆς συμφωνίας συνεργασίας τοῦ 1954.

Ἄς ἀναφερθοῦμε λοιπὸν στὴν συνέχεια καὶ ἐν συντομίᾳ στὰ κύρια χαρακτηριστικά της ἐταιρείας αὐτῆς, πού θέλει νὰ ὀνομάζεται σήμερον στὴν Ἑλλάδα «Ἐκκλησία τῶν Χριστιανῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά»:

Δέν θὰ ἦταν ὑπερβολὴ νὰ ποῦμε ὅτι μέ τοὺς «**Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά**» δέν ἔχομε τίποτε τὸ κοινὸ στὴν πίστη. Ἀσχέτως ἐὰν χρησιμοποιοῦν τὴν Ἀγία Γραφή (καὶ τὸ ἐρώτημα εἶναι ποιά;), ἀσχέτως ἂν μεταχειρίζονται χριστιανικὴ ὀρολογία, ἂν λένε ὅτι πιστεύουν στὸν Χριστό, ἂν ἐπιδιώκουν -καὶ στὴν Ἑλλάδα τὸ ἔχουν ἐπιτύχει τελευταίως- νὰ καθιερώσουν γιὰ τὴν ἐταιρεία τους τὸν τίτλο «**Χριστιανοὶ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά**».

8β) Κακοδιδασκαλίες

α) 'Ο Θεός έχει ένα μόνον ὄνομα : 'Ιεχωβά

Οἱ "Μάρτυρες τοῦ 'Ιεχωβά" ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ Θεός ἔχει μόνον ἓνα ὄνομα: "Ιεχωβά". [Ιεχωβά, ἢ Γιαχβέ, κατὰ τό ὀρθότερο, σημαίνει "ὁ Ἑστίν", ὁ ὢν, ὁ ὑπάρχων]. Ἡ "Σκοπιὰ" ὑποστηρίζει ὅτι τό ὄνομα "Ιεχωβά" εἶναι "τό προσωπικό ὄνομα τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ"² καί ὅτι εἶναι ἀπαραίτητο νά τό γνωρίζει ὁ πιστός γιά νά σωθῇ. Ὅποιος δέν γνωρίζει καί δέν προφέρει αὐτό τό ὄνομα θά καταστραφεῖ: "Θά καταφαγωθῇ ἡ σάρξ ἐκείνων πού δέν ἤθελαν νά μάθουν ὅτι ὁ ζῶν καί ἀληθινός Θεός λέγεται Ιεχωβά. Θά διαλυθοῦν ἐνῶ θά στέκονται στά πόδια των"³.

Ἀπ' αὐτό τό ὄνομα προέρχεται καί ἡ ὀνομασία "Μάρτυρες τοῦ 'Ιεχωβά", τήν ὁποία προσπαθοῦν νά στηρίξουν στό χωρίο τοῦ Ἡσ. μγϞ 10.

Ἀπάντηση:

Ἐν πρώτοις, πρέπει νά παρατηρήσουμε ὅτι ὁ Θεός δέν ἔχει ἓνα συγκεκριμένο καί μοναδικό ὄνομα. Τό Γιαχβέ εἶναι ἓνα ἀπό τά ὀνόματα μέ τά ὁποῖα παρουσιάστηκε ὁ Θεός στούς Ἑβραίους. Ἄν παρουσιαζόταν στούς Ἕλληνες, φερειπεῖν, ἀσφαλῶς δέν θά χρησιμοποιοῦσε αὐτό τό ὄνομα, ἀλλά ἓνα ἑλληνικό.

Ὁ Θεός, τόσο στήν Π.Δ. ὅσο καί στήν Κ.Δ. ἔχει πολλά ὀνόματα. Τόσα ὅσα καί οἱ ιδιότητές Του. Τά ὀνόματα τοῦ Θεοῦ ἔχουν σημασία ὡς ἔννοιες καί δέν εἶναι κύρια ὀνόματα. Στό ἑβραϊκό κείμενο τῆς Π.Δ. συναντᾶμε π.χ. τά ἐξῆς ὀνόματα τοῦ Θεοῦ: Ἐλ Σαδάγι (Θεός Παντοδύναμος-Παντοκράτωρ) (Ἐξοδ. γϞ 14. στϞ 3), Κανά (Ζηλότυπος) (Ἐξοδ. λδϞ 14), Καδός (Ἅγιος) (Ἡσ. νζϞ 15), Γκοέλ (Λυτρωτής) (Ἡσ. ξγϞ 16), Σαβαώθ (Κύριος τῶν Δυνάμεων) (Ἰησ. Ναυή, στϞ 16. Ζαχ. ιγϞ 2), Ἰεοβά (Ἐξοδ. στϞ 23), Ἀδονάγι (Νεεμ. ιϞ 29. Ψαλμ. ιεϞ 2), Ἀβίρ (Ψαλμ. ιλαϞ 23). (Καί ἀκόμη, Ἐλ, Ἐλοάχ, Ἐλάχ, Ἐλίλ, Γιάχ, Γιεχοβί, Ἰλαλί, Ἀτσάδ, Τσούρ, Κοδές, Μαρέ, Ἐλοχίμ) κ.ἄ. Τό καθένα ἀπ' αὐτά ἐκφράζει καί μιᾷ ιδιότητι τοῦ Θεοῦ.

² Πῶς νά συζητᾶτε λογικά ἀπό τίς Γραφές, ἔκδ. 1987, σ. 233.

³ Ἀπό τόν ἀπολεσθέντα παράδεισο..., σ. 209.

Τό ὄνομα "Ιεχωβᾶ" στήν Π.Δ. γραφόταν μέ τέσσερα «σύμφωνα» (τό λεγόμενο τετραγράμματο) καί δέν μπορούσε νά προφερθεῖ. Ἐτσι ἡ λέξη "Ιεχωβᾶ" δέν εἶναι ἡ πραγματική προφορά του. Ὁρθώτερο θά ἦταν τό "Γιαχβέ". Ἡ λέξη "Ιεχωβᾶ" δημιουργήθηκε, μεταξύ τοῦ 500 καί τοῦ 1000 μ.Χ., ἀπό Ἑβραίους λογίους, τοὺς Μασορίτες, μέ τόν συνδυασμό τῶν συμφώνων τοῦ τετραγράμματος καί τῶν φωνηέντων τῆς λέξης "Ἄδονάγι". Ἐπομένως εἶναι ἓνα τεχνητό ὄνομα.

Ἀκόμη, πρέπει νά ὑπογραμμίσουμε ὅτι οἱ ΟΦ, πού μετέφρασαν ἀπό τά ἑβραϊκά στά ἑλληνικά τήν Π. Διαθήκη, δέν χρησιμοποίησαν τό ὄνομα "Ιεχωβᾶ" ἀλλά τό μετέφρασαν ὡς "ὁ Ὄν" ἢ "ὁ Κύριος". Ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος καί οἱ Ἀπόστολοι ὀνομάζουν τόν Θεό "ὁ Κύριος" καί, σέ ἀντίθεση μέ ὅσα ὑποστηρίζουν ἀβάσιμα οἱ "Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ", τά ἀρχαῖα χειρόγραφα τῆς Κ.Δ. χρησιμοποιοῦν γιά τόν Θεό τήν λέξη "Κύριος".

Στήν Κ.Δ. δεσπόζει τό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τό ὁποῖο, κατά τόν Ἀπ. Παῦλο, εἶναι "τό ὑπέρ πᾶν ὄνομα" ἐνώπιον τοῦ ὁποίου "κλίνει πᾶν γόνυ ἐπουρανίων καί ἐπιγείων καί καταχθονίων" (Φιλιπ. βΦ 9-10). Καί ὁ Ἀπ. Πέτρος δέν λέει ὅτι θά σωθοῦμε μόνον ἂν γνωρίζουμε καί κηρύττουμε τό ὄνομα "Ιεχωβᾶ", ἀλλά μᾶς διαβεβαιώνει ὅτι "δέν ὑπάρχει δι' οὐδενός ἄλλου ἢ σωτηρία", παρὰ μόνον διά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, "διότι οὔτε ἄλλο ὄνομα εἶναι ὑπό τόν οὐρανόν δεδομένον μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, διά τοῦ ὁποίου πρέπει νά σωθῶμεν" (Πράξ. δΦ 12).

Προσπαθώντας ἡ "Σκοπιά" νά ἀντικρούσει ὅλα αὐτά, ὑποστηρίζει ψευδῶς ὅτι ἐγινε ἁλλοίωση τῶν κειμένων τῆς Ἀγίας Γραφῆς κατά τόν 3^ο μ.Χ. αἰῶνα καί τότε ἀντικαταστάθηκε, τάχα, τό "Ιεχωβᾶ" μέ τό "Κύριος". Ἰσχυρισμός ψευδῆς καί ἀνιστόρητος.

Κατ' ἀναλογία, καί τό ὄνομα "Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ" δέν ἔχει καμμιά Γραφική βάση. Πολύ περισσότερο διότι καί στό χωρίο τοῦ Ἡσαΐα, τό ὁποῖο ἐπικαλοῦνται, ἔχει ἄλλη ἔννοια, τήν ἔννοια τοῦ μάρτυρα, ὡς ὁμολογητοῦ ἢ ὡς μάρτυρα ὅπως στά δικαστήρια, καί δέν εἶναι κύριο ὄνομα.

Καί τό ἐρώτημα: Γιατί ὅλη αὕτη ἡ "φασαρία"; Ἡ ἀπάντηση εἶναι ὅτι στόχος τῶν "Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ" εἶναι νά διακρίνουν τόν Πατέρα Θεό, ὡς Ἰεχωβᾶ, ἀπό τόν Υἱό, ὥστε

νά φανεῖ ὅτι Θεός εἶναι μόνον ὁ Πατήρ, ὁ Ἰεχωβά τῆς Π.Δ. καί ὄχι καί ὁ Υἱός, ὅπως θά δοῦμε στήν συνέχεια.

Συνέπεια βεβαίως αὐτῆς τῆς κακοδιδασκαλίας εἶναι καί ἡ ἀπόρριψη τῆς πίστεως στήν Ἀγία Τριάδα, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται ἀπό τήν «Σκοπιά» διαβολική διδασκαλία: «Ὁ πρωτουργός τοῦ δόγματος τῆς Τριάδος εἶναι ὁ Σατανᾶς», λέει⁴. Ἡ διδασκαλία αὕτη εἶναι «εἰδωλολατρική δοξασία μεταμφιεσμένη σέ Χριστιανική»⁵ πού «ἀτιμάζει τόν Ἰεχωβά»⁶.

β) Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι τό πρῶτο καί τελειότερο κτίσμα

Ἡ ἐταιρεία "Σκοπιά" διακηρύττει ὅτι ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι "τό πρῶτο δημιούργημα τοῦ Θεοῦ"⁷, ὅτι εἶναι, δηλαδή, κτίσμα. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ "τελειότερος ἄνθρωπος". Ἦταν ὁ "μεγαλύτερος ἄνθρωπος πού ἔζησε ποτέ"⁸. Ἦταν, λένε, "θεῖος" ἢ "θεϊκός" ἢ "ένας θεός", ἀλλά ὄχι θεάνθρωπος, οὔτε Θεός τῆς ἴδιας οὐσίας μέ τόν Πατέρα. (χρησιμοποιοῦν τά χωρία Κολ. αΦ 15, Ἀποκ. γΦ 14)⁹.

Δέν πρέπει λοιπόν νά μᾶς ξεγελοῦν, ὅταν λένε ὅτι πιστεύουν στόν Χριστό καί λατρεύουν τόν Χριστό. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, μπορούμε νά τοῦς ποῦμε ὅτι εἶναι εἰδωλολάτρες, διότι λατρεύουν ἕνα κτίσμα. Ἡ ἀντίχριστη αὕτη καί ἀντιγραφική κακοδοξία εἶναι χειρότερη καί ἀπό ἐκείνη τοῦ Ἀρείου. Γιατί προχωρεῖ στήν συνέχεια σέ μιά ἀκραία καί παράλογη (ἀκριβολογῶ) θέση: **Ἡ "Σκοπιά" διδάσκει ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαήλ.** [Σπάνια θά βρῇτε σήμερα "Μάρτυρα τοῦ Ἰεχωβά" πού νά γνωρίζει αὕτη τήν κακοδιδασκαλία, διότι τήν ἀποκρύπτουν].

Ερμηνεύοντας τό χωρίο Δαν. ιβΦ 1-3, ἡ "Σκοπιά" γράφει: "Μιχαήλ, (ὅπερ σημαίνει "ὅστις ὡς Θεός", ἢ ὁ ἐκπροσωπῶν τόν Θεόν), εἶναι τό ἀποδιδόμενον ἐνταῦθα ὄνομα εἰς τόν Μέγαν

⁴ "Ἐστω ὁ Θεός ἀληθής, 1946, σ. 80. Πλούτη, σ. 198. Σκοπιά 1948, σ. 309.

⁵ Σκοπιά, 1-8-92, σ. 23.

⁶ Προφητεία σ. 22.

⁷ Σκοπιά, 1916, σ. 289. Σκοπιά 1.1.1978, σ. 6.

⁸ Φυλλάδιο 2006 (2 Ἀπριλίου 2007)

⁹ "(Ὁ Χριστός) εἶναι εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου πρωτότοκος πάσης κτίσεως". "Ταῦτα λέγει ὁ Ἀμήν, ὁ μάρτυς ὁ πιστός καί ἀληθινός, ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ".

Λυτρωτήν"¹⁰. Πρίν νά γεννηθῇ ὁ Χριστός, λένε, ἦταν ὁ "πρωτότοκος Υἱός τοῦ Θεοῦ" (προσοχή! ὄχι ὑπό τήν ἔννοια πού ἐμεῖς Τόν πιστεύομε). Στήν συνέχεια "ἐξέλιπε" ἀπό τόν οὐρανό καί ἔγινε ἄνθρωπος Ἰησοῦς¹¹.

Καί τίθεται τό ἐρώτημα: αὐτή ἦταν πάντοτε ἡ διδασκαλία τῆς "Σκοπιᾶς" στό βασικό καί οὐσιώδες γιά τήν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου αὐτό θέμα;

Ὅχι, φυσικά. Τήν κακοδιδασκαλία αὐτή τήν ἄλλαξε ἡ "Σκοπιᾶ" τρεῖς φορές καί μάλιστα μέ ἀντίθετες ἀπόψεις. Τό 1917 ὁ Μιχαήλ ἦταν, γιά τήν "Σκοπιᾶ", ὁ Χριστός. Τό 1952 ἡ "Σκοπιᾶ" ἰσχυρίστηκε ὅτι ὁ Διάβολος εἶχε πλανήσει τόν πρῶτο πρόεδρο. Ἔτσι, ὁ Μιχαήλ, πού ἀναφέρεται στήν Ἀποκάλυψη (ιβ' 7), ἔγινε τώρα ὁ "Πάπας"¹². Ἐπειδή, ὅμως, κατά τήν "Σκοπιᾶ", "ἡ Παπασύνη εἶναι ὁ Ἀντίχριστος"¹³, κατά συνέπεια ὁ Μιχαήλ τῆς Ἀποκαλύψεως εἶναι ὁ Ἀντίχριστος.

Δέν ἔμεινε ὅμως ἐδῶ τό θέμα. Στή συνέχεια, κατά δική τους ἔκφραση, ἦλθε καί "περισσότερο φῶς" καί ἡ "Σκοπιᾶ" ἐπέστρεψε στήν παλαιότερη διδασκαλία της. Ἔτσι, ὁ Χριστός ἔγινε καί πάλι ὁ Μιχαήλ τῆς Ἀποκαλύψεως¹⁴. Ἀλλά, αὐτή τήν διδασκαλία τήν εἶχαν χαρακτηρίσει ὡς διαβολική προηγουμένως, καθόσον ὁ Διάβολος εἶχε πλανήσει ἐκεῖνον πού τήν δίδασκε. Ἐπέστρεψαν, λοιπόν, σέ μιά "σατανική" διδασκαλία καί ἄρα ὁδηγοῦν τούς ὁπαδούς τους στήν ἀπώλεια.

Ἀπάντηση:

Ὑπενθυμίζω ἐδῶ αὐτό πού εἶπα καί στήν ἀρχή: ὅτι ἡ "Σκοπιᾶ" ὑποστηρίζει ὅτι εἶναι "ὁ ἀγωγός τοῦ Θεοῦ" πού μεταφέρει τήν ἀλήθεια καί μόνο τήν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ στούς ἀνθρώπους. Ἀλλά εἶναι δυνατόν ὁ "ἀγωγός τοῦ Θεοῦ" τήν μιά φορά νά μεταφέρει θεϊκή διδασκαλία καί τήν ἄλλη διαβολική; Πότε μεταφέρει τήν ἀλήθεια; Πότε ἡ "Σκοπιᾶ" εἶναι "ἀγωγός τοῦ Θεοῦ" καί πότε "κανάλι" τοῦ διαβόλου; Καί πῶς μπορεῖ κανεῖς νά ἐμπιστευθεῖ σ' αὐτή τήν ἐρμηνεία τῆς Ἀγίας Γραφῆς

¹⁰ Γραφικά Μελέται, τόμ. ΓΦ σ. 63.

¹¹ Εἶναι ὁ Ἰησοῦς. Πῶς νά συζητᾶμε ἀπό τάς Γραφάς, σ. 250.

¹² Γραφικά Μελέται, τόμ. ΖΦ σ. 236.

¹³ Γραφικά Μελέται, τόμ. ΒΦ σ. 407.

¹⁴ Δημιουργία, σ. 16.

καί, σέ τελική ἀνάλυση, τήν σωτηρία του; Τί ἄραγε ἀπό ὅλα ὅσα καί σήμερα κηρύττουν ἀπό πόρτα σέ πόρτα εἶναι, ἔστω ἐν μέρει, ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ;

Καί τί λέει ὁμως ἡ «Σκοπιά» καί γιά τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ; Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἀπέθανε, λέει, τό σῶμα του δέν ἀναστήθηκε ἀλλά "κατηναλώθη ἐπάνω στή γῆ", δηλαδή ἐκμηδενίστηκε, ὅπως συμβαίνει, λένε, μέ κάθε ἄνθρωπο πού πεθαίνει (γιατί, ὅπως θά δοῦμε πιό κάτω, κατὰ τήν "Σκοπιά", ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει ψυχή). Ὁ Χριστός ἀναστήθηκε ὡς «πνευματικό ὄν» καί ἔγινε πάλι ὅ,τι ἦταν πρὶν, δηλαδή Μιχαήλ. Στήν πραγματικότητα, σύμφωνα μέ τήν παράλογη διδασκαλία τῶν χιλιαστῶν, ὁ Χριστός δέν ἀναστήθηκε πραγματικά, ἀφοῦ τό νεκρό σῶμα του, πού εἶναι ἐκεῖνο πού ἀνασταίνεται κατὰ τήν ἀνάσταση, ἐκμηδενίστηκε καί ἄρα αὐτός πού ἔβλεπαν οἱ Ἀπόστολοι νά ἀναλαμβάνεται στούς οὐρανούς ἦταν ἄλλος. Καί ὁμως, μιᾶνε γιά ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Προσοχή, λοιπόν, ἄς μή μᾶς ξεγελοῦν!

Ὅλα αὐτά, βεβαίως, εἶναι ἀντίχριστες διδασκαλίες καί δέν ὑπάρχουν οὔτε ὡς ἵχνη μέσα στήν Ἁγία Γραφή. Ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ στήν Κ.Δ. εἶναι ὁ Ἰεχωβά τῆς Π.Δ. Ὁ Χριστός, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀποκαλεῖται "Θεός", ὁ "μονογενῆς Υἱός", ὁ "Κύριος", ὁ "Κύριος πάντων", ὁ Κύριος τῶν κυρίων" ὁ "εἷς Κύριος", ὁ "μόνος Δεσπότης καί Κύριος", ὁ "μέγας Θεός", ὁ "Κύριος καί ὁ θεός μου", ὁ "Ἀληθινός Θεός καί ἡ Ζωή ὁ αἰώνιος". κ. ἄ.

Ὁ Χριστός, ὄχι μόνο δέν εἶναι κτίσμα, ἀλλά εἶναι Ἐκεῖνος "δι' οὗ ἐκτίσθησαν τά πάντα, τά ἐν τοῖς οὐρανοῖς καί τά ἐπὶ τῆς γῆς, τά ὁρατά καί τά ἀόρατα..., τά πάντα δι' αὐτοῦ καί δι' αὐτόν ἐκτίσθησαν· καί αὐτός εἶναι πρὸ πάντων, καί τά πάντα συντηροῦνται δι' αὐτοῦ... Διότι ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τό πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς" (Κολ. αΦ 16-17. βΦ 9).

Ἀλήθεια, ἂν ὁ Χριστός, σάν κτιστός ἄνθρωπος, "ἐκμηδενίστηκε", ὅπως ισχυρίζονται οἱ χιλιαστές, τότε: Ποιά εἶναι ἡ ἔννοια τῶν 11 ἐωθινῶν Εὐαγγελιῶν μέ τίς ἐμφανίσεις τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ; Ποιός ἐμφανίστηκε στήν Μαρία τήν Μαγδαληνή καί τῆς εἶπε "μή μου ἅπτου"; Τίνος τήν πλευρά ἐψηλάψισε ὁ Θωμᾶς; Ποιός ἔφαγε τό "ἰχθύος ὀπτοῦ μέρος καί ἀπό μελισίου κηρίου"; Ποιόν ἔβλεπαν νά ἀναλαμβάνεται στούς

οὐρανοὺς οἱ Απόστολοι; Ποιόν εἶδε "καθήμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ" ὁ Πρωτομάρτυρας Στέφανος; Ποιός ἦταν ἐκεῖνος πού φώναξε στόν τυφλωμένο Παῦλο: "Σαούλ, Σαούλ, τί με διώκεις";

Μή ψάχνετε ἀπάντηση, τά ἐρωτήματά σας θά μείνουν ἀναπάντητα. Σέ μιά τέτοια συζήτηση ὁ πλανεμένος χιλιαστής συνομιλητής σας, χωρίς νά τό καταλάβετε, θά σᾶς ἔχει πάει σέ ἄλλο θέμα.

Ὅμως, ἂν ὁ Χριστός δέν ἀναστήθηκε, τότε, κατά τόν Ἀπ. Παῦλο, "ματαία ἡ πίστις ἡμῶν" (ΑΦ Κορ. ιεΦ 17). Κι' ἂν ὁ Χριστός δέν εἶναι Θεός, τότε δέν μπορεῖ νά σώσει κανένα, γιατί μόνο στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ σώζεται ὁ ἄνθρωπος, ἐπειδή στόν Χριστό ἐνώνεται ἡ Θεία καί ἡ ἀνθρώπινη φύση, τό κτιστό μέ τό ἄκτιστο. Ἄν ὁ Χριστός δέν εἶναι Θεός, τότε δέν μπορούμε νά Τόν λατρεύουμε, γιατί δέν μπορούμε νά λατρεύουμε ἕνα κτίσμα. Ἄν ὁ Χριστός δέν εἶναι Θεός, τότε οὔτε χριστιανοί μπορούμε νά ὀνομαζόμαστε, γιατί δέν εἶναι δυνατόν νά φέρουμε τό ὄνομα ἑνός κτίσματος.

Ὅμως ἡ "Σκοπιά" κατάργησε τήν θεότητα τοῦ Χριστοῦ. Ψεύδεται, λοιπόν, ἀσύστολα ὅταν διακηρύσσει καί λέει ὅτι πιστεύει στόν Χριστό. Ἔτσι, ἐκεῖνος πού ὑποτίθεται ὅτι σώζει τούς χιλιαστές, δέν εἶναι ὁ Χριστός ἀλλά ὁ "δοῦλος", δηλαδή, τό "κυβερνῶν σῶμα" τῆς "Σκοπιᾶς". Κατά συνέπεια, οὔτε τό ὄνομα «χριστιανοί» μποροῦν νά οἰκειοποιοῦνται.

γ) Ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει ψυχή

Ὅπως εἴπαμε ἤδη, μιλώντας γιά τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἄνθρωπος, κατά τούς "Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά", δέν ἔχει ἀθάνατη ψυχή, δηλαδή πνευματικό στοιχεῖο. Εἶναι μόνο σάρκα, ὅπως τά ἄλογα ζῶα. Ἡ ψυχή, λένε, εἶναι ἡ δύναμη τῆς ζωῆς, εἶναι "μιά ἐνεργός δύναμις", καί ταυτίζεται μέ τήν βιολογική ζωή. Ἡ διδασκαλία γιά τήν ἀθανασία τῆς ψυχῆς, λέει ἡ "Σκοπιά", προέρχεται ἀπό τόν Διάβολο¹⁵.

Ἀπάντηση: Ἡ λέξη "ψυχή", μέσα στήν Ἀγία Γραφή ἔχει **τέσσερις** διαφορετικές ἐννοιες: σημαίνει βιολογική ὑπαρξη (ζωή, γενικά, ὅπως καί στά ἄλογα ζῶα, Γέν. βΦ7. Ἰω. ιΦ11= τό

¹⁵ Ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ἡμᾶς, σ. 172. Σκοπιά 1959, σ. 454.

ζῶο ἔχει ζωή)· πρόσωπο-ἄτομο (Πράξ. βΨ 41=τόσες ψυχές)· φρόνημα (Πράξ. δΨ 32= αὐτός ἔχει ψυχή)· ἀλλά καί πνεῦμα ἁθάνατο (Ματθ. ιΨ 28: "Μή φοβηθῆτε ἀπό τῶν ἀποκτενόντων τό σῶμα τήν δέ ψυχήν μή δυναμένων ἀποκτεῖναι· φοβήθητε δέ μᾶλλον τόν δυνάμενον ψυχήν καί σῶμα ἀπωλέσαι ἐν γεέννῃ". Ματθ. κστΨ 41: "Τό μέν πνεῦμα πρόθυμον ἡ δέ σὰρξ ἀσθενής". Λουκ. ηΨ55: "Καί ἐπέστρεψεν τό πνεῦμα αὐτῆς" (τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰακώβου). ΑΨ Κορ. στΨ 20: "δοξάσατε τόν Θεόν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν καί ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, ἅτινα ἐστί τοῦ Θεοῦ"), καί πληθώρα ἄλλων χωρίων.

Ἐδῶ βλέπομε ὅτι οἱ χιλιαστές ἀποδεικνύονται "θνητόψυχοι", καί προσπαθοῦν νά κηρύξουν μιά ἀντιγραφική καί ἀντιχριστιανική κακοδιδασκαλία, ἐξαπατώντας τόν ἀκροατή τους καί ἐκμεταλλευόμενοι τήν πολυσήμαντη ἔννοια τῆς λέξης "ψυχή".

δ) Ἡ ΒΨ Παρουσία ἔγινε τό 1914

Ἐνα ἄλλο βασικό θέμα, τό ὅποιο ἀρέσκονται νά συζητοῦν οἱ "Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά", εἶναι ἡ ΒΨ Παρουσία τοῦ Κυρίου. Ἡ "Σκοπιά" καί γι'αὐτό τό ἔσχατο καί κορυφαῖο γεγονός τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας ἔχει ἄλλη γνώμη, διαφορετική ἀπό ἐκείνη πού διδάσκει ἡ Ἀγία Γραφή καί πού πιστεύομε ἐμεῖς.

Ἡ "Σκοπιά" ταυτίζει τήν **ΒΨ Παρουσία τοῦ Κυρίου μέ τήν "βασιλεία" τοῦ Χριστοῦ** καί ὑποστηρίζει ὅτι αὕτη ἤδη ἔγινε τό 1914, ἀλλά στούς οὐρανούς (ὑπῆρχε καί ἐποχή πού ἔλεγε ὅτι ΒΨ Παρουσία ἄρχισε τό φθινόπωρο τοῦ 1874 καί σέ ἄλλη πάλι περίπτωση ὅτι ἡ Βασιλεία ἐγκαταστάθηκε στή γῆ τό 1914)¹⁶. Καί ἡ Παρουσία αὕτη τοῦ Χριστοῦ ἔγινε δῆθεν ἀοράτως. Τότε, λένε, (τό 1914), "ἰδρύθηκε στούς οὐρανούς" καί ἡ "βασιλεία τοῦ Ἰεχωβά", μέ βασιλιά τόν Χριστό. Ἔτσι, ἀπό τό 1914 ὁ Χριστός ἦλθε καί βασιλεύει στούς οὐρανούς ἀόρατα, κυβερνώντας τήν γῆ ἀπό μακριά καί ἀλοίμονο στίς κυβερνήσεις τοῦ κόσμου τούτου, πού δέν τοῦ ἔχουν παραδώσει τήν ἐξουσία.

Καί τότε πῶς πρέπει νά ἐκλάβουμε τά "σημεῖα τῶν καιρῶν", γιά τά ὅποια κάνει λόγο ἡ Ἀγία Γραφή, ὅτι θά

¹⁶ Βλ. π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, φυλλάδιο "Ἐκατό χρόνια ἀπάτης".

προηγηθῶν τῆς ΒΦ Παρουσίας, μέ πολλά ἐμφανῆ καί τρομακτικά γεγονότα, πού θά ἀναστατώσουν τό σύμπαν; Ἐ, αὐτά ἔπονται τῆς ΒΦ Παρουσίας, λέει ἡ "Σκοπιά", ἀσχέτως ἂν ἡ Γραφή λέει τό ἀντίθετο, ὅτι προηγούνται αὐτά καί μετά "ἤξει τό τέλος". Ἡ "Σκοπιά", γιά νά "στήσει" τήν δική της διδασκαλία, δέν διστάζει νά γίνεи προκρούστης τῆς Ἀγίας Γραφῆς καί νά καταργήσει κάθε λογική.

Ἀπάντηση: Ὅμως, ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος μᾶς λέει ὅτι "οὐδεὶς οἶδεν τήν ἡμέραν καί τήν ὥραν ἐν ἣ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται" (Ματθ. κδ΄ 16. κε΄ 13). Καί ἀκόμη, συμπληρώνει, ὅτι κατὰ τήν Β' Παρουσία Του "αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σαλευθήσονται", δηλαδή θά ἀνατραπεῖ ὁλόκληρο τό σύμπαν. Ὁ δέ Ἀπ. Παῦλος μᾶς προειδοποιεῖ ὅτι ὁ Κύριος θά ἔλθει "ὡς κλέπτης ἐν νυκτί" (Α΄ Θεσ. ε΄ 5). Καί στήν Ἀποκάλυψη ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος λέει στόν Ἰωάννη, ὅτι ἡ ΒΦ Παρουσία Του θά εἶναι ὁρατή καί ὅτι "θά ἰδῇ αὐτόν πᾶς ὀφθαλμός, καί ἐκεῖνοι οἵτινες ἐξεκέντησαν αὐτόν" (Ἀποκ. α΄ 7).

ε) Τό τέλος τοῦ κόσμου: ὁ Ἀρμαγεδδώνας

Μέ τήν ἀντιγραφική διδασκαλία τῆς ΒΦ Παρουσίας συνδέει ἡ "Σκοπιά" καί τόν πόλεμο τοῦ Ἀρμαγεδδώνα, δηλαδή τό τέλος τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας ἐπάνω στήν γῆ. Αὐτό θά συμβεῖ, κατὰ τήν "Σκοπιά", μέ τήν συμπλήρωση 6.000 χρόνων ἀπό τήν δημιουργία τοῦ κόσμου. Σ' αὐτόν τόν πόλεμο θά σωθοῦν μόνον ὅσοι θά εἶναι ἐνταγμένοι στό "καταφύγιο" τῆς "Σκοπιᾶς". Ὅλοι οἱ ἄλλοι θά σφαγοῦν ἀπό τόν ἴδιο τόν Ἰησοῦ Χριστό.

Μάλιστα ἡ «Σκοπιά» διατυπώνει καί γεμάτες μίσος καί χαιρεκακία προειδοποιήσεις γιά ὅσους δέν ἐνταχθοῦν σ' αὐτή: Στόν Ἀρμαγεδδώνα, λέει, θά ἔλθει ὁ Χριστός γιά νά «καταπατήσῃ τοὺς ἐχθρούς του... Τό χυμένο αἷμα, πού παριστάνει χαμένες ἀνθρώπινες ζωές, θά τρέχῃ βαθύ καί σέ μεγάλη ἀπόσταση»¹⁷. «Τόσα πτώματα θά ὑπάρξουν ἀπό τό ἐν ἅκρον τῆς γῆς μέχρι τοῦ ἄλλου, ὥστε οὐδεὶς θά θάπτη τοὺς νεκρούς»¹⁸. «Θά καταφαγωθῇ ἡ σάρξ ἐκείνων πού δέν ἠθέλαν νά μάθουν ὅτι ὁ ζῶν καί ἀληθινός

¹⁷ Σκοπιά, 1962, σ. 213.

¹⁸ Αὐτόθι, τόμ. Α', σ. 371.

Θεός λέγεται Ίεχωβά! Θά διαλυθοῦν ἐνῶ θά στέκουν στά πόδια των!»¹⁹.

Καί καταλήγει στό πλέον «φιλάνθρωπον»: Ἡ σφαγή τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ίεχωβά «θά καταστήσῃ ἱκανούς τούς ἀληθινούς ἀκολούθους τοῦ Υἱοῦ τοῦ Δαβίδ, πράγματι, νά πλύνουν τούς πόδας των στό αἷμα τῶν ἐχθρῶν των. Σέ τέτοιους βδελυκτούς ἐχθρούς καμμιά κόσμια ταφή δέν θά δοθῇ ἀλλά ἂν ἔχουμε ὅποιουσδήποτε Βιβλικά καταφρονημένους κύνας στήν ὑπηρεσία μας ὁ Θεός θά τούς ἀφήσῃ νά γλείψουν τό αἷμα τῶν ἐχθρῶν ἐναντίον τῶν ὁποίων ἠγέρθη ὁ Θεός»²⁰.

Γιά νά ἐκφοβίσει ἡ «Σκοπιά», πολλές φορές διακήρυξε ὅτι συμπληρώθηκαν τά 6000 ἔτη καί προανήγγειλε τόν Ἀρμαγεδῶνα καί τό τέλος τοῦ κόσμου. Διεκήρυξε ὅτι τό τέλος τοῦ κόσμου θά γίνῃ τό 1914²¹, τό 1925²², τό 1931²³, καί, γιά τελευταία φορά, τό 1975²⁴, γιά νά διαψευσθῇ ἄλλες τόσες φορές.

Ἀπάντηση: Γιά τήν Ἀγία Γραφή ὁ Ἀρμαγεδδῶνας δέν εἶναι ἕνας πραγματικός πόλεμος, ἀλλά μιά εἰκόνα πού παριστάνει τήν τελική συντριβή τοῦ κακοῦ ἀπό τόν Κύριο κατά τήν ἡμέρα τῆς ΒΦ Παρουσίας Του καί τόν θρίαμβο τοῦ καλοῦ. Οἱ "Μάρτυρες τοῦ Ίεχωβά" πιστεύουν ὅτι ὁ Ἀρμαγεδδῶνας θά εἶναι ἕνας πραγματικός πόλεμος, ὁ ὁποῖος θά γίνῃ μάλιστα **μετά** τήν ΒΦ Παρουσία, ὅπως λένε οἱ χιλιαστές, ἀφοῦ αὐτή ἔγινε ἤδη τό 1914, καί θά τούς ἀνοίξει τόν δρόμο γιά μιά χιλιετή βασιλεία ἐπάνω στήν γῆ.

Ὁ λεγόμενος «φρόνιμος δοῦλος» τῆς «Σκοπιάς», δηλαδή τό «κυβερνῶν σῶμα» τῆς ἐταιρείας, εἶχε προφητεύσει μάλιστα γιά τό ἔτος 1925, ὅτι θά ἐρχόταν στή γῆ ὁ Ἀβραάμ γιά νά ἀναλάβει ὡς πρωθυπουργός τήν διακυβέρνηση τοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος ὅμως δέν ἦλθε²⁵. Τό φθινόπωρο τοῦ ἔτους 1975, θά συνέβαινε τό τέλος τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας καί ἄρα θά γινόταν ὁ Ἀρμαγεδῶνας. Τότε πολλοί «Μάρτυρες τοῦ Ίεχωβά», πού

¹⁹ Ἀπό τόν ἀπολεσθέντα παράδεισο... σ. 209.

²⁰ Σκοπιά, 1968, σ. 83. Βλ. καί Νέοι Οὐρανοί καί Νέα Γῆ. σ. 371.

²¹ Χαραυγή τῆς χιλιετηρίδος, τόμ. ΒΦ, 114.

²² Ἐκατομμύρια ζώνταν ἤδη οὐδέποτε θά ἀποθάνωσιν, σσ. 77, 85, 100.

²³ Το τετελεσμένον μυστήριον, σ. 719.

²⁴ Σκοπιά 1.8.1968, σ. 463. Σκοπιά 1970, σσ. 464-465. Ξύπνα 8.3.1969, σ. 14.

²⁵ Τοῦ εἶχαν μάλιστα ἀγοράσει καί βίλλα στό Σάν Ντιέγο, τό Μπέθ Σαρήμ, γιά νά διαμένει.

πίστεψαν στον «ψευδοπροφήτη», δέν παντρεύονταν καί δέν τεκνοποιούσαν, γιατί θά τέλειωνε τό «σύστημα τοῦ κόσμου τούτου» καί θά ὑλοποιούσαν τίς ἐπιθυμίες τους μέσα στήν γήϊνη χιλιετή Βασιλεία πού θά ἀκολουθοῦσε. Τότε πουλοῦσαν τά σπίτια τους γιά νά τά προσφέρουν στήν ἐταιρεία, ἐπειδή δέν τά χρειάζονταν πλέον, χωρίς νά διερωτῶνται, γιατί ἐκείνη τά μαζεύει; (ὁφθαλμοφανές παράδειγμα ἀλλοίωσης καί χειρισμοῦ τοῦ ἀνθρώπινου νοῦ). Καί ὅμως τολμᾷ ἀκόμη ἡ ἐταιρεία «Σκοπιά» νά ὑποστηρίζει ὅτι εἶναι τό «κανάλι» τοῦ Θεοῦ.

στ) Οἱ ὁπαδοί τῆς "Σκοπιᾶς" χωρίζονται σέ δύο τάξεις

Ἡ Ἀγία Γραφή διδάσκει ὅτι ὅποιος πιστεύει στον Χριστό καί βαπτίζεται στό ὄνομα τῆς Ἀγίας Τριάδος, γίνεται μέλος τοῦ Σώματός τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τῆς Ἐκκλησίας καί τέκνο Θεοῦ κατὰ χάρη. Ἡ ἔνταξη στήν Ἐκκλησία γίνεται μέ τό Βάπτισμα, κατὰ τό ὁποῖο συγχωροῦνται καί ἐνδεχόμενες ἁμαρτίες πού ἔχουν διαπραχθεῖ ἀπό τόν βαπτιζόμενο πρὶν ἀπό τό βάπτισμα. Τό Βάπτισμα, κατὰ τήν Ἀγία Γραφή, ἔχει γιά κάθε πιστό τό ἴδιο ἀποτέλεσμα. Τόν καθιστᾷ τέκνον Θεοῦ. Αὐτό ὁμολογοῦμε καί στό Σύμβολο τῆς Πίστεως: *"Ἐν Βάπτισμα, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν"*.

Αὐτά εἶναι "ψιλά" γράμματα γιά τήν "Σκοπιά". Τό βάπτισμα, γιά τήν "Σκοπιά", εἶναι μιά συμφωνία ἔνταξης στήν ὁργάνωση καί ὑπόσχεση γιά ὑπηρεσία τῶν συμφερόντων τῆς. Ἔτσι, ἐκείνη καθορίζει τά ἀποτελέσματα τοῦ Βαπτίσματος καί ὄχι ἡ Ἀγία Γραφή. Ἐκείνη καθορίζει ποιά θά εἶναι ἡ θέση κάθε βαπτιζομένου ὁπαδοῦ τῆς μέσα στήν ἐταιρεία. Τούς χωρίζει, λοιπόν, αὐθαίρετα σέ δύο "τάξεις" καί κηρύσσει γι'αὐτούς δύο *"ἐλπίδες"*. Ἄλλοι ὁπαδοί γίνονται τέκνα Θεοῦ καί ἄλλοι ὄχι. Οἱ πρῶτοι, οἱ προνομιούχοι, οἱ *"ἅγιοι"*, τά τέκνα τοῦ Θεοῦ, εἶναι μόνον 144.000 (Ἀποκ. ζ' 4, ιδ' 1). Αὐτοί μόνον ἀποτελοῦν τήν Ἐκκλησία, τό *"μικρό ποίμνιο"*, αὐτοί μόνον ἔχουν τήν *"οὐράνια ἐλπίδα"*, θά ζήσουν στούς οὐρανοὺς καί θά συμβασιλεύσουν μέ τόν Χριστό. Αὐτοί μόνον μποροῦν νά μεταλαμβάνουν ἀπό τά *"ἐμβλήματα"*, τήν κακέκτυπη αὐτή ἀπομίμηση τῆς Θείας Κοινωνίας, ὅπως θά δοῦμε πιό κάτω.

Οἱ ἄλλοι, οἱ χιλιάδες τῶν ὁπαδῶν, δέν εἶναι μέλη τῆς ἐκκλησίας, οὔτε τέκνα Θεοῦ. Ὀνομάζονται *"πολύς ὄχλος"*, καί εἶναι *"τέκνα"* τῆς ὁργάνωσης καί *"ἐγγόνια"* τοῦ Θεοῦ. Αὐτοί

ἔχουν τή "γήϊνη ἐλπίδα", θά ζήσουν γιά χίλια χρόνια στή γῆ, θά σωθοῦν ἂν εἶναι πειθαρχικοί στίς ἐντολές τῆς "Σκοπιᾶς" καί δέν μποροῦν νά μεταλαμβάνουν ἀπό τά "ἐμβλήματα". Ὀνομάζονται, ἀκόμη, "ξυλοκόποι", "νεροκουβαλητές", "Γαβαωνίτες" κ.ἄ., δηλαδή, σκλάβοι καί ὑπηρέτες τῆς ἐταιρείας "Σκοπιᾶ".

Αὕτη ἡ ρατσιστική ταξική διάκριση τῶν ὁπαδῶν τῆς "Σκοπιᾶς" δέν ἔχει καμία γραφική κατοχύρωση. Καί δέν θά μπορούσε νά γίνει ἀλλοιῶς, ἀφοῦ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἴσοι καί κάθε πιστός πού βαπτίζεται ἀποκτᾷ τά ἴδια δικαιώματα μέσα στήν Ἐκκλησία (ἀσχέτως ἂν εἶναι κληρικός ἢ λαϊκός). Ἐνα μόνο Βάπτισμα ὑπάρχει μέ τά ἴδια ἀποτελέσματα γιά ὅλους, μία ἐλπίδα, ἡ οὐράνια, γιά ὅλους.

ζ) "Θεία Κοινωνία"

Ἡ Θεία Κοινωνία εἶναι τό κέντρο τῆς πίστεώς μας, τῆς ζωῆς μας καί τῆς λατρείας μας. Ὁ Κύριος συγκρότησε τήν Ἐκκλησία Του γύρω ἀπ' αὐτό τό βασικό καί σωτήριο Μυστήριο, Διδάσκοντας, ἐπίσης, τούς μαθητές Του ὑπογράμμισε ὅτι: "Ἐάν μή φάγητε τήν σάρκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καί πίνητε αὐτοῦ τό αἶμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς. Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἶμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον καί ἐγὼ ἀναστήσω αὐτόν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ" (Ἰωάν. στ' 53-54).

Παρ' ὅλα ταῦτα, οἱ "Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά" δέν δέχονται αὐτά πού ὁ ἴδιος ὁ Κύριος καθώρισε. Τήν Θεία Εὐχαριστία τήν ὀνομάζουν "ἀνάμνηση" καί "ἐμβλήματα" καί δέν δέχονται ὅτι εἶναι Σῶμα καί Αἶμα τοῦ Χριστοῦ. Τήν τελοῦν, ὅπως καί οἱ Προτεστάντες ἀπλά ὡς "ἀνάμνηση", μέ ἄζυμο ἄρτο, μία φορά τόν χρόνο, γύρω στίς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Ἀπριλίου, ἔτσι μόνο γιά νά "θυμοῦνται" τόν Χριστό. Καί τό χειρότερο: τήν στεροῦν αὐθαίρετα ἀπό τούς ἰδίους τούς ὁπαδούς τους,

Ἀπάντηση: Οἱ χιλιαστές δέν λογαριάζουν τούς λόγους τοῦ Κυρίου. Κατά τήν τελετή πού κάνουν, περιφέρουν ἕνα δίσκο μέ ἄζυμο ἄρτο καί κρασί καί δέν ἐπιτρέπουν νά "μεταλάβουν" ἀπ' αὐτά τά εἶδη ὅλοι οἱ ὁπαδοί τους. Μόνον ἐάν παρίσταται κάποιος ἀπό τό λεγόμενο "ὑπόλοιπο", δηλαδή κάποιος ἀπό τούς ἐλάχιστους ὑπεραιωνόβιους πού ἴσως ἔχουν ἀπομείνει καί πού ἦταν παρόντες ὅταν ὁ Χριστός ἦλθε τό 1914, μόνον αὐτός μπορεῖ νά λάβει ἀπό τά "ἐμβλήματα". Οἱ ἄλλοι

όλοι, τό μεγάλο πλήθος τῶν "Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά", ὁ "πολύς ὄχλος", πού εἶναι παρόντες στήν "ἀνάμνηση", ἀπαγορεύεται νά λάβουν. Καί τοῦτο γιατί δέν ἀνήκουν στήν «ἐκκλησία», δέν εἶναι τέκνα Θεοῦ, ἀλλά τέκνα τῆς ὀργάνωσης καί "ἐγγόνια" τοῦ Θεοῦ. Στήν Ἑλλάδα, ὅταν τελεῖται αὕτη ἡ "ἀνάμνηση", κανεῖς δέν μεταλαμβάνει ἀπ' αὐτά τά εἶδη, ἐπομένως κανεῖς Ἑλληνας «Μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβά», δέν ἀνήκει στήν ἐκκλησία. Γιά ποιό λόγο λοιπόν τά προσφέρουν καί τί τά κάνουν στή συνέχεια; Καί μέ πιά δικαίωμα, ἀλήθεια, ἡ "Σκοπιά" κλείνει τήν πόρτα τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν στούς ἀνθρώπους; Αὐτό φαίνεται ὅτι δέν ἐνδιαφέρει καί τόσο τήν "Σκοπιά".

η) Τό "στρατόπεδο τοῦ σατανᾶ"

Ἡ "Σκοπιά" διακηρύσσει ὅτι οἱ ὁπαδοί της εἶναι νομοταγεῖς πολίτες καί σέβονται τίς κυβερνήσεις. Ὅμως καί σ'αὐτό τό θέμα ἡ θέση της δέν εἶναι σταθερή καί εἰλικρινής.

Ὁ πρῶτος πρόεδρος, ὁ Ρῶσσελ, στήν ἀρχή παραδεχόταν τήν νομιμότητα τῶν ἐθνικῶν κυβερνήσεων. Ὅμως μετά τό 1920, πού ἦλθε "*ζωηρότερο φῶς*", ἄλλαξαν καί διεκήρυξαν ὅτι, ἀφοῦ οἱ Κυβερνήσεις δέν παρέδωσαν τήν ἐξουσία στόν Χριστό τό 1914, ἀνήκουν πλέον στήν ὀργάνωση τοῦ Διαβόλου, ἡ ὁποία στήν Ἀποκάλυψη συμβολίζεται μέ ἓνα θηρίο²⁶.

Ἔτσι, τίς ἐθνικές κυβερνήσεις, μαζί μέ τούς στρατούς, τίς ἀστυνομίες, τίς ἐκκλησίες, τήν δικαστική ἐξουσία, τίς ἐνέταξαν στό στρατόπεδο τοῦ Σατανᾶ. Αὐτό κηρύττει μέχρι σήμερα ἡ "Σκοπιά"²⁷.

Ὁ δεύτερος πρόεδρος τῆς ἐταιρείας, ὁ Ρόδερφορντ, διεκήρυττε ὅτι οἱ πολιτικοί καί οἱ κληρικοί εἶναι "*πράκτορες τοῦ Σατανᾶ*" καί "*ἀντιπρόσωποι δαιμονίων*"²⁸. Ὑποκρινόμενη ὅμως ἡ "Σκοπιά" καί ξεγελῶντας τίς ἴδιες τίς κυβερνήσεις, διακηρύττει πρὸς τά ἔξω ὅτι τίς τιμᾶ καί τίς σέβεται. Στήν παράταξη τοῦ Σατανᾶ ἀνήκουν βεβαίως καί ὅλοι οἱ διεθνεῖς ὀργανισμοί, ὅπως ὁ ΟΗΕ (τό "*βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως*") κ.ἄ.

²⁶ Ἀποκ. ια'7, ιγ'1. Φῶς Α' σ.192, Ὁρησκεία σ. 272

²⁷ Βλ. π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου Ἡ Σκοπιά: Ζωηρότερο φῶς ἢ πυκνότερο σκότος; σσ. 69-94 καί Ἐνωμένοι στή λατρεία τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ 1983, σ. 63

²⁸ Ὁρησκεία σ. 71,72

Γι' αυτό και οι "Μάρτυρες του Ίεχωβά" δέν στρατεύονται. Όχι γιατί είναι ειρηνιστές, αλλά γιατί υπακούουν στη "Σκοπιά", υπηρετούν την "κυβέρνηση" του Θεού και διαχωρίζουν την θέση τους από το "στρατόπεδο του Διαβόλου". Έτσι, δέν αποδίδουν τιμή ούτε και στά σύμβολα των ἐθνῶν, πού είναι οι σημαίες.

Ο ίδιος όμως ο Χριστός ἐκήρυξε: "Απόδοτε τά του καίσαρος τῷ καίσαρι και τά του Θεοῦ τῷ Θεῷ" (Ματθ. κβ' 21). Ἐπλήρωσε δέ ο ίδιος και τον φόρο του στό κράτος (Ματθ. ιζ' 27). Και ο Ἀπόστολος Παῦλος γράφει στους Κορινθίους: "Πᾶσα ψυχή ἄς ὑποτάσσεται εἰς τάς ἀνωτέρας ἐξουσίας· διότι δέν ὑπάρχει ἐξουσία εἰμή ἀπό Θεοῦ· αἱ δέ οὔσαι ἐξουσίαι, ὑπό του Θεοῦ εἶναι τεταγμέναι" (Ρωμ. ιγ' 1).

Ἐνῶ όμως ἡ "Σκοπιά" ταυτίζει τίς κοσμικές ἐξουσίες μέ τό "Θηρίον", δέν παύει νά ζητᾶ την ὑποστήριξή τους και νά συμβιβάζεται μαζί τους. Δέχεται π.χ. νά υπηρετούν οι ὁπαδοί της την στρατιωτική τους θητεία μέ "κοινωνική ὑπηρεσία", ἀμοιβόμενοι και ἐκμεταλλεζόμενοι τή θέση τους για νά προσηλυτίζουν ἀνύποπτους χριστιανούς.

Μέ αὐτούς τούς σατανικούς τρόπους ξεγελᾶ ἡ "Σκοπιά", ὄχι μόνο τούς ἀνύποπτους ἀνθρώπους, αλλά και τίς κυβερνήσεις. Δέν εἶναι, λοιπόν, γραφικά και θρησκευτικά τά κίνητρα τῆς "Σκοπιᾶς" τόσο στην ἄρνησή της στην στράτευση, ὅσο και στην μετάγγιση αἵματος, αλλά στρατηγική ψυχολογικῆς βίας και τρομοκρατίας ἐπάνω στά δύστυχα θύματά της.

9. Συμπεράσματα:

Συνοψίζοντας ὅσα εἶπαμε, θά μπορούσαμε νά ἐξαγάγουμε τά ἀκόλουθα συμπεράσματα:

α) Οι "Μάρτυρες του Ίεχωβά", ὄχι μόνον δέν μπορούν νά χαρακτηριστοῦν καν ὡς χριστιανική αἵρεση, διότι ἀρνοῦνται. ὅπως εἶδαμε, τά βασικά χριστιανικά δόγματα, αλλά ούτε και ὡς γνωστή θρησκεία (και ὑπάρχουν ἐπ' αὐτοῦ ἀποφάσεις τῆς ἐλληνικῆς αλλά και τῆς εὐρωπαϊκῆς Δικαιοσύνης). Εἶναι μιά ἐταιρεία, δηλαδή ἐμπορική ἐπιχείρηση, μέ θρησκευτικό - ψευδο-χριστιανικό προσωπεῖο. Ὁ θρησκευτικός ὅμως χαρακτήρας

τους τούς παρέχει φορολογικά πλεονεκτήματα και νομική προστασία.

β) Υβρίζουν την Ἐκκλησία ἀποκαλώντας την "πόρνη Βαβυλώνα" και διακηρύττουν ὅτι ἔπese σέ ἀποστασία ἀπό τούς πρώτους αἰῶνες. Μέ τόν τρόπο αὐτό βλασφημοῦν τό ὄνομα και τό πρόσωπο τοῦ Κυρίου, ὁ Ὅποιος μέ τό ἀψευδές στόμα Του διαβεβαίωσε ὅτι "πῦλαι ἄδου οὐ καταισχύσουσιν" τῆς Ἐκκλησίας Του και ὅτι θά τήν καθοδηγεῖ "εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν".

γ) Υβρίζουν χυδαίως τούς ναούς μας, ἀποκαλώντας τους "πορνοστάσια" και τούς κληρικούς ἀποκαλώντας τους "ἁγιοφανεῖς ἀπατεῶνες" και "πράκτορες τοῦ Σατανᾶ", τά δέ μοναστήρια τά ὀνομάζουν "διαβολικά ἱδρύματα" ²⁹.

δ) Ἡ ἐταιρεία "Σκοπιά" διαστρεβλώνει και παραχαράσσει τό ἱερό κείμενο τῆς Ἀγίας Γραφῆς, παρασύροντας στήν πλάνη τούς ἀνυποψίαστους και ἀκατάρτιστους.

ε) Προβαίνει σέ ἀθέμιτο προσηλυτισμό γιά τήν στρατολόγηση ὀπαδῶν. Ἐκμεταλλεύεται ἐν προκειμένῳ, ὅπως εἴπαμε, τόν χαρακτήρα της ὡς ξένης ἀμερικανικῆς μετοχικῆς ἐταιρείας, μέ ἔδρα τό Μπροῦκλιν τῶν Η.Π.Α., ἐπωφελοῦμενη τῆς ἑλληνοαμερικανικῆς σύμβασης συνεργασίας τοῦ 1954, ὥστε νά ἔχει μεταχείριση ἐταιρείας εὐνοουμένου κράτους.

στ) Ἀνήκει ἡ μετοχική ἐταιρεία "Σκοπιά", μέ λίγα λόγια, σέ ἐκείνους γιά τούς ὁποίους "Τό Πνεῦμα ρητῶς λέγει ὅτι ἐν ὑστέροις καιροῖς θέλουσιν ἀποστατήσῃ τινές ἀπό τῆς πίστεως, προσέχοντες εἰς πνεύματα πλάνης και εἰς διδασκαλίας δαιμονίων" (Α' Τιμ. δ' 1).

Κλείνοντας τήν σημερινή εἰσήγηση, πρέπει νά τονίσουμε ὅτι ἡ Ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ δέν μπορεῖ νά ἀλλάξει ποτέ, καθόσον στόν Θεό "δέν ὑπάρχει ἀλλοίωσις οὐδέ σκιά μεταβολῆς" (Ἰακ. α' 17). Ὅποιος ἀλλοιώνει τό Εὐαγγέλιο πού κήρυξε ὁ Χριστός δέν εἶναι "ἀπό Θεοῦ" και κηρύττει "ἄλλο εὐαγγέλιο". Ἐπομένως, δέν μπορεῖ νά εἶναι «ἄγωγός τῆς Ἀλήθειας τοῦ Θεοῦ» και ὁ αὐθεντικός ἐρμηνευτής της. Ὅποιος ὀμιλεῖ ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ, πάντοτε και παντοῦ και ὑπό ὁποιεσδήποτε καταστάσεις τά ἴδια πιστεύει, κηρύσσει και διδάσκει και δέν

²⁹ Ἡ ψευδής θρησκεία, σ. 381.

διαψεύδεται. Καί αυτό είναι τό κύριο χαρακτηριστικό **μόνον** τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας.

Ἡ Ἐκκλησία, ὡς Σῶμα Χριστοῦ, δέν πλανᾶται, ὅσο κι ἂν μερικά μέλη της μπορεῖ νά ἁμαρτάνουν προσωπικά, γιατί ἔχει τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, τό Ὅποιο τήν συνέχει καί τήν ὁδηγεῖ "εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν". Εἶναι Ἐκείνη, ἡ ὁποία κατάρτισε τόν Κανόνα τῆς Ἀγίας Γραφῆς -πού καί οἱ ἴδιοι οἱ αἵρετικοί ἐν ἀγνείᾳ τους ἀποδέχονται- καί μόνον Αὕτη μπορεῖ νά ἐρμηνεύει σωστά τήν Ἀλήθεια, ἐγγυόμενη τήν σωτηρία σέ κάθε ἄνθρωπο. Ἐμεῖς δέν "τά βάζομε" μέ τούς αἵρετικούς, ἀλλά μέ τήν αἵρεση γιατί θεωροῦμε θύματ τῶν αἱρέσεων πολλούς πλανεμένους ἀδελφούς μας.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας, ἐπί 2000 τώρα χρόνια, ὑπῆρξε πάντοτε ἴδια καί ἀναλλοίωτη. Δέν ἐμφανίστηκε αὐθαίρετα σέ μεταγενέστερους χρόνους, ὅπως συμβαίνει μέ ὅλους τούς αἵρετικούς.

Ἄς διερωτηθοῦν, λοιπόν, οἱ διάφοροι αἵρετικοί, γιά ποιούς λέχθηκαν καί ἰσχύουν οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου μας ὅτι: "ἐγερθήσονται (ἐλεύσονται) ψευδόχριστοι καί ψευδοπροφῆται καί θέλουσι δεῖξει σημεῖα καί τέρατα ὥστε πλανῆσαι, εἰ δυνατόν καί τούς ἐκλεκτούς"; (Ματθ. κδ' 24). Ἡ Ἐκκλησία, πάλι κατά τόν Ἀπ. Παῦλο, εἶναι "ὁ στῦλος καί τό ἐδραίωμα τῆς ἀληθείας" (Α' Τιμ. γ' 15). Κί ἔμεῖς, οἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανοί, ζοῦμε μέσα σ' Αὕτη τήν Ἐκκλησία. Αὕτη εἶναι ἡ Κιβωτός τῆς σωτηρίας μας. Καλοῦμαστε, λοιπόν, νά τήν γνωρίσουμε, νά τήν βιώσουμε καί μέ ἀγάπη νά τήν κηρύξουμε καί πρὸς τούς πλανεμένους ἀδελφούς μας.

**Φροντιστήριον Κατηχητῶν
Τεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν**

ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙ ΝΟΘΕΣ

του Πρωτοπρ. Κυριακού Τσουρού
Γραμματέως της Σ.Ε. επί των αίρέσεων

1. Οί πνευματικές έμπειρίες είναι τά χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος. Τά χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος είναι έκδήλωση τών θείων Ένεργειών, οί όποιες κάνουν τόν πιστόν «σύμμορφον τής είκόνος του Υίου του Θεού» (Ρωμ. η' 29). Είναι λοιπόν τά χαρίσματα, οί έμπειρίες, «έκ Θεού» (Α' Κορ. ζ' 7) καί δέν έξαρτώνται ούτε προκαλούνται ούτε καθορίζονται από τόν άνθρωπο. Έτσι αποκλείεται από τήν έννοια καί τόν χαρακτήρα τής γνήσιας πνευματικής έμπειρίας κάθε έξωτερική τεχνική ή έκβιαστική πράξη ή μηχανική συμπεριφορά πού έξαναγκάζει τόν Θεόν.

Κατά τόν Απόστολο Παύλο τά χαρίσματα «ένεργει τό έν καί τό αυτό Πνεύμα, διαιρούν έκάστω καθώς βούλεται» (Α' Κορ. ιβ' 11). Τό Άγιο Πνεύμα διανέμει τά χαρίσματα όπως, όποτε καί για όποιους σκοπούς θέλει. Αυτό άκριβώς δηλώνουν οί λόγοι του Αποστόλου στην προς Έβραίους Έπιστολή: «συνεπιμαρτυρούντος του Θεού σημείοις τε καί τέρασι καί ποικίλαις δυνάμεσι καί Πνεύματος Αγίου μερισμοίς κατά τήν αυτού θέλησιν» (β' 4).

Αυτός ό «μερισμός», τό μοίρασμα τών χαρισμάτων, γίνεται στόν κάθε πιστό από τό Άγιο Πνεύμα καί σύμφωνα μέ τή θέληση του Θεού, έπειδή «αυτός οίδε τί έκάστω συμφέρει καί ούτω καταμερίζει τήν χάριν» ως σημειώνει ό Θεοφύλακτος³⁰.

Οί γνήσιες έμπειρίες λοιπόν, τά γνήσια χαρίσματα, ως όρατά φαινόμενα στη ζωή τών άγίων ανθρώπων είναι άποτέλεσμα τής έννοικήσεως σ' αυτούς του Αγίου Πνεύματος. Η μόνη ανθρώπινη προϋπόθεση για τήν «ένοίκησιν» αυτή του Αγίου Πνεύματος είναι ή έσωτερική κάθαρση, «πού δέν είναι μόνο τό άποτέλεσμα τής θείας ένέργειας, αλλά καί άποτέλεσμα τής ανθρώπινης προσπάθειας. Ό άνθρωπος πρέπει μέ τόν ιδρώτα του νά άποδείξει πώς επιθυμεί τή χάρη καί πώς είναι έτοιμος νά θυσιάσει τά πάντα γι' αυτήν». Γι' αυτό καί είναι άδιανόητη ή «συννύπαρξη τής χάριτος καί τής άμαρτίας»³¹.

Παρατηρεί ό Αντώνιος Αλεβιζόπουλος: «Όταν ό άθλητής του Χριστού άποκτήσει τήν έλευθερία από τά πάθη έλευθερώνεται καί ό νοϋς καί ή καρδιά του από τό σκοτισμό καί μπορεί νά δεϊ καθαρότερα τά πνευματικά πράγματα καί φθάνει στη συναισθηση τής αγάπης καί τής παρουσίας του Θεού, άκόμη καί μέ αισθητές εικόνες»³².

³⁰Παρά Π.Τρεμπέλα, Υπόμνημα εις τάς Έπιστολάς, τόμ. Γ' σ. 40.

³¹π. Α. Αλεβιζοπούλου, Έγχειρίδιον αίρέσεων καί παραχριστιανικών ομάδων, Αθήνα 1994, σ. 169.

³²Του ίδιου, Τό Νόημα τής ζωής στό φώς τής Όρθοδοξίας, Αθήνα 1997, σ. 371.

Οί προκαλούμενες ἐκστασιακές καταστάσεις καί οί ψυχολογικοί ἐκβιασμοί τῶν πεντηκοστιανικῶν κινήσεων ἤ οί τεχνικές τοῦ διαλογισμοῦ καί τῆς γιόγκα τῶν παραθρησκευτικῶν ομάδων, δέν εἶναι γνήσιες ἐμπειρίες. Ὅχι μόνο διότι δέν ἔχουν τήν πηγὴ τους στό Πνεῦμα τό Ἅγιο, ἀλλά καί διότι εἶναι τό «αὐτόματο» ἀποτέλεσμα τῆς ἀνθρωπίνης προσπάθειας. Καί γιά μέν τούς Πεντηκοστιανούς θά μπορούσαμε νά ποῦμε ὅτι οί λεγόμενες ἐμπειρίες τους εἶναι ἐκβιασμός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀφοῦ πιστεύουν σ' Αὐτό. Γιά τούς «νεοεποχίτες» ὅμως πρέπει νά ποῦμε μέ βεβαιότητα, ὅτι οί ἐκλαμβανόμενες ὡς «ἐμπειρίες» τους (ὅπως τό ἀνοιγμα τοῦ «τρίτου ματιοῦ», οί ποικίλες ἀναδρομές καί οί λεγόμενες ὑπερβατικές ἐξωσωματικές καταστάσεις) εἶναι ὑποκειμενικές καταστάσεις, οί ὁποῖες ἔχουν ἀνάγκη καί ἄλλης ἐπιστημονικῆς ἀντιμετώπισης. Πάντως δέν εἶναι μιά «ἐμπειρία», ἓνα «χάρισμα», ἀφοῦ γι' αὐτούς δέν ὑπάρχει κἄν ἡ πίστη στό Ἅγιο Πνεῦμα, ὁ προσωπικός υπερτέλειος Θεός, ὁ παρέχων «πᾶν δῶρημα τέλειον» στούς ἀνθρώπους.

2. Στήν Ἁγία Γραφή γίνεται λόγος γιά σειρά ὁλόκληρη πνευματικῶν χαρισμάτων. Ἰδιαιτέρως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρεται σ' αὐτά σέ πολλές ἐπιστολές του: «εἴτε προφητείαν, κατὰ τήν ἀναλογίαν τῆς πίστεως, εἴτε διακονίαν, ἐν τῇ διακονίᾳ, εἴτε ὁ διδάσκων ἐν τῇ διδασκαλίᾳ· εἴτε ὁ παρακαλῶν ἐν τῇ παρακλήσει· ὁ μεταδιδούς ἐν ἀπλότητι, ὁ προϊστάμενος ἐν σπουδῇ, ὁ ἐλεῶν, ἐν ἰλαρότητι» (Ρωμ. ιβ' 7-8). «Ὡς μέν γάρ διὰ τοῦ Πνεύματος δίδεται λόγος σοφίας, ἄλλω δέ λόγος γνώσεως κατὰ τό αὐτό Πνεῦμα, ἐτέρω δέ πίστις ἐν τῷ αὐτῷ Πνεύματι, ἄλλω δέ χαρίσματα ἰαμάτων ἐν τῷ αὐτῷ Πνεύματι, ἄλλω δέ ἐνεργήματα δυνάμεων, ἄλλω δέ προφητεία, ἄλλω δέ διακρίσεις πνευμάτων, ἐτέρω δέ γένη γλωσσῶν, ἄλλω δέ ἐρμηνεῖα γλωσσῶν» (Α' Κορ. ιβ' 8-10). «Καί οὕς μέν ἔθετο ὁ Θεός ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πρῶτον ἀποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, ἔπειτα δυνάμεις, εἴτα χαρίσματα ἰαμάτων, ἀντιλήψεις, κυβερνήσεις, γένη γλωσσῶν» (Α' Κορ. ιβ' 28). «Ὁ δέ καρπός τοῦ Πνεύματος ἐστίν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια» (Γαλ. ε' 22).

Ἀκόμη, στήν Παλαιά καί στήν Καινή Διαθήκη περιγράφονται πολλές περιπτώσεις γνησίων πνευματικῶν ἐμπειριῶν. Στή συνέχεια ἀναφέρουμε μερικές πολύ χαρακτηριστικές:

Ὁ Προφήτης Ἡσαΐας περιγράφει μέ τά πιό ζωντανά χρώματα καί τίς πιό δυνατές λέξεις τήν ἐμπειρία του: «εἶδον τόν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καί ἐπηρμένον, καί πλήρης ὁ οἶκος τῆς δόξης αὐτοῦ» (βλ. κεφ. στ'). Κι ἔπειτα, πόσες φορές ὁ «θεόπτης» Μωϋσῆς μίλησε μέ τόν Γιαχβέ στό «καπνίζον» ὄρος Σινᾶ, καί στήν «φλεγόμενη καί μή καιομένη βάτο»!

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶδε «ἡμέρας μέσης...οὐρανόθεν ὑπέρ τήν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου περιλάμψαν (αὐτόν) φῶς» (Πράξ. κστ' 13) καί ἠρπάγη μέχρι «τρίτου οὐρανοῦ...εἰς τόν παράδεισον» ὅπου «ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα» (Β' Κορ. ιβ' 2-4). Ὁ Πρωτομάρτυρας Στέφανος εἶδε «τήν δόξαν τοῦ

Θεοῦ καὶ Ἰησοῦν ἐστῶτα ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ» (Πράξ. ζ' 55). Καί στό ὄρος Θαβὼρ οἱ τρεῖς μαθητές Πέτρος, Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης ἐξησαν μέσα στό ἄκτιστο φῶς τῆς θείας φύσεως τοῦ Κυρίου (Ματθ. ιζ' 1-8). Κι ἀκόμη, πλῆθος ἄλλων γνησίων ἐμπειριῶν καταγράφονται στά ἱερά κείμενα, ὅπου οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ καθημερινά δέχονται τὰ εὐεργετικά ἀποτελέσματα τῆς ἐπί γῆς παρουσίας τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Καί ἐν συνεχείᾳ, ἡ ζωὴ τῶν Ἀγίων, εἶναι μιὰ ἀτέλειωτη σειρά πνευματικῶν ἐμπειριῶν. Ὑπενθυμίζουμε, ἐπιλεκτικά, τίς ἐμπειρίες τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, ὁ ὁποῖος «ἀγγέλους ἔσχεν συλλειτουργοῦντας», τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Πλανᾶ κ.λπ.

Κι ἔπειτα, στά συναξάρια τῶν Ἀγίων διαβάζομε γιὰ «ἐσωτερικὴ πληροφορία» τοῦ πιστοῦ, γιὰ «φωνή τοῦ Θεοῦ πού ἀκούει μέσα του», γιὰ «δάκρυα μετανοίας πού γίνονται δάκρυα χαρᾶς», γιὰ τὴν «εἰρήνῃ τῆς ψυχῆς καὶ τὴν χαρὰ» μετὰ τὴν Θεία Κοινωνία γιὰ «θέα τοῦ ἀκτίστου Φωτός», πού θεωρεῖται ἡ ἀνώτερη ἐμπειρία κ.ο.κ.³³. Ὅλα αὐτὰ ὅμως, εἶναι καρποὶ τῆς ἀληθινῆς πίστεως, τῆς μετανοίας, τῆς ἀσκήσεως, τῆς ταπεινώσεως, τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος, τῆς νηστείας, δηλαδή τῆς ἐσωτερικῆς καθάρσεως.

Πῶς ὅμως ὅλα αὐτὰ τὰ παράδοξα φαινόμενα ἔχουν τὴν ἐγγύηση τῆς γνήσιας πνευματικῆς ἐμπειρίας; Ἀσφαλῶς ὑπάρχουν τὰ κριτήρια ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα μᾶς βοηθοῦν νὰ διακρίνουμε ἂν μιὰ ἐμπειρία εἶναι καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δηλαδή γνήσια ἢ ἂν εἶναι μιὰ νόθη κατάσταση. Σ' αὐτὰ τὰ κριτήρια καὶ τίς προϋποθέσεις θά ἀναφερθοῦμε στὴ συνέχεια.

3. Ἦδη πιό πάνω ὑπογραμμίσαμε ὅτι ἡ γνήσια ἐμπειρία εἶναι δωρεά, χάρισμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Κι ἀκόμη ὅτι δέν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀποτέλεσμα τεχνικῶν ἢ ἐκβιαστικῶν καταστάσεων οὔτε αὐτόματο ἀποτέλεσμα κάποιας διαδικασίας. Κανένα ἀπὸ τὰ παραπάνω θαυμαστά γεγονότα δέν εἶναι ἀποτέλεσμα ἀνθρώπινου παράγοντα. Ὅλα εἶναι «θεοφάνειες», παρεμβάσεις τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ στὴν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου, μέ συγκεκριμένο σκοπὸ καὶ στόχο καὶ ὅπωςδήποτε γιὰ τὸ καλὸ καὶ τὴ σωτηρία ὁλόκληρου τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

Ἐκεῖνο ὅμως πού πρέπει περαιτέρω νὰ ὑπογραμμίσουμε ὡς κύριο χαρακτηριστικὸ τῆς γνήσιας ἐμπειρίας εἶναι ὅτι γιὰ τὸν Χριστιανὸ ἀπαραίτητη προϋπόθεση αὐτῆς εἶναι ἡ ὀρθή πίστη στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ χριστιανικὴ ζωὴ μέσα στὴν ἀληθινὴ Ἐκκλησία. Ζῶντας μέσα στὴν Ἀληθινὴ Ἐκκλησία «μένει ἐν τῷ Χριστῷ» μένει «ἐν τῇ διδαχῇ τοῦ Χριστοῦ» (Β' Ἰωάν. 9-10) καὶ ἄρα μένει «ἐν τῇ Ἀληθείᾳ». Δέν εἶναι ἡ ἐμπειρία πού προσδιορίζει τὸ περιεχόμενο τῆς ὀρθῆς πίστεως, ἀλλὰ ἡ ὀρθή πίστη πού «μετράει» τὴ γνησιότητα τῆς ἀληθινῆς ἐμπειρίας³⁴.

«Ἐμπειρίες» συναντᾶ κανεὶς, ὅχι μόνο στίς σύγχρονες νεοπεντηκοστιανές ἢ «νεοεποχίτικες» ομάδες, ἀλλὰ καὶ στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα (Πυθίες) καὶ σέ ἐξωχριστιανικὲς θρησκείες (ὅπως στοὺς

³³Βλ. Ἀρχιμ. Γ. Καψάνη, *Ἐμπειρίες τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ*, σσ. 21-23.

³⁴π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, *Ἐμπειρίες στὴν ἀναζήτηση νοήματος ζωῆς*, σ. 31.

Δερβίσηδες, στὸν Μοντανισμό καὶ στοὺς νεώτερους αἰρετικούς, τούς Οὐγενόττους, Κουάκερους, Μορμόνους κ.ἄ.).

Ὁ ἑσωτεριστὴς Πέτρος Γράβιγκερ, μιλῶντας γιὰ τὴ «δαιμονοληψία», ὑποστηρίζει ὅτι «Ἡ δαιμονοληψία ἢ ἄλλως κατοχὴ εἶναι σύνηθες φαινόμενον τῶν πνευματιστικῶν συνεδριάσεων ὅπου τὸ μεσάζον (μέντιουμ) διὰ τοῦ στόματος καὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ ἐξωτερικεύει τὰ κελεύσματα τοῦ ἐκδηλουμένου πνεύματος». Αὐτές οἱ καταστάσεις, συνεχίζει, εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνες, τόσο γιὰ τὸ ἴδιο τὸ μέντιουμ, ὅσο καὶ γιὰ τοὺς παρισταμένους. Ὅταν μάλιστα, κατὰ τὸν Γράβιγκερ, τὸ μέντιουμ ἀνήκει «εἰς τὸν τύπον τοῦ Ἑρμοῦ, ἀρχίζει νὰ ὁμιλῇ ξένας γλώσσας, τελείως ἀγνώστους, εἰς αὐτόν, (Γλωσσολαλία) καὶ εἰς τοὺς παρισταμένους. Ἄλλοι πάλιν καταλαμβάνονται ὑπὸ προφητικῆς μανίας, ἀποκαλύπτουν πράξεις καὶ μυστικά, ἅτινα τυγχάνουν νὰ εἶναι τελείως ἄγνωστα εἰς τοὺς παρισταμένους»³⁵.

Ἀσφαλῶς, λοιπόν, ὑπάρχουν περιπτώσεις πού δέν μποροῦν μέ κανένα τρόπο νὰ εἶναι δῶρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ χρήζουν ἄλλης θεολογικῆς ἢ ἐπιστημονικῆς ἀντιμετώπισης.

Ἐνα ἄλλο χαρακτηριστικὸ τῆς γνήσιας ἐμπειρίας εἶναι ἡ ἔλλειψη αὐτονόμησης καὶ ἡ συναίσθηση τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ σέ ὅλες τίς ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς μας. Ὅταν κάποιος ἀφεθεῖ νὰ ὀδηγεῖται μόνο ἀπὸ προσωπικὲς ἐμπειρίες μπορεῖ νὰ καταλήξει σέ πλάνη³⁶. Τότε μπορεῖ «τό φῶς» πού εἶναι μέσα στὸν ἄνθρωπο νὰ γίνεῖ «σκότος» (Λουκ. ια' 35). Αὐτό μπορεῖ νὰ συμβεῖ ἀκόμη καὶ μέ τοὺς «θεολόγους - φιλοσόφους» πού κινοῦνται στό χῶρο τοῦ ὀρθολογισμοῦ.

Στό βιβλίον τοῦ «Τὸ Νόημα τῆς ζωῆς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας» ὁ π. Ἀντώνιος μεταφέρει τὰ λόγια τοῦ γέροντα Σωφρονίου (τοῦ Essex), ὁ ὁποῖος ἀναφέρει, πῶς πολλοὶ ὀρθολογιστές «θεολόγοι - φιλόσοφοι» «στήν προσπάθειά τους νὰ βροῦν τὴν ἀλήθεια, ἀνεβαίνουν σέ μιὰ σφαῖρα ὑπέρλογικὴ πού ὅμως κινοῦνται στό χῶρο τῆς διανόησης. Ἡ σφαῖρα αὐτὴ δέν εἶναι βέβαια ὁ θεῖος κόσμος· περικλείεται στά ὅρια τῆς ἀνθρωπίνης κτιστῆς φύσεως καὶ αὐτὴ τῆς ἰδιότητά τὴν κάνει ἐφικτὴ στό λογικόν, σύμφωνα μέ τὴ φυσικὴ τάξιν τῶν πραγμάτων». Καὶ συνεχίζει ὁ γέροντας Σωφρόνιος: «Υπάρχει ἓνα φυσικὸ φῶς τοῦ νοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος κτίστηκε "κατ' εἰκόνα" τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος πού συγκεντρώνει ὅλη του τὴν προσοχήν στό "νοῦ", ἀπομακρύνοντας τίς σκέψεις του τελείως ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον μέ ὅποιονδήποτε τεχνικὴν, ἀποκτᾷ ἐπίγνωση ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀντιληφθεῖ ὁλόκληρον τὸ εἶναι στά περιορισμένα πλαίσια τῶν λογικῶν συλλογισμῶν, ἀνεβάζει τὴ "θεωρίαν" πάναν ἀπὸ τὴν τυπικὴν λογικὴν καὶ βλέπει τὴν ὡραιότητα τοῦ νοῦ, πού κτίστηκε "κατ' εἰκόνα Θεοῦ".

³⁵Π. Γράβιγκερ, Ἐγκυκλοπαίδεια Ἑσωτερισμοῦ καὶ ἀποκρύφου γνώσεως, τόμ. Β', σσ. 260-261.

³⁶Βλ. π. Α. Αλεβιζοπούλου, Τὸ νόημα τῆς ζωῆς, ἐνθ.ἀ., σ. 365.

Αισθάνεται τότε ένα "μυστικιστικό δέος" και νομίζει πώς αποκτᾶ εμπειρία μυστικής κοινωνίας με τόν Θεό, ἐνῶ στήν πραγματικότητα μένει στά ὅρια τῆς κτιστῆς ἀνθρωπίνης φύσεως...

Αὐτή ἡ ἐμπειρία, ἀνεξάρτητα ἀπό τό πῶς θά ἐρμηνευθῇ καί ποιά δογματική διατύπωση θά λάβη, εἶναι οὐσιαστικά ἐμπειρία πανθεϊστικῆς τάξεως³⁷.

Ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης προτρέπει: «δοκιμάζετε τά πνεύματα εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν, ὅτι πολλοί ψευδοπροφηταί ἐξεληλύθασιν εἰς τόν κόσμον» (Α' Ἰωάν. δ', 1). Κι αὐτό μπορεῖ νά κατορθωθεῖ μόνο μέσα στήν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία εἶναι «ὁ στῦλος καί τό ἐδραίωμα τῆς Ἀληθείας» (Α' Τιμ. γ' 15). Ἡ ζωή μέσα στήν ἀληθινή Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἐγγύηση ὅτι ζοῦμε μέσα στόν χώρο ὅπου δρᾷ καί κινεῖται τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, τό ὁποῖο «πάντα χορηγεῖ» τά χαρίσματα. Ἐξ ἄλλου, τό μέτρο γνησιότητος τοῦ γνησίου «πνεύματος» εἶναι ἡ ὁμολογία τῆς θεότητος καί τῆς μοναδικότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ: «ἐν τούτῳ γινώσκετε τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ· πᾶν πνεῦμα ὃ ὁμολογεῖ Ἰησοῦν Χριστόν ἐν σαρκί ἐληλυθότα, ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστι» (Α' Ἰωάν. δ' 2-3).

Ὅποιος ὁμολογεῖ «Ἰησοῦν Χριστόν ἐν σαρκί ἐληλυθότα» κινεῖται ἀπό τό Πνεῦμα τό Ἅγιον καί δέν ἀναγνωρίζει ἄλλον «χριστόν». Ἀκόμη ὁ πιστός πρέπει νά στολίζεται μέ τήν ἐσωτερική κάθαρση καί τήν ταπείνωση. Τότε μπορεῖ νά γίνεи δοχεῖον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Τότε ὁ κτιστός ἄνθρωπος μπορεῖ νά γίνεи κοινωνός τῶν θείων ἐνεργειῶν, νά θεωθεῖ, νά ἀγιασθεῖ. Ἄν σταματήσῃ ὁ ἄνθρωπος αὐτόν τόν ἀγῶνα «ἢ θεωρήσῃ πῶς ἡ ἐμπειρία τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀποτέλεσμα δικῶν του καί μόνον προσπαθειῶν, ὁδηγεῖται στήν πλάνη. Τότε θά θεωρήσῃ καταστάσεις πού κινοῦνται στήν διανοητική σφαῖρα ἢ στό χώρο τῆς κτιστῆς πραγματικότητος ὡς ὑπερβατικές ἐμπειρίες. Αὐτό περικλείει μεγάλους κινδύνους γιά τήν ψυχική ἰσορροπία τοῦ ἀνθρώπου καί "ἀνοίγουν" τήν πόρτα γιά δαιμονικές ἐπιδράσεις»³⁸.

Γράφει ὁ π. Σωφρόνιος: «Ὁ ἄνθρωπος πλάστηκε κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ Δημιουργοῦ. Ἡ κτιστή αὐτή εἰκόνα τοῦ Θεοῦ δέν μπορεῖ νά γίνῃ κοινωνός τῆς Θείας οὐσίας πού εἶναι ἀπολύτως ἀμέθεκτη· εἶναι ὅμως ἐπιδεκτική νά μετάσχη στήν ἄκτιστη θεότητα μέ τήν κοινωνία τῆς χάριτος. Καί παρ' ὅλο πού ὁ ἄνθρωπος δέν μετέχει στή Θεία οὐσία, ὅμως μέ τή χάρη γίνεται κοινωνός Θείας ζωῆς. Ἡ χάρη- Θεότητα ἀγιάζει τόν ἄνθρωπο, τόν θεώνει, δηλαδή τόν κάνει Θεό»³⁹.

Παρατηρεῖ ὁ π. Ἀντώνιος: «Οἱ θεῖες ἐμπειρίες δίδονται στόν ἄνθρωπο ὅχι ὅταν τίς ἐπιδιώκει ἢ ὅταν ἔχει αὐτές κυρίως σάν στόχο του, ἀλλά ὅταν ἡ ψυχή του κατεβαίνει "στόν Ἄδη τῆς μετανοίας" καί αἰσθάνεται ἀληθινά πῶς εἶναι "ἐκτρωμα", χειρότερη ἀπό ὅλη τήν κτίση. Εμπειρίες πού κατακτῶνται μέ τή βία τῆς διανοίας ἢ μέ τή χρησιμοποίηση ὁποίωνδήποτε

³⁷Παρά π.Α.Ἀλεβιζοπούλου, *Τό Νόημα τῆς ζωῆς*, σ. 365.

³⁸Αὐτόθι, σ. 371.

³⁹Αὐτόθι, σ. 368.

τεχνικῶν διαλογισμοῦ, δέν εἶναι ἀληθινές πνευματικές ἐμπειρίες, δέν εἶναι θείας προελεύσεως, ἀλλά "κατά τό δοκοῦν". Καί ὅταν αὐτό τό "δοκοῦν" ἐκλαμβάνεται σάν ἀλήθεια, δημιουργεῖται στήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου μιᾶ κατάσταση πού παρεμποδίζει ἀκόμα καί τή δυνατότητα νά ἐνεργήσει ἡ χάρη, ἀποκλείει δηλαδή τή δυνατότητα τῆς ἀληθινῆς πνευματικῆς ἐμπειρίας»⁴⁰. Γιά νά ὑπάρξει λοιπόν γνήσια ἐμπειρία πρέπει νά συνυπάρξουν ἡ ὀρθή πίστη, ἡ ἀληθινή ἐκκλησία, ἡ ἐσωτερική κάθαρση, ἡ ταπείνωση καί τέλος ὁ γνήσιος χορηγός τῆς ἐμπειρίας, τό Πνεῦμα τό Ἅγιον.

Ἐξ ἄλλου, οὔτε ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά ἐκβιάζει μέ τεχνικές τόν Θεό καί νά φθάσει σέ ἐμπειρίες μέσω ἀνθρώπινων διαδικασιῶν, ἀλλά οὔτε καί ὁ Θεός παραβιάζει τό αὐτεξούσιο τοῦ «κατά τήν εἰκόνα Του» πλασθέντος ἀνθρώπου. Ἄρα γιά νά εἶναι γνήσιες οἱ ἐμπειρίες πρέπει νά μήν εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς «αὐτοερωτικῆς» στροφῆς τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τόν ἴδιο τόν εἰδωλοποιημένο ἑαυτό του, οὔτε νά ἔχουν τήν πηγή τους στήν αὐτοδυναμία δῆθεν τοῦ ἀνθρώπου ἢ στή «θεϊκή» του ιδιότητα. Ἐπαναλαμβάνουμε: οἱ γνήσιες πνευματικές ἐμπειρίες εἶναι δωρεά τοῦ Θεοῦ καί ὄχι ἀποτέλεσμα ἀνθρώπινης προσπάθειας τεχνικῶν ἢ ἐξαναγκασμοῦ. Οἱ γνήσιες πνευματικές ἐμπειρίες εἶναι ἐκδηλώσεις τῆς ἁκτιστῆς ἐνέργειας τοῦ Θεοῦ καί ὄχι τῆς κτιστῆς φύσης τοῦ τρεπτοῦ ἀνθρώπου. «Δέν εἶναι τό ἀποτέλεσμα τῆς ἀναζητήσεως τοῦ Θεοῦ ἀπό μέρους τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά ἀντίθετα τό ἀποτέλεσμα τῆς ἀναζητήσεως τοῦ ἀνθρώπου ἀπό μέρους τοῦ Θεοῦ»⁴¹. Εἶναι δηλαδή μιᾶ πραγματική «θεοπτία».

Οἱ ἐμπειρίες δέν εἶναι ἀκόμη ἀτομικά βιώματα, κατακτώμενα μέ τήν «ἀπελευθέρωση», τήν «ἀνακάλυψη» ἢ τήν «αὐτοπραγμάτωση» τῶν δικῶν μας ἐσωτερικῶν δυνάμεων. Εἶναι βιώματα ταυτισμένα μέ τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, τό «σῶμα τοῦ Χριστοῦ» καί εἶναι πρωτίστως ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας. «Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν θεολογοῦσαν, δέν παρουσίαζαν ἀτομικά τους βιώματα, ξεχωριστά ἀπό τή ζωή τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας· τά βιώματά τους ἐταντίζοντο μέ τήν ἐμπειρία τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καί θεολογοῦσαν ἐκφράζοντας τήν ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας. Γι' αὐτό καί οἱ ἐμπειρίες τῶν ἀνθρώπων πού δέν φρονοῦν "τά τοῦ Θεοῦ" (Ματθ. ιστ' 23), δηλαδή δέν ἔχουν τό ἴδιο φρόνημα "μετά πάντων τῶν ἁγίων", τό ὁποῖο ὑπῆρχε καί "ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ" (Φιλιπ. β' 5), δέν εἶναι γνήσιες χριστιανικές ἐμπειρίες»⁴².

4. Ἄς φωτίσουμε λίγο περισσότερο μέ παραδείγματα τίς λεγόμενες «ἐμπειρίες» ἐκτός τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Βεβαίως, πρέπει νά ἐπαναλάβουμε ὅτι καί παραπάνω σημειώσαμε, δηλαδή ὅτι δέν ὑπάρχουν ἀληθινές «ἐμπειρίες», τόσο στό χῶρο τῶν χριστιανικῶν αἱρέσεων καί τῶν

⁴⁰ Αὐτόθι, σ. 369.

⁴¹ Αὐτόθι, σ. 371.

⁴² Αὐτόθι, σ. 368.

παραχριστιανικῶν ομάδων, ὅσο καί στόν ἐξωχριστιανικό ἢ στόν ἀρχαιοειδωλολατρικό χῶρο.

«Ὅλα τὰ συστήματα καί οἱ ομάδες, ἰνδουϊστικῆς κυρίως προελεύσεως, πού προπαγανδίζουν διάφορες τεχνικές αὐτογνωσίας καί αὐτοεξελίξεως, καί ὑπόσχονται ὑπερβατικές καί "ἐξωσωματικές" ἐμπειρίες, κινοῦνται στό ἴδιο ἐπίπεδο τῆς πλάνης. Μ' αὐτές τίς τεχνικές ὁ ἄνθρωπος εἰσέρχεται στό "γνόφο" τῆς ἀπεκδύσεως ἀπό καθετί ὁρατό καί νοητό. Τότε ὁ νοῦς δοκιμάζει μιὰ ἰδιόμορφη εὐχαρίστηση καί ἄν στρέψει τό βλέμμα του στόν ἑαυτό του, μπορεῖ νά αἰσθανθεῖ κάτι πού μοιάζει μέ φῶς". Αὐτό ὅμως δέν εἶναι τό ἄκτιστο φῶς τῆς Θεότητος, ἀλλά ἓνα φυσικό ἰδίωμα τοῦ νοῦ, πού κτίστηκε κατ' εἰκόνα τοῦ Πρώτου νοῦ, δηλαδή τοῦ Θεοῦ», γράφει ὁ π. Σωφρόνιος.

Καί ὁ π. Αντώνιος συμπληρώνει: «Γίνεται φανερό πώς ὁ ἄνθρωπος ὁδηγεῖται μ' αὐτό τόν τρόπο σέ ἀκραῖες νοητικές καταστάσεις, οἱ ὁποῖες περικλείουν κινδύνους γιά τήν ψυχική υἡγεία καί πνευματική ἰσορροπία τοῦ ἀνθρώπου. Ψυχίατροι πού μελέτησαν τό θέμα μέ βάση κλινικές καταστάσεις, στίς ὁποῖες κατέληξαν νεαρά κυρίως μέλη τέτοιων ομάδων, βεβαιώνουν πώς ὁ κίνδυνος εἶναι ὄχι ἀπλῶς ὑπαρκτός ἀλλά καί μέγας. Ὅμως ἀφήνουμε αὐτή τήν πλευρά τοῦ ζητήματος νά ἐξετασθεῖ ἀπό ἄλλους, εἰδικούς, καί ὑπενθυμίζουμε πώς ἡ Γραφή δέν ἀποκλείει καί τήν περίπτωση δαιμονικῶν καταστάσεων (Β' Κορ. ια' 14)»⁴³.

Ἀσφαλῶς, ἐκτός ἀπ' αὐτές τίς «ἐμπειρίες» πού βρίσκονται καθαρά μέσα στό πλαίσιο τῆς κτιστῆς φύσης, ὑπάρχουν καί «ἐμπειρίες» δαιμονικῆς φύσης, πού μπορεῖ νά τίς συναντήσῃ κάποιος ἀκόμη καί σέ συναξάρια Ἀγίων. Ὑπάρχουν ἀκόμη καί ἐκεῖνες οἱ καταστάσεις ὑποκειμενικῆς μορφῆς, πού εἶναι ἀποτέλεσμα εἴτε ἐντόνων φαντασιώσεων, εἴτε ἀπόρροια τῆς καλλιεργημένης αὐθυποβολῆς, πού προέρχεται ἀπό τή σφοδρή ἐπιθυμία νά ἀποκτήσῃ κανεῖς ἔκτακτες ιδιότητες, χαρίσματα καί ἐμπειρίες. Ἔτσι, μέσα στήν ὅλη περιορέουσα ἀτμόσφαιρα τῶν διαφόρων παραθρησκευτικῶν ομάδων πού δημιουργεῖται μέ τήν ἄσκηση τῆς ἔντονης ψυχολογικῆς πίεσης, τήν πλήρη ἀποσχόληση, τήν ἀνεπαρκῆ σίτιση, τίς ἀτέλειωτες σειρές σεμιναρίων, ἀναπτύσσεται ἡ «πεποίθηση» ὅτι «οἱ ἐμπειρίες» αὐτές ἀποτελοῦν ἀπαραίτητο ἐξωτερικό σημεῖο τῆς «σωτηρίας» καί ἐπομένως ἡ ἔλλειψή τους ἀποτελεῖ ἀπόδειξη ἀνωριμότητος καί «πνευματικῆς πτωχείας»⁴⁴.

Μεταξύ τῶν ἄλλων, συνέπεια αὐτῆς τῆς κατάστασης εἶναι καί ἡ ὑπέρμετρη ἀνάπτυξη τοῦ ἐγώ, ἡ ὑπεροψία καί ἡ ὑποδούλωση τοῦ θύματος σέ δαιμονικές ἐπιρροές. Ἔτσι, μπορεῖ τό θῦμα νά λέει ὅτι «βλέπει φῶς» ἢ ὅτι ζεῖ σέ «ἐξωκοσμικές» καταστάσεις ἢ ὅτι «ἄνοιξε τό τρίτο μάτι στό μέτωπό του». Ὅλα αὐτά ὅμως, ἐάν δέν ἐντάσσονται στό νοσηρό χῶρο τῆς φαντασίας, μπορεῖ νά εἶναι «μεθοδεῖες τοῦ ἀνθρωποκτόνου», ὁ ὁποῖος μπορεῖ νά «μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός» (Β' Κορ. ια' 14).

⁴³π. Ἀ. Ἀλεβιζοπούλου, *Τό Νόημα τῆς ζωῆς...*, σ. 366.

⁴⁴Αὐτόθι, σ.367.

Ἄς δοῦμε ὁμῶς ἓνα μόνο παράδειγμα νόθης ἐμπειρίας ἀπό τόν χῶρο τῶν Πεντηκοστιανῶν, ἓνα χῶρο δηλαδή πού ὑποστηρίζει ὅτι εἶναι ἡ γνήσια Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος περιγράφει μιὰ τέτοια κατάσταση ἀπό ἀπομαγνητοφωνημένη κασσέτα τοῦ ποιμένα τῆς «Ἐλευθέρας Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Πεντηκοστῆς». Σ' αὐτὴ φαίνεται καθαρά πῶς ἐφαρμόζεται ἡ τεχνικὴ πού δημιουργεῖ τό κατάλληλο κλίμα γιὰ τὴν ἀσκηση ψυχολογικῆς πίεσης καὶ αὐθυποβολῆς, ὥστε νὰ προχωρήσει στὴ μηχανικὴ καὶ «αὐτοστιγμεί» κατάκτηση τῆς «ἐμπειρίας» (στὴ συγκεκριμένη περίπτωση τῆς «γλωσσολαλιᾶς»).

Ἀρχίζει, λοιπόν, τό κήρυγμα μέ τό προσφιλές στοὺς Πεντηκοστιανούς θέμα τῶν «ἐσχάτων καιρῶν», ἀκολουθοῦν ὕμνοι, προχωρεῖ στὴ διαπίστωση τῆς ἀφόρητης κοινωνικῆς κατάστασης, προβάλλει τὴν «ἀρπαγὴ» ὡς μόνη διέξοδο ἐν ὄψει τῆς «μεγάλης θλίψεως» καὶ τότε προχωρᾷ στὴν ἐφαρμογὴ τοῦ σχεδίου:

«Ἄν καμμιά ψυχὴ θέλει νὰ δώσει τὴν καρδιά της στὸν Χριστό, μπορεῖ ν' ἄρθει ἐδῶ μπροστά νὰ γονατίσει καὶ νὰ πεῖ: Χριστέ μου, σῶσε με καὶ ἐλέησέ με, σφράγισέ με καὶ μένα μέ τό Πνεῦμα σου τό Ἅγιο...". Κατόπιν συνεχίζεται ὁ ὕμνος καὶ στό τέλος ὁ ποιμένας προτρέπει: "...ἐάν σύ θέλεις νὰ παραδοθεῖς στὸν Χριστό, νὰ πεῖς: "Κύριε θέλω κι ἐγώ..." Πάρε μαξιλαράκι, γονάτισε καὶ θὰ σέ σώσει...! Κατόπιν ξαναρχίζει ὁ ὕμνος... (κασ. 1.6.1982).

Νὰ πεῖς: " Κύριε ἀναγέννησέ με"· μπορεῖς νὰ τό πεῖς, πές το σήμερα τό πρωτῖ: "Κύριε, σήμερα νὰ μέ ἀναγεννήσεις"... (κασ. 2.3.80). "Σήμερα τό πρωτῖ ἔχω νὰ πῶ σ' αὐτοὺς πού δέν ἀναγεννήθηκαν ὅτι ὁ ἄνεμος εἶναι ἕτοιμος νὰ πνεύσει στὴν καρδιά τους..." (κασ. 2.3.80). "Θά ψάλλουμε τὸν ὕμνο "Πρέπει νὰ γεννηθεῖς"... καὶ θέλω σήμερα τό πρωτῖ ἐάν κανένας δέν ἀναγεννήθηκε, νὰ ἀναγεννηθεῖ. Εἶναι καμμιά ψυχὴ πού δέν ἔχει ἀναγεννηθεῖ; Νὰ σηκώσει τό χέρι του!

- Μάλιστα! Ἐάν δέν ἔχεις ἀναγεννηθεῖ, σήμερα τό πρωτῖ πρέπει ν' ἀναγεννηθεῖς".

Ἀφοῦ τελειώσει ὁ ὕμνος, ὁ ποιμένας συνεχίζει: "Ἐάν κανένας θέλει νὰ ἀναγεννηθεῖ, ἂς ἔλθει ἐδῶ μπροστά. Νὰ γονατίσεις νὰ πεῖς: Κύριε ἀναγέννησέ με· ὄχι γι' αὐτοὺς πού ἀναγεννήθηκαν, γι' αὐτοὺς πού δέν ἀναγεννήθηκαν ἀκόμη. Ἐλα μπροστά, πάρε ἓνα μαξιλάρι, γονάτισε καὶ πές: <Κύριε, ἀναγέννησέ με...>". Στὴ συνέχεια καὶ πάλι ὁ ὕμνος (κασ. 2.3.80).

Αὐτό τό "τυπικὸ" ἀκολουθεῖται σέ ὅλες τίς συναθροίσεις, ὥστε σιγὰ σιγὰ νὰ καλλιεργεῖται συναίσθημα κατωτερότητας σ' ὅποιον δέν ἔχει ἀκόμη "ἀναγεννηθεῖ". Τότε ἀποφασίζει νὰ βγεῖ κι αὐτός μπροστά, νὰ πάρει τό μαξιλαράκι, νὰ γονατίσει, νὰ πεῖ: "Κύριε ἀναγέννησέ με". Ὑστερα θὰ θελήσει νὰ λάβει καὶ τό "βάπτισμα μέ Ἅγιο Πνεῦμα". Καὶ ἀφοῦ ἡ γλωσσολαλία εἶναι σ' αὐτὴ τὴν ομάδα ἀπαραίτητο "σημεῖο", θ' ἀρχίσει κι αὐτός σέ λίγο νὰ "λαλεῖ γλῶσσες"!»⁴⁵.

⁴⁵π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, αὐτόθι, σσ. 173-174.

Καί ὁ π. Ἀντώνιος συμπεραίνει: «Μ' αὐτό τόν τρόπο δημιουργεῖται ἐσωτερικός πόθος γιά ἐπίτευξη τέτοιων καταστάσεων"... (δημιουργεῖται) "εἰδική ἐκστατική ἀτμόσφαιρα"... "ψυχολογικῆς πιέσεως... Ὅμως μ' αὐτό τόν τρόπο ἐξαφανίζονται τά σύνορα μεταξύ τῆς δράσης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού δημιουργεῖ γνήσιες πνευματικές ἐμπειρίες σάν ἐκείνη τοῦ ἀποστόλου Παύλου (Α' Κορ. ιβ' 1-3) καί ὑποκειμενικῶν ἢ καί δαιμονικῶν καταστάσεων, πού ὁδηγοῦν σέ "ἐμπειρίες". Ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεῖ πλέον νά ξεχωρίσει τό γνήσιο ἀπό τό νόθο καί θεωρεῖ καταστάσεις πού ἐρμηνεύονται εἴτε μέ βάση τίς φυσικές δυνατότητες τοῦ ἀνθρώπου εἴτε καί σάν δαιμονικές ἐπιδράσεις, ὡς "ἐνοίκηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»⁴⁶.

Οἱ ὁπαδοί φθάνουν στήν ἀπογοήτευση καί στήν ἀπόγνωση, ἂν ἡ «γλωσσολαλία» δέν γίνει καί γι' αὐτούς «ἐμπειρία», δηλαδή ἀπόδειξη ὅτι ἔλαβαν τό «βάπτισμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» καί συγκαταλέχθηκαν ἀνάμεσα στούς ἐκλεκτούς.

Παρόμοιο περιστατικό περιγράφει καί ὁ γέροντας π. Γεώργιος Καψάνης σέ ὁμιλία του⁴⁷.

Δέν θά ἐπεκταθοῦμε ἐδῶ στό θέμα αὐτό τῆς λεγομένης «γλωσσολαλιᾶς». Ἀπλῶς σημειώνουμε τήν παρουσία τοῦ φαινομένου αὐτοῦ καί σέ ἐξωχριστιανικούς χώρους. Ἐξ ἄλλου τό φαινόμενο αὐτό δέν μοιάζει καθόλου μέ τό φαινόμενο τῆς Πεντηκοστῆς ἢ τήν γλωσσολαλία τῆς πρώτης Ἐκκλησίας. Ἐκεῖ ἦταν ξένες γλῶσσες κατανοητές πού ἔνωναν καί οἰκοδομοῦσαν τήν Ἐκκλησία. Ἐδῶ εἶναι ἄναρθρες ἀκατανόητες κραυγές πού διαιροῦν καί γιγαντώνουν τόν ἐγωϊσμό καί παράγουν μαζικά «χαρισματούχους» ἐκβιαστές τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ Ἐπίσκοπος Κάλλιστος Γουέαρ, μιλώντας γιά τή διάκριση πού πρέπει νά γίνεται στό φαινόμενο αὐτό, σημειώνει: «Ἡ διάκριση εἶναι ἀκόμη πιό ἀναγκαία στήν περίπτωση τῶν "γλωσσῶν". Συχνά δέν εἶναι τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ πού μιλάει μέσ' ἀπό τίς γλῶσσες, ἀλλά τό τελείως ἀνθρώπινο πνεῦμα τῆς αὐθυποβολῆς καί τῆς ὁμαδικῆς ὑστερίας. Υπάρχουν ἀκόμη καί περιπτώσεις ὅπου τό "λαλεῖν γλώσσαις" εἶναι μιά μορφή δαιμονικῆς κατοχῆς. "Ἀγαπητοί, μή παντί πνεύματι πιστεύετε, ἀλλά δοκιμάζετε τὰ πνεύματα εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν" (Α' Ἰωάν. 4, 1)»⁴⁸.

Ἐμπειρίες καί ὁράματα συναντᾶμε καί στόν χῶρο τῶν «φωτισμένων» ἢ τῶν «χαρισματικῶν», πού δυστυχῶς ζοῦν καί δροῦν μέσα στήν Ἐκκλησία, καί ἀποτελοῦν γενικά μιά νόθη κατάσταση. Ἡ νοσηρή κατάσταση πού ἐπικρατεῖ στό χῶρο τῶν «φωτισμένων» εἶναι ἀποτυπωμένη στά ἀνιαρά καί παιδαριώδη κείμενά τους.

Ἄς ἐπαναλάβουμε γιά ἄλλη μιά φορά μαζί μέ τόν π. Γεώργιο Καψάνη: «Οἱ ἀληθινές ἐμπειρίες δίνονται σ' ἐκείνους πού ἀπό ταπείνωση

⁴⁶Αὐτόθι, σσ.173-174.

⁴⁷π. Γ. Καψάνη, Ἐμπειρίες τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ (Ψευδεῖς ἐμπειρίες), σσ.22-23.

⁴⁸Ἐπισκόπου Κάλλιστου Γουέαρ, Ὁ Ὀρθόδοξος δρόμος, σ. 118.

δέν ζητοῦν πνευματικές ἐμπειρίες, ἀλλά ζητοῦν ἀπό τόν Θεό μετάνοια καί σωτηρία»⁴⁹.

Συμπεράσματα

Ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος στό βιβλίο του «Ἐμπειρίες στήν ἀναζήτηση νοήματος ζωῆς», γράφει: «Στήν Ἀγία Γραφή ὑπάρχουν γνήσιες ἐμπειρίες καί ἐμπειρίες πού προέρχονται ἀπό τό πνεῦμα τῆς πλάνης. Μέ ἐντολή τοῦ Θεοῦ ὁ Ἀαρών ρίπτει τή ράβδο του ἔμπροσθεν τοῦ Φαραώ καί γίνεται ὄφιν. Ὅμως τό ἴδιο κάνουν καί οἱ μάγοι τῆς Αἰγύπτου (Ἐξοδ. ζ' 10-11). Αὐτό ἐπαναλαμβάνεται καί μέ ἄλλες "πληγές" (Ἐξοδ. ζ' 20-22, η' 8-12)...Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μᾶς πληροφορεῖ ὅτι οἱ ψευδόχριστοι, ψευδοδιδάσκαλοι καί ψευδοπροφῆτες θά προβάλουν "σημεῖα", μέ σκοπό νά φέρουν σύγχυση καί νά πλανήσουν (Ματθ. κδ' 24-25. Β' Κορ. ια' 13-15. Ἀποκ. ιγ' 12-18, ιστ' 14, ιθ' 20)»⁵⁰.

Βεβαίως, πρέπει νά ἐπαναλάβουμε ὅτι ὅλες οἱ ἐμπειρίες δέν εἶναι γνήσιες. Οὔτε ὅμως καί ὅλες οἱ μὴ γνήσιες ἐμπειρίες ὀφείλονται στό «πνεῦμα τῆς πλάνης». Ὅπως ὑπάρχουν γνήσιες ἐμπειρίες πού ἔχουν τήν προέλευσή τους ἀπό τόν Θεό καί πραγματικές «ἐμπειρίες», πού μπορεῖ νά εἶναι σατανικῆς προέλευσης, ἔτσι μπορεῖ νά ὑπάρχουν καί «ἐμπειρίες» πού εἶναι ἀποτέλεσμα ὑποκειμενικῶν ἢ φυσικῶν καταστάσεων. Ἐάν ὅμως αὐτές παρερμηνευθοῦν, τονίζει ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος, τότε «ὁ ἄνθρωπος ἀρχίζει νά πιστεύει πῶς τοῦ ἀποκαλύπτεται ὁ Θεός, πέφτει σέ ἔπαρση καί αὐτό τό ἐκμεταλλεύεται ὁ διάβολος, ὁδηγώντας τον ὀριστικά στήν πλάνη»⁵¹.

Στόν βίο τοῦ Ὁσίου Μαξίμου τοῦ Καυσοκαλύβη διαβάζουμε τήν ἐξῆς συνομιλία τοῦ ὁσίου Γρηγορίου τοῦ Σιναΐτη μέ τόν ὁσιο Μάξιμο:

«Ὁ ἅγιος Γρηγόριος, θέλοντας νά ἐπιβεβαιώσῃ τίς δικές του διδασκαλίες, ρώτησε:

- Παρόμοιες ἀποκαλύψεις καί ὁράματα προκαλοῦνται καί ἀπό τούς δαίμονες;
- Ἀλλά εἶναι τά σημάδια τῆς δαιμονικῆς πλάνης καί ἄλλα τῆς θείας χάριτος, ἀποκρίθηκε ὁ ὁσιος Μάξιμος. Τό πονηρό πνεῦμα τῆς πλάνης, ὅταν πλησιάσῃ τόν ἄνθρωπο, τοῦ συγχύζει τό νοῦ καί τόν ἐξαγριώνει. Σκληραίνει τήν καρδιά του καί τή σκοτίζει. Προξενεῖ δειλία καί ὑπερηφάνεια. Τοῦ ἀγριεύει τήν ὄψη, τοῦ ταραάζει τό μυαλό, τοῦ ἀνατριχιάζει ὁλόκληρο τό σῶμα. Τοῦ δείχνει καί φανταστικό φῶς. Φῶς ὅμως ὄχι λαμπρό καί καθαρό, ἀλλά ἐρυθρωπό. Προκαλεῖ ἔκσταση στό νοῦ καί τόν παρακινεῖ νά λέει ἄπρεπα καί βλάσφημα λόγια.

Αὐτός πού κυριεύεται ἀπό τό πνεῦμα τῆς πλάνης, θυμώνει πολλές φορές καί ὀργίζεται. Ποτέ δέν ταπεινώνεται οὔτε μετανοεῖ οὔτε θλίβεται

⁴⁹Μν. ἔργ. σ. 20.

⁵⁰π. Ἀ. Ἀλεβιζοπούλου, Ἐμπειρίες στήν ἀναζήτηση νοήματος ζωῆς, σσ. 24-25.

⁵¹Αὐτόθι, σ. 25.

γιά τίς ἁμαρτίες του, ἀλλά πάντοτε καυχιέται καί κενοδοξεῖ γιά τὰ κατορθώματά του, χωρίς ντροπή καί φόβο Θεοῦ. Στό τέλος καταλήγει στήν τρέλλα καί στήν ὀριστική καταστροφή. Εἶθε ἀπό τήν πλάνη αὐτή νά μᾶς λυτρώσει ὁ Κύριος μέ τίς εὐχές σου.

Τά σημάδια τῆς θείας χάριτος εἶναι τά ἑξῆς:

Ὅταν ἐπισκιάσει τόν ἄνθρωπο ἡ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ συμμαζεῦει τό νοῦ καί τόν κάνει προσεκτικό καί ταπεινό. Τοῦ φέρνει τή σωτήρια μνήμη τοῦ θανάτου, τῶν ἁμαρτιῶν, τῆς κρίσεως καί τῆς αἰωνίου κολάσεως. Ἔτσι δημιουργεῖ στήν ψυχή κατάνυξη, πένθος καί θρήνο. Τά μάτια ἡμερεύουν καί δακρύζουν»⁵².

Στό βιβλίο «Γνόφος Ἀγνωσίας», ἀνώνυμου συγγραφέα, διαβάζουμε γιά τό θαῦμα καί τήν ἐμπειρία γενικῶς:

«Ἀσφαλῶς, ὅταν ὁ Θεός θέλῃ καί εἶναι ἀνάγκη νά γίνη ἓνα θαῦμα, μιᾷ ἀποκάλυψη, ἓνα ὄραμα, τότε τὰ παραχωρεῖ καί τὰ ἐπιτρέπει καί πραγματοποιοῦνται. Ἀλλά δέν πρέπει νά παρασυρόμαστε καί νά ζητοῦμε καί νά ἀπαιτοῦμε τό θαῦμα ἢ τό ὄραμα. Καί νά μή συμπεριφερόμαστε μέ ἀνησυχία ἄν δέν ἀξιωνόμαστε νά δοῦμε ἓνα θαῦμα, μιᾷ ἀποκάλυψη, ἓνα ὄραμα. Τό ὑπερφυσικό εἶναι στήν προκειμένη περίπτωση τό τσόφλι τοῦ καρυδιοῦ, ἐνῶ ἡ πνευματικότητα τῆς πράξης εἶναι ἡ ψίχα, εἶναι ἡ τροφή. Τήν ἀξία τήν θρεπτική, τήν πνευματική, τήν ἔχει ἡ ψίχα τοῦ καρποῦ, ἐνῶ ἡ ἐπιμονή μας γιά μιᾷ θεία παρέμβαση εἶναι σάν νά περιφρονοῦμε τήν ψίχα καί σάν νά δίνουμε μεγαλύτερη ἀξία ἀπ' ὅ,τι ἔχει τό κέλυφος τοῦ καρποῦ»⁵³.

Ὁ Ἅγιος Νεῖλος συμβουλεύει βαθυστόχαστα: «Ἐπιθυμῶν ἰδεῖν τό πρόσωπον τοῦ Πατρός τοῦ ἐν οὐρανοῖς μή ζητεῖ παντελῶς μορφήν, ἢ σχῆμα δέχεσθαι ἐν τῷ τῆς προσευχῆς καιρῷ». «Μή πόθει ἀγγέλους ἰδεῖν, ἢ δυνάμεις ἢ Χριστόν αἰσθητῶς, ἵνα μή τέλειον φρενιτικός γένῃ, λύκον ἀντί ποιμένος δεχόμενος καί προσκυνῶν τοῖς ἐχθροῖς δαίμοσιν». «Ἀρχή πλάνης, νοῦ κενοδοξία, ἐφ' ἧς κινούμενος ὁ νοῦς, ἐν σχήματι καί μορφαῖς περιγράφειν πειράται τό Θεῖον»⁵⁴.

Καί ὁ Ἐπίσκοπος Κάλλιστος Γουέαρ συμπεραίνει: «Ἡ Ὁρθοδοξία, ἐπομένως, ἐνῶ τονίζει τήν ἀνάγκη μιᾶς ἄμεσης ἐμπειρίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τονίζει ἐπίσης τήν ἀνάγκη γιά διάκριση καί νηφαλιότητα. Τό κλάμα μας, ὅπως καί ἡ συμμετοχή μας στ' ἄλλα δῶρα τοῦ Πνεύματος, εἶναι ἀνάγκη νά καθαρθεῖ ἀπό κάθε φαντασία καί συναισθηματική ἑξαρση. Τά δῶρα πού εἶναι αὐθεντικά πνευματικά δέν πρέπει νά ἀπωθοῦνται, ἀλλά ποτέ δέν θά πρέπει νά ἐπιδιώκουμε τέτοια δῶρα σάν αὐτοσκοπό. Σκοπός μας μέσα στή ζωή τῆς προσευχῆς δέν εἶναι νά κερδίσουμε αἰσθήματα ἢ "αἰσθητές" ἐμπειρίες κάποιου ὀρισμένου εἶδους, ἀλλά ἀπλῶς καί μόνο νά συσχηματίσουμε τό θέλημά μας μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. "Οὐ ζητῶ τά ὑμῶν

⁵²Ι. Μονῆς Παρακλήτου, Ὁσ. Μάξιμος ὁ Καυσοκαλύβης, σσ. 47-48.

⁵³Ἀνώνυμου συγγραφέα, Γνόφος Ἀγνωσίας, μετάφραση Μητροπολίτου Κορίνθου Παντελεήμονος, σ.128.

⁵⁴Ἀββᾶ Νεῖλου, Πρός Εὐλόγιον Μοναχόν Λόγοις παραινετικός, 114-116, PG. 79, 1192D-1193A.

ἀλλά ὑμᾶς", λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τοὺς Κορινθίους (Β' Κορ. 12-14)· κι ἐμεῖς λέμε τό ἴδιο στό Θεό. Δέν ζητᾶμε τὰ δῶρα, ἀλλά τόν Δοτήρα»⁵⁵.

Ἐξ ἄλλου εἶναι διαπιστωμένο ὅτι «Πολλές "ἐμπειρίες", πού εἶναι ἀποτέλεσμα διαφόρων τεχνικῶν πού προβάλλουν γκουρουϊστικές ὁργανώσεις εἶναι φυσικές καταστάσεις καί μποροῦν νά ἐπιτευχθοῦν μέ παρόμοιες ἀσκήσεις, ἀνεξάρτητα ἀπό τό ἰνδουϊστικό ὑπόβαθρο τῆς γιόγκα καί τοῦ διαλογισμοῦ»⁵⁶.

Γιά τόν Ὁρθόδοξο Χριστιανό ἡ πορεία πρὸς τή θεογνωσία καί τή θέωση διέρχεται μέσα ἀπό τήν κάθαρση καί τό φωτισμό, πού εἶναι γνήσιες ἐμπειρίες. Γι' αὐτό καί ὁ Χριστιανός δέν θέτει στό κέντρο τοῦ ἐνδιαφέροντός του τήν ἀναζήτηση τῶν ἐμπειριῶν.

«Ἡ γνήσια ἐμπειρία μέσα στήν Ἐκκλησία δέν τίθεται ποτέ στό κέντρο τοῦ ἐνδιαφέροντος· ὁ πιστός ἔχει σάν στόχο τήν ἀγάπη στόν Θεό, ὅχι τήν ἐμπειρία, εἴτε "προφητεία", εἴτε "δυνάμεις", "χαρίσματα ἱαμάτων" ἢ ὅτιδήποτε ἄλλο (Α' Κορ. ιβ' 29)· ἡ "καθ' ὑπερβολήν ὁδός" εἶναι ἡ ἀγάπη, ὅχι ἡ ἐμπειρία, ἀκόμη καί ἐάν πρόκειται γιά τήν "πᾶσαν γνῶσιν"· ἡ ἀγάπη "οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς" καί λογίζεται μεγαλύτερη καί ἀπό τήν πίστη καί ἀπό τήν ἐλπίδα (Α' Κορ. ιβ' 31, ιγ' 13) »⁵⁷. Καί ὁ π. Ἀντώνιος καταλήγει: «Ἡ ἀληθινή Θεογνωσία δέν εἶναι καρπός ἀπομονώσεως τοῦ ἀνθρώπου καί τεχνικῶν "αὐτοβυθίσεως", πού προσφέρονται πλούσια στήν ἐποχή μας ἀπό τίς ψυχολατρεῖες, τίς γκουρουϊστικές, νεογνωστικές ἢ ὅποιες ἄλλες ὁμάδες, γιά νά γνωρίση κανεῖς τόν Θεό»⁵⁸.

Συμπερασματικά, μποροῦμε νά ποῦμε πῶς οἱ γνήσιες ἐμπειρίες, τὰ χαρίσματα, εἶναι φανερά ἀπόδειξη ἑνός θεωμένου ἀνθρώπου. Ἐνός πιστοῦ, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται σέ «μυστική» ἔνωση μέ τόν Θεό (ὅχι συγχώνευση ἢ ταύτιση, ὅπως στίς νεοεποχίτικες ὁμάδες). Ἐνός πιστοῦ πού τόν ἔχουν «πληρώσει» οἱ θεῖες ἐνέργειες, πού ἔχει γίνει «θεός» κατὰ χάριν, ἀφοῦ στίς θεῖες ἐνέργειες εἶναι «ὁ ἴδιος ὁ Θεός μέσα στή δραστηριότητά του καί τήν αὐτοαποκάλυψή του»⁵⁹. Αὐτό λέγεται καί «μέθεξις» τοῦ Θεοῦ καί εἶναι τό ἀνώτατο στάδιο τῆς τελείωσης τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅμως αὐτές οἱ ἐμπειρίες δέν ἐξαρτῶνται οὔτε προκαλοῦνται οὔτε καθορίζονται ἀπό τόν ἄνθρωπο, ὅσο ἅγιος κι ἂν εἶναι. Εἶναι δῶρο, χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὰ ὁποῖα διανέμει «καθώς βούλεται» καί ὅχι ἀποτέλεσμα τεχνικῶν ἢ ἐκβιαστικῶν καταστάσεων.

Ὑπάρχουν ὅμως καί οἱ νόθες καταστάσεις, τίς ὁποῖες ὁ Χριστιανός πρέπει νά μάθει νά ἐντοπίζει καί νά ἀποφεύγει, σύμφωνα μέ τήν προειδοποίηση τοῦ Εὐαγγελιστοῦ τῆς Ἀγάπης: «Μή παντί πνεύματι

⁵⁵Μν. ἔργ. σσ. 118-119.

⁵⁶π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, *Ἐμπειρίες...*, ἐνθ. ἄνωτ., σσ. 25-26.

⁵⁷π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, *αὐτόθι*, σ. 28.

⁵⁸Αὐτόθι, σσ. 28-29.

⁵⁹Βλ. Ἐπισκόπου Καλλίστου Γουέαρ, ἐνθ. ἄνωτ., σ. 28.

πιστεύετε, ἀλλά δοκιμάζετε τὰ πνεύματα ἢ ἐκ τοῦ θεοῦ ἐστί» (Α' Ἰωάν. δ' 1).

Κλείνουμε τίς ἐπισημάνσεις μας ἐπὶ τοῦ θεμελιώδους θέματος τῶν ἐμπειριῶν μέ τήν παρότρυνση τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Ζηλοῦτε δέ τὰ χαρίσματα τὰ κρείττονα» (Α' Κορ. ιβ' 31), «Εἴτε γλῶσσαι, παύσονται· εἴτε γνώσις καταργηθήσεται... βλέπομε γάρ ἄρτι δ' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι... νυνὶ δέ μένει πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη, τὰ τρία ταῦτα· μεῖζον δέ τούτων ἡ ἀγάπη» (Α' Κορ. ιγ' 13).

Η ΠΛΑΝΗ ΤΩΝ "ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΤΟΥ ΙΕΧΩΒΑ" ["Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά", σύστημα πλάνης]

τοῦ Πρωτοπρ. Κυριακοῦ Τσουροῦ
Γραμματέως τῆς Σ. Ε. ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων

[Δέν ἔχομε σκοπό νά μειώσουμε ἢ νά προσβάλουμε κανένα μέ ὅσα θα ποῦμε στή συνέχεια. Σεβόμενοι τό θρησκευτικό πιστεύω τοῦ καθενός, ἐπιθυμοῦμε μόνο νά ἐνημερώσουμε τοὺς Ὁρθοδόξους ἀδελφοὺς μας γιὰ μιά πτυχή τῆς σύγχρονης πλάνης]

1. Εἰσαγωγή

Ὁ Κύριος εἶχε προειδοποιήσει τοὺς μαθητές Του περί τῆς ἐμφανίσεως "*ψευδοχρίστων καὶ ψευδοπροφητῶν*" (Ματθ. ζ' 15, κδ' 11). Ἀλλά καὶ ὁ Ἀπ. Παῦλος, μιλῶντας στοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου στήν Μίλητο, εἶχε προαναγγεῖλλει ὅτι "*λῦκοι βαρεῖς*" καὶ "*ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα*" θά ἐμφανίζονταν μεταξύ τῶν Χριστιανῶν, ὥστε νά τοὺς πλανήσουν ἀπό τήν Ἀλήθεια (Πράξ. κ' 29-30). Γι' αὐτό τοὺς καλοῦσε σέ ἐγρήγορηση.

Μεταξύ τῶν "*ψευδοχρίστων καὶ ψευδοπροφητῶν*" τῶν νεωτέρων χρόνων ἐντάσσονται καὶ οἱ λεγόμενοι "Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά", εὐρύτερα γνωστοί ὡς "Χιλιαστές".

Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τονίζομε ὅτι, δέν θά ἦταν ὑπερβολή νά ποῦμε ὅτι μέ τοὺς "Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά" **δέν ἔχομε τίποτε τό κοινό στήν πίστη**. Ἀσχέτως ἐάν χρησιμοποιοῦν τήν Ἀγία Γραφή (καί τό ἐρώτημα εἶναι ποιά;), ἀσχέτως ἂν μεταχειρίζονται χριστιανική ὀρολογία, ἂν λένε ὅτι πιστεύουν στόν Χριστό, ἂν ἐπιδιώκουν -καί στήν Ἑλλάδα σχεδόν τό ἔχουν ἐπιτύχει- νά καθιερώσουν γιὰ τήν ἐταιρεία τους τόν τίτλο "Χριστιανοί Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά", τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά δέν ἰσχύει.

Ἐξ' ἄλλου, καμμιά χριστιανική ὁμολογία, "ἐκκλησία" ἢ χριστιανική αἵρεση, δέν μπορεῖ νά συμφωνήσει μαζί τους, γι' αὐτό καί δέν ἀνήκουν στό λεγόμενο "Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν". Κι' ἂν καμμιά φορά "δίνουν τά χέρια" μέ τίς ἄλλες αἱρέσεις, στόν κοινό ἀνιέρο πόλεμό τους κατά τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας, καί τότε δέν συμφωνοῦν στά θέματα πίστεως, ἀλλά μιλοῦν γιά "ἀνθρώπινα δικαιώματα" καί "θρησκευτική ἐλευθερία", πού τάχα τά στεροῦνται. Μιλοῦν σάν ἀδικούμενοι καί καταπιεζόμενοι καί συνασπίζονται γιά νά ἐπιτύχουν τήν κατάργηση τοῦ 13ου ἄρθρου τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος καί τοῦ νόμου 1363/1938, πού ἀπαγορεύουν τόν προσηλυτισμό γενικῶς. Στόχος τους, βεβαίως, εἶναι νά ἀσκοῦν μέ πλήρη ἀσυδοσία τό προσηλυτιστικό ἔργο τους. Στρατεύονται σ' ἕναν ἀνιλεῖ πόλεμο ψευδολογίας, λασπολογίας, σκανδαλογίας καί συκοφαντίας θεσμῶν καί προσώπων, ἐκμεταλλεζόμενοι τήν ἄγνοιά μας, τίς ἀδυναμίες μας, τήν ξενομανία μας καί τήν ξενοφοβία μας καί συχνά τήν ἀσυνέπειά μας νά ζοῦμε σωστά, ὡς Ὁρθόδοξοι χριστιανοί.

Σκέφθηκα, λοιπόν, νά ἀναφερθῶ μέ συντομία στήν σημερινή εἰσήγηση στά θέματα ἐκεῖνα, τά ὅποια χρησιμοποιοῦν κυρίως οἱ "μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά" στίς ἐπισκέψεις τους στά σπίτια μας καί στίς συζητήσεις τους, ὥστε νά προκαλέσουν τό ἐνδιαφέρον τοῦ ἡμιμαθοῦς, συνήθως, συνομιλητοῦ τους, ἢ νά ἐνσπείρουν μέσα του τήν ἀμφιβολία.

2. Γενικά χαρακτηριστικά

Ἔχομε πεῖ σέ προηγούμενη συνάντησή μας ὅτι, οἱ **χριστιανικές αἱρέσεις** καί οἱ παραχριστιανικές ομάδες εἶναι ομάδες μέ πολλές καί σοβαρές ἀποκλίσεις καί διαφοροποιήσεις ἀπό τήν Χριστιανική Ἀλήθεια. Πρόκειται συνήθως γιά διδασκαλίες ἢ ὀργανωμένες ομάδες πού πιστεύουν στόν Ἰησοῦν Χριστόν, ἢ τουλάχιστον ὁμιλοῦν γι' Αὐτόν. Εἶναι δηλαδή ομάδες πού κινοῦνται μέσα σέ χριστιανικά ἢ παραχριστιανικά πλαίσια. Ὅμως ἔχουν ἀλλοιώσει τήν Ὁρθόδοξη Πίστη καί Παράδοση. Μερικές ἔχουν ἀπωλέσει κάθε χριστιανικό χαρακτηριστικό στό "δόγμα" τους ἢ στό πολίτευμά τους καί κατ' ἐπίφαση μόνον μποροῦν νά ἀποκαλοῦνται χριστιανικές, ὅπως εἶναι οἱ "μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά" (ἢ χιλιαστές), οἱ Μορμόνοι (ἢ Ἐκκλησία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τῶν Ἁγίων τῶν Τελευταίων ἡμερῶν), οἱ Ἀντβεντιστές (ἢ Ἐκκλησία τῶν Ἀντβεντιστῶν τῆς Ἑβδόμης ἡμέρας), οἱ Μελετητές τῆς Βίβλου, οἱ Εὐαγγελιστές, ἢ Παγκόσμια Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ κ.ἄ.

Κύριο χαρακτηριστικό τῶν ομάδων αὐτῶν, εἶναι ἀκόμη ἡ μικρή ἱστορική πορεία τους, πού δέν ἔχει καμία σχέση καί σύνδεση μέ τήν ἱστορική Ἐκκλησία πού ἵδρυσε ὁ Ἰησοῦς Χριστός, οὔτε στήν πίστη, οὔτε στήν λατρεία, πολύ περισσότερο στήν "ἀποστολική διαδοχή". Ἡ ἱστορία τους ξεκινᾷ αὐθαίρετα καί ξαφνικά, μόλις μερικές δεκαετίες πρὶν, ὅπως στήν περίπτωση τῆς ἐταιρίας "Σκοπιά" τῶν "Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά" πού ξεκινᾷ πρὶν ἀπό 130 περίπου χρόνια.

Ἕνα ἀκόμη χαρακτηριστικό τῶν νεοφανῶν αὐτῶν αἱρέσεων καί

βεβαίως τῶν “Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά”, εἶναι οἱ φονταμενταλιστικές διδασκαλίες τους, ἡ σκληρή συμπεριφορά τους πρὸς τοὺς ἔξω ἀπὸ τὴν ὁμάδα καὶ ἡ αὐστηρότητα (σκληρότητα) στὴν πειθαρχία τῶν ὁπαδῶν τους, ἡ ὁποία ἐνίστε παίρνει τὸν χαρακτήρα ἀπειλῆς καὶ τρομοκρατίας. Ἐπίσης χαρακτηρίζονται γιὰ τίς ἔντονες ἐσχατολογικές διδασκαλίες τους καὶ τίς δῆθεν προφητικές προβλέψεις τους, γιὰ τίς ὁποῖες συνεχῶς διαψεύδονται. Οἱ συνεχεῖς ἀναγγελίες τοῦ τέλους τοῦ κόσμου, φερειπεῖν, (“*συστήματος*”, κατὰ τοὺς Χιλιαστές), ὅπως θὰ δοῦμε πῶς κάτω, εἶναι μιὰ μέθοδος ἐκφοβισμοῦ καὶ καταπίεσης τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας καὶ τῆς στέρησης βασικῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων τῶν ὁπαδῶν τους. Ἀνάμεσα στίς παραχριστιανικές ὁμάδες πού δραστηριοποιοῦνται καὶ στὴν Πατρίδα μας ἐντάσσονται καὶ οἱ “Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά”, πού θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν στή σημερινή εἰσήγησή μας.

3. Λίγη ἱστορία τῆς “Σκοπιᾶς”

Ἡ ὀργάνωση τῶν “Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά” ἢ Χιλιαστῶν εἶναι μιὰ πολυεθνική μετοχική ἐταιρεία, μέ ἔδρα τό Μπροῦκλιν τῆς Ν. Ὑόρκης. Ἰδρύθηκε τό ἔτος 1884, ἀπὸ τὸν Κάρολο Ρῶσσελ, κυρίως μέ ἀμερικανούς μετόχους, οἱ ὁποῖοι ἀποκοῦσαν κάθε μετοχή μέ 10 δολλάρια. Ξεκίνησε μέ τὸν τίτλο “Φυλλαδικὴ Ἐταιρεία Σκοπιᾶ τῆς Σιών” καὶ τό ἔτος 1886 μετονομάστηκε σέ “Βιβλικὴ καὶ Φυλλαδικὴ Ἐταιρεία Σκοπιᾶ”, τίτλο πού φέρει μέχρι σήμερα. Ἐχρησιμοποίησε καὶ τὸν τίτλο “Σπουδασταὶ τῶν Γραφῶν”. Ὁ δεῦτερος πρόεδρος της, ὁ Ἰωσήφ Ρόδερφορντ, τὴν ἀνεκήρυξε σέ θεοκρατία καὶ ἔκτοτε θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸ της ἐκπρόσωπο τοῦ Θεοῦ στὴν γῆ.

Ἡ “Σκοπιᾶ” διοικεῖται ἀπὸ ἓνα δωδεκαμελές συμβούλιο διευθυντῶν, τό ὁποῖο ὀνομάζεται “*κυβερνῶν σῶμα*” καὶ ἐδρεύει στὴν Ν. Ὑόρκη. Τό σῶμα αὐτὸ ὀνομάζει τὸν ἑαυτὸ του “*πιστὸ καὶ φρόνιμο δοῦλο*” καὶ ὑποστηρίζει ὅτι ἀποτελεῖ τὸν “*ἀγωγὸ τοῦ Θεοῦ*” πού μεταφέρει τὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ στοὺς ἀνθρώπους καὶ ὅτι διαχειρίζεται τὰ θέματα τοῦ Ἰεχωβά στὴν γῆ.

Ἐκδίδει κάθε μῆνα δύο περιοδικά, τὴν “Σκοπιᾶ” (15νθήμερο, σέ 28.578.000 τεύχη κάθε φορά = 57. 156.000. Τό ἓνα τεῦχος κυκλοφορεῖ σήμερα μόνο ἐσωτερικά), καὶ τό “Ἐύπνα” (ἄλλοτε 15νθήμερο, σήμερα μηνιαῖο, μέ 34.267.000 τεύχη). Ἐπίσης, ἐκδίδει σειρὰ βιβλίων καὶ φυλλαδίων καὶ ἔχει ἐκδώσει δική της, ἀλλοιωμένη Ἀγία Γραφή, τὴν λεγομένη “Μετάφραση Νέου Κόσμου”.

Σύμφωνα μέ δικά της δημοσιευμένα στοιχεῖα (Ἐκθεση ἔτους 2006), οἱ ὁπαδοὶ της ἀνέρχονται παγκοσμίως σέ 6.390.022, ἐνῶ γιὰ τὴν Ἑλλάδα δηλώνονται 27.914 (σύμφωνα μέ βάσιμους δικούς μας ὑπολογισμούς, ἀνέρχονται σέ 20-22.000). Ἐχουν 376 “εὐκτήριους οἴκους” - “*αἰθουσες Βασιλείας*”, καὶ κατέγραψαν, γιὰ τὴν Ἑλλάδα, γιὰ τό ἔτος 2008, 5.316.279 ὥρες “ἔργου”, ἀπὸ σπῖτι σέ σπῖτι, πάντοτε κατὰ τὰ δικά τους στοιχεῖα, καὶ ἐδήλωσαν, γιὰ τὴν Ἑλλάδα, αὐξηση 0%.

Τό νομικό καθεστώς τους στην Ελλάδα είναι αμερικάνικη εταιρεία μέ θρησκευτικό χαρακτήρα, πού έντάσσεται στην έλληνοαμερικανική σύμβαση συνεργασίας τοῦ 1954 καί *"άπολαμβάνει μεταχείριση τοῦ πλέον εύνοουμένου κράτους"*. Καίτοι υπάρχουν πολλές άποφάσεις Έλληνικῶν δικαστηρίων, πού άμφισβητοῦν ἢ άπορρίπτουν τόν θρησκευτικό χαρακτήρα της, έν τούτοις ἡ "Σκοπιά" ἔχει άποσπάσει άπό τόν "Άρειο Πάγο τόν χαρακτηρισμό της ὡς "γνωστής θρησκείας", καταθέτοντας καταστατικό μή κερδοσκοπικῆς εταιρείας. Στην πραγματικότητα, υπάρχουν δύο εταιρεῖες μέ τόν ἴδιο τίτλο· μία κερδοσκοπική καί μία μή κερδοσκοπική, πράγμα τό ὁποῖο άπέκρυψαν. Τά τελευταῖα χρόνια, αὐθαιρέτως πρόσθεσε στόν τίτλο της τόν ὄρο "χριστιανοί" καί ἔτσι σήμερα δραστηριοποιεῖται μέ τόν καταχρηστικό τίτλο "Χριστιανοί Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά", κάτι πού συμβαίνει μόνο στην Ελλάδα. Δύο Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Ζιχνῶν καί Νευροκοπίου καί Ἰερισσοῦ) προσέφυγαν στό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας, ζητώντας νά άπαγορευθεῖ στους "Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά" ἡ χρήση τοῦ τίτλου αὐτοῦ. Ἡ ὑπόθεση ἔκκρεμεῖ.

Άντιθέτως, στην Γαλλία καί μετά άπό άπόφαση τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου Άνθρωπίνων Δικαιωμάτων, στό ὁποῖο προσέφυγαν οἱ "Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά" ἔναντιον τῆς Γαλλίας, δέν αναγνωρίζονται ὡς θρησκεία, ἀλλά ὡς *"αἴρεση ἐπικίνδυνη"*. Κατασχέθηκαν τά έντυπά τους, φορολογοῦνται τά εἰσοδήματά τους μέ ποσοστό 108% καί άμφισβητήθηκε σ'αὐτούς ἡ διδασκαλία στά σχολεῖα καί ἡ γονική ἐξουσία (ΕΔΑΔ, άπόφαση 6.11.2001).

4. Μέθοδοι προσηλυτισμοῦ

"Άς δοῦμε στην συνέχεια τίς μεθόδους πού χρησιμοποιοῦν συνήθως οἱ "Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά" στην προσηλυτιστική τους δραστηριότητα:

Σέ μία συνάντηση μαζί μας ἡ σέ μία επίσκεψη στό σπίτι μας ὁ προσηλυτιστής ἀναζητεῖ ἕνα "σημεῖο ἐπαφῆς" μέ τό ὑποψήφιο θῦμα καί ἡ συζήτηση ξεκινᾷ συνήθως άπό δευτερεύοντα θέματα πού έντυπωσιάζουν. Π.χ. γιά τήν κοινωνική ἀκαταστασία καί τούς ὑπεύθυνους γι'αὐτή, μεταξύ τῶν ὁποίων βεβαίως κύρια εὐθύνη ἔχει ὁ Χριστιανισμός, ἢ μέ μία συζήτηση γιά τίς ἱ. εἰκόνες καί τόν Τίμιο Σταυρό, (πού εἶναι δῆθεν εἰδῶλα), γιά τήν "άντιευαγγελικότητα" τῆς στράτευσης καί τῆς μετάγγισης αἵματος ἢ, τό πολύ-πολύ, μέ τήν "έντυπωσιάζουσα" ἐρώτηση, ἂν γνωρίζουμε ὅτι ὁ Θεός ἔχει ἕνα καί μοναδικό ὄνομα, πού ἂν δέν τό γνωρίζουμε δέν πρόκειται νά σωθοῦμε. Μέ μία ὁμοβροντία χωρίων άπό τήν Ἁγία Γραφή, προετοιμασμένων γιά τήν περίπτωση, θά μᾶς έντυπωσιάσουν, πολύ περισσότερο μάλιστα ἂν ἐμεῖς δέν ἔχουμε μελετήσει σέ βάθος καί σωστά τήν Ἁγία Γραφή. "Έτσι, τό ὑποψήφιο θῦμα εἶναι ἔτοιμο γιά τήν ὁλοκληρωτική ἄλλωσή του καί τόν

προσηλυτισμό του στην επόμενη επίσκεψη, ή οποία δεν θα άργήσει να έλθει.

Η συζήτηση θα καταλήξει στο συμπέρασμα, ότι η λύση είναι μία: να ακολουθήσει κανείς την "Σκοπιά" για να γνωρίσει την Αλήθεια και έτσι να σωθεί από την σφαγή, που ετοιμάζει ο Χριστός για τους μή "Μάρτυρες του Ίεχωβά", ο οποίος όπου νάναι έρχεται. Μόνον η "Σκοπιά", λένε, είναι τό "καταφύγιο", μέσα στο οποίο οι άνθρωπος μπορεί να σωθεί. Όσοι θα βρεθούν έξω θα σφαγούν από τον Χριστό και μάλιστα οι "Μάρτυρες του Ίεχωβά" θα έχουν την χαρά να πλύνουν τά πόδια τους μέσα στο αίμα των έχθρων του Ίεχωβά, δηλαδή, στο αίμα τό δικό μας⁶⁰. Γι' αυτό, ο κάθε "Μάρτυρας του Ίεχωβά" τρέχει από πόρτα σέ πόρτα, στο λεγόμενο "έργο", για να δια φωτίσει τον κόσμο, μέ την προσφορά έντύπων και την πώληση βιβλίων, φοβούμενος μή μείνει έξω από τό "καταφύγιο". Αυτό για τον "Μάρτυρα του Ίεχωβά" είναι ή "άγνή λατρεία" του Θεού.

Ακόμη, βασική μέθοδος των "Μαρτύρων του Ίεχωβά", όπως και όλων των αίρετικών, είναι ή διαστρέβλωση του γράμματος και του πνεύματος της Αγίας Γραφής, μέ πολλούς τρόπους: όπως μέ την παραποίηση χωρίων ή την απόκρυψη τους, την σύγχυση της γραμματικής μέ την αλληγορική έρμηνεία, την συγκόλληση άσχετων χωρίων, την έκμετάλλευση των πολυσήμαντων λέξεων, την σύγχυση της σχετικής μέ την απόλυτη έννοια μιās λέξης ή την έκμετάλλευση διαφόρων ιδιωτισμών κ.ά.

Φροντίζουν, επίσης, επιμελώς, όπως κάνουν όλοι οι αίρετικοί, να κάνουν δύο πράγματα: α) να εξουδετερώσουν την δύναμη της Ίερās Παραδόσεως, δηλαδή των συγγραμμάτων των Πατέρων της Έκκλησίας (και τοϋτο γιατί αυτά αποδεικνύουν τό πόσο μακριά βρίσκονται οι "μάρτυρες του Ίεχωβά" από την πίστη, την λατρεία και τό πολίτευμα της αρχαίας Έκκλησίας του ίδρυσε ο Χριστός), και β) να αποκρύψουν τό "άμαρτωλό" παρελθόν τους, μέ την άνύπαρκτη ιστορία τους, τίς άναρίθμητες πλάνες τους, τίς αλλαγές και μεταμορφώσεις της διδασκαλίας τους και τίς άτέλειωτες διαψεύσεις των ψευδοπροφητειών τους.

Πάνω άπ' όλα όμως, οι "μάρτυρες του Ίεχωβά" υποστηρίζουν επίμονα ότι κηρύσσουν την αλήθεια και μόνη την αλήθεια και ότι αυτό κάνουν για 120 τώρα χρόνια (άπό τό 1874), ακολουθώντας πάντοτε την Αγία Γραφή. Έμεϊς, λοιπόν, θα αποδείξουμε ότι τίποτε άπ' όλα αυτά δεν ισχύει. Οϋτε την αλήθεια κηρύσσουν, γιατί όλες οι κακοδιδασκαλίες τους αντίκεινται στην Αγία Γραφή, οϋτε πάντοτε είχαν τίς ίδιες διδασκαλίες, γιατί συνεχώς τίς άλλαζαν μέ μεγάλη εύκολία, όπως κανείς

⁶⁰ Σκοπιά 1968, σ. 84.

αλλάζει γνώμη, αυτόκίνητο, ή υποκάμισο, και ακόμη γιατί διαψεύστηκαν σέ όλες τις περιπτώσεις πού θέλησαν νά παραστήσουν τούς προφήτες.

Γιά ποιά αλήθεια μποροῦν νά μιλοῦν οἱ "Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά", ὅταν ἔχουν κατακρεουργήσει τό κείμενο τῆς Ἀγίας Γραφῆς· ὅταν προσθαφαιροῦν ὁλόκληρα χωρία τῆς καί τήν παρουσιάζουν νά περιέχει διδασκαλίες πού ποτέ ὁ Κύριος δέν δίδαξε; Φθάνει νά ρίξει κανεῖς μιὰ ματιά στήν δική τους ἔκδοση τῆς Ἀγίας Γραφῆς, τήν λεγόμενη "Μετάφραση Νέου Κόσμου", γιά νά διαπιστώσει μέ ποιές σατανικές μεθοδεύσεις προχώρησαν στήν ἀλλοίωση τοῦ κειμένου τῆς, ἐπιδιώκοντας, μέ τρόπο Προκρούστη, νά Τήν προσαρμόσουν στίς δικές τους προκατασκευασμένες ψευδοδιδασκαλίες, "πλανῶντες καί πλανώμενοι".

Καί πῶς μποροῦν νά ὑποστηρίζουν ὅτι εἶναι *"ὁ μόνος συλλογικός ἄγωγός τοῦ Θεοῦ γιά τή ροή τῆς βιβλικῆς ἀλήθειας στούς ἀνθρώπους ἐπάνω στή γῆ"*, ὅταν μέ τίς διαψεύσεις τους στίς συνεχεῖς ψευδοπροφητεῖες γιά τόν Ἀρμαγεδδώνα καί τό τέλος τοῦ κόσμου, παραπλάνησαν χιλιάδες ὁπαδούς τους, δημιουργώντας τους τεράστια προσωπικά καί οἰκογενειακά προβλήματα; Ὅποιος εἶναι ἀληθινός προφήτης καί μιᾶ ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ ποτέ δέν διαψεύδεται. Ἀλοίμονο, ὅμως, σ'ἐκεῖνον, λέει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, *"ὅστις ἀσεβήσῃ, καί λαλήσῃ ἐν τῷ ὀνόματί μου λόγον τόν ὅποιον ἐγώ δέν προσέταξα εἰς αὐτόν νά λαλήσῃ"* (Δευτερ. 18:20). Ἄς μᾶς ποῦν, λοιπόν, οἱ "Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά", θυμοῦνται τί εἶχε προφητεύσει ὁ λεγόμενος *"φρόνιμος δοῦλος"* τῆς "Σκοπιᾶς" γιά τό ἔτος 1925, πού θά ἐρχόταν στήν γῆ ὁ Ἀβραάμ⁶¹ γιά νά ἀναλάβει ὡς πρωθυπουργός τήν διακυβέρνηση τοῦ κόσμου ἢ γιά τό ἔτος 1975; Τότε, τό φθινόπωρο τοῦ ἔτους 1975, δέν θά συνέβαινε τό τέλος τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας καί ἄρα θά γινόταν ὁ Ἀρμαγεδδώνας; Καί δέν εἶναι τότε πού πολλοί δύσμοιροι "Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά", δέν παντρεύονταν καί δέν τεκνοποιοῦσαν, γιατί θά τέλειωνε τό "σύστημα τοῦ κόσμου τούτου" καί θά ὑλοποιοῦσαν τίς ἐπιθυμίες τους μέσα στήν γήϊνη χιλιετή Βασιλεία πού θά ἀκολουθοῦσε; Τότε δέν πουλοῦσαν τά σπίτια τους οἱ "Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά" γιά νά τά δώσουν στήν ἐταιρεία, ἐπειδή δέν τά χρειάζονταν πλέον, χωρίς νά διερωτῶνται, γιατί ἐκείνη τά μαζεύει; (ὀφθαλμοφανές παράδειγμα ἀλλοίωσης καί χειρισμοῦ τοῦ ἀνθρώπινου νοῦ). Καί μετά ἀπό ὅλα αὐτά τολμοῦν ἀκόμη νά ὑποστηρίζουν ὅτι εἶναι τό "κανάλι" τοῦ Θεοῦ;

5. Οἱ κυριώτερες κακοδιδασκαλίες πού διακηρύσσουν

⁶¹ Τοῦ εἶχαν μάλιστα ἀγοράσει καί βίλλα στό Σάν Ντιέγο, τό Μπέθ Σαρήμ, γιά νά διαμένει.

Ἄς στρέψουμε τώρα τήν προσοχή μας στίς κυριώτερες πλάνες τῶν "Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά", γιά νά ἀποδείξουμε τόν ἀντιχριστιανικό χαρακτήρα τῆς ἐταιρίας "Σκοπιά" καί ὅτι οἱ "Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά" δέν δικαιοῦνται νά διεκδικοῦν τόν τίτλο "Χριστιανοί Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά". Αὐτές οἱ πλάνες ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ ἀμερικάνικη ἐταιρεία "Σκοπιά" τῶν "Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά", ἀφ' ἐνός μὲν, εἶναι ἓνας "ψευδοδιδάσκαλος", πού κηρύττει "ἄλλο εὐαγγέλιο", ἀφ' ἑτέρου, εἶναι ἓνας "ψευδόχριστος" καί "ψευδοπροφήτης", πού ἐπιδιώκει "πλανῆσαι εἰ δυνατόν καί τοὺς ἐκλεκτούς" (Ματθ. ζ' 15. κδ' 11).

[μόνο ὅσα εἶναι ἐκτός ἀγκύλης]

α) Ὁ Θεός ἔχει ἓνα καί μοναδικό ὄνομα : Ἰεχωβά

Οἱ "μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά" ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ Θεός ἔχει μόνον ἓνα ὄνομα, "Ἰεχωβά". [Ἰεχωβά, ἢ Γιαχβέ, κατά τό ὀρθότερο, σημαίνει "ὁ Ἐστί", ὁ ὢν, ὁ ὑπάρχων]. Ἡ "Σκοπιά" ὑποστηρίζει ὅτι τό ὄνομα "Ἰεχωβά" εἶναι "τό προσωπικό ὄνομα τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ"⁶² καί ὅτι εἶναι ἀπαραίτητο γιά τήν σωτηρία.

[Ὅποιος δέν ἀναγνωρίζει αὐτό τό ὄνομα θά καταστραφεῖ: "Θά καταφαγωθῇ ἡ σὰρξ ἐκείνων πού δέν ἤθελαν νά μάθουν ὅτι ὁ ζῶν καί ἀληθινός Θεός λέγεται Ἰεχωβά. Θά διαλυθοῦν ἐνῶ θά στέκονται στά πόδια των"⁶³.]

Ἀπ' αὐτό τό ὄνομα προέρχεται καί ἡ ὀνομασία "μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά", τήν ὁποία προσπαθοῦν νά στηρίξουν στό χωρίο τοῦ Ἡσ. μγϞ10.

Ἀπάντηση: Ἐν πρώτοις, πρέπει νά παρατηρήσουμε ὅτι ὁ Θεός, τόσο στήν Π.Δ. ὅσο καί στήν Κ.Δ. ἔχει πολλά ὀνόματα. Τόσα ὅσα καί οἱ ιδιότητές Του. Τά ὀνόματα τοῦ Θεοῦ ἔχουν σημασία ὡς ἔννοιες καί ιδιότητες καί δέν εἶναι κύρια ὀνόματα.

[Στό ἐβραϊκό κείμενο τῆς Π.Δ. συναντᾶμε τά ἐξῆς ὀνόματα τοῦ Θεοῦ: Ἐλ Σαδάγι (Θεός Παντοδύναμος-Παντοκράτωρ) (Ἐξοδ. γϞ14. στϞ3), Κανά (Ζηλότυπος) (Ἐξοδ. λδϞ14), Καδός (Ἅγιος) (Ἡσ. νζϞ15), Γκοέλ (Λυτρωτής) (Ἡσ. ξγϞ16), Σαβαώθ (Κύριος τῶν Δυνάμεων) (Ἡσ. Ναυή, στϞ16. Ζαχ. ιγϞ2), Ἰεοβά (Ἐξοδ. στϞ23), Ἀδονάγι (Νεεμ. ιϞ29.

⁶² Πῶς νά συζητᾶτε λογικά ἀπό τίς Γραφές, ἔκδ. 1987, σ. 233.

⁶³ Ἀπό τόν ἀπολεσθέντα παράδεισο..., σ. 209.

Ψαλμ. ιεϞ2), Ἀβίρ (Ψαλμ. ιλαϞ23). Καί ἀκόμη, Ἐλ, Ἐλοάχ, Ἐλάχ, Ἐλίλ, Γιάχ, Γιεχοβί, Ἰλαλί, Ἀτσάδ, Τσούρ, Κοδές, Μαρέ, Ἐλοχίμ κ.ἄ. Τό καθένα ἀπ'αὐτά ἐκφράζει καί μιά ιδιότητα τοῦ Θεοῦ.]

Ὁ Θεός δέν ἔχει ἓνα συγκεκριμένο καί μοναδικό ὄνομα. Τό Γιαχβέ εἶναι ἓνα ἀπό τά ὀνόματα μέ τά ὁποῖα παρουσιάστηκε ὁ Θεός στούς Ἑβραίους. Ἄν παρουσιαζόταν στούς Ἕλληνες, φερειπεῖν, ἀσφαλῶς δέν θά χρησιμοποιοῦσε αὐτό τό ὄνομα, ἀλλά ἓνα ἑλληνικό.

[Τό ὄνομα "Ἰεχωβά" στήν Π.Δ. γραφόταν μέ τέσσερα σύμφωνα (τό λεγόμενο τετραγράμματο) καί δέν μποροῦσε νά προφερθεῖ. Ἔτσι ἡ λέξη "Ἰεχωβά" δέν εἶναι ἡ πραγματική προφορά του. Ὁρθώτερο θά ἦταν τό "Γιαχβέ". Ἡ λέξη "Ἰεχωβά" δημιουργήθηκε, μεταξύ τοῦ 500 καί τοῦ 1000 μ.Χ., ἀπό ἑβραίους λογίους, τούς Μασορίτες, μέ τόν συνδυασμό τῶν συμφώνων τοῦ τετραγράμματος καί τῶν φωνηέντων τῆς λέξης "Ἀδονάγι".]

Ἀκόμη, πρέπει νά ὑπογραμμίσουμε ὅτι οἱ ΟΦ, πού μετέφρασαν ἀπό τά ἑβραϊκά στά ἑλληνικά τήν Π.Διαθήκη, δέν χρησιμοποίησαν τό ὄνομα "Ἰεχωβά" ἀλλά τό μετέφρασαν ὡς "ὁ Ὡν" ἢ "ὁ Κύριος". Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος καί οἱ Ἀπόστολοι ὀνομάζουν τόν Θεό "ὁ Κύριος" [καί, σέ ἀντίθεση μέ ὅσα ὑποστηρίζουν ἀβάσιμα οἱ "Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά", τά ἀρχαῖα χειρόγραφα τῆς Κ.Δ. χρησιμοποιοῦν γιά τόν Θεό τήν λέξη "Κύριος". Στήν Κ.Δ. δεσπόζει τό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τό ὁποῖο, κατά τόν Ἀπ. Παῦλο, εἶναι *"τό ὑπέρ πᾶν ὄνομα"* ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου *"κλίνει πᾶν γόνυ ἐπουρανίων καί ἐπιγείων"* (Φιλιπ. βϞ9-10). Καί ὁ Ἀπ. Πέτρος δέν λέει ὅτι θά σωθοῦμε μόνον ἂν γνωρίζουμε τό ὄνομα "Ἰεχωβά", ἀλλά μάς διαβεβαιώνει ὅτι *"δέν ὑπάρχει δι'οὐδενός ἄλλου ἢ σωτηρία"*, παρά μόνον διά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, *"διότι οὔτε ἄλλο ὄνομα εἶναι ὑπό τόν οὐρανόν δεδομένον μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, διά τοῦ ὁποῖου πρέπει νά σωθῶμεν"* (Πράξ. δϞ12).]

Καί δέν πρέπει νά ξεχνᾶμε ὅτι ὁ Κύριος, ἐπάνω στόν Σταυρό, ἀπευθυνόμενος πρός τόν Θεό Πατέρα Του, δέν φώναξε "Ἰεχωβά", ἀλλά ἓνα ἄλλο ὄνομά Του, *"Ἐλωῖ Ἐλωῖ"* ἢ *"Ἡλί Ἡλί"* (Ματθ. κζϞ46).

[Ἄλλωστε, ὅπως γράφει καί ὁ Μωϋσῆς στήν Ἑξοδο, οὔτε καί οἱ Πατριάρχες τῆς Π.Δ. ἐγνώριζαν αὐτό τό ὄνομα καί ὁμως θεωροῦνται "δίκαιοι" καί "σεσωσμένοι": *"Καί ἐφάνην εἰς τόν Ἀβραάμ, εἰς τόν Ἰσαάκ καί εἰς τόν Ἰακώβ, μέ τό ὄνομα Θεός Παντοκράτωρ· δέν ἐγνωρίσθην ὁμως εἰς αὐτούς μέ τό ὄνομά μου Ἰεοβά"* (Ἑξοδ. στϞ3). Καί ἐρωτοῦμε: Δηλαδή, ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰσαάκ καί ὁ Ἰακώβ, πού δέν ἐγνώριζαν τό ὄνομα Ἰεχωβά δέν θά σωθοῦν;

Προσπαθώντας ἡ "Σκοπιά" νά ἀντικρούσει ὅλα αὐτά, ὑποστηρίζει ψευδῶς ὅτι ἐγίνε ἀλλοίωση τῶν κειμένων τῆς Ἀγίας Γραφῆς κατά τόν 3ο μ.Χ. αἰῶνα καί τότε ἀντικαταστάθηκε, τάχα, τό "Ἰεχωβά" μέ τό "Κύριος".

Κατ' αναλογία, καί τό ὄνομα "μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά" δέν ἔχει καμμιά βάση. Πολύ περισσότερο διότι καί στό χωρίο τοῦ Ἡσαΐα, τό ὁποῖο ἐπικαλοῦνται, ἔχει ἄλλη ἔννοια, τήν ἔννοια τοῦ μάρτυρα, ὡς ὁμολογητοῦ ἢ ὡς μάρτυρα ὅπως στά δικαστήρια, καί δέν εἶναι κύριο ὄνομα.]

Καί τό ἐρώτημα: Γιατί ὅλη αὐτή ἡ "φασαρία"; Ἡ ἀπάντηση εἶναι ὅτι στόχος ταῆς "Σκοπιᾶς" εἶναι νά διακρίνει τόν Πατέρα Θεό, ὡς Ἰεχωβά, ἀπό τόν Υἱό, ὥστε νά φανεῖ ὅτι Θεός εἶναι μόνον ὁ Πατήρ, ὁ Ἰεχωβά τῆς Π.Δ. καί ὄχι καί ὁ Υἱός, ὅπως θά δοῦμε στήν συνέχεια.

β) Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι τό πρῶτο καί τελειότερο κτίσμα

Ἡ ἐταιρεία "Σκοπιά" διακηρύττει ὅτι ὁ Υἱός εἶναι "τό πρῶτο δημιούργημα τοῦ Θεοῦ"⁶⁴, ὅτι εἶναι, δηλαδή, κτίσμα, ὁ "τελειότερος ἄνθρωπος". Ἦταν ὁ "μεγαλύτερος ἄνθρωπος πού ἔζησε ποτέ"⁶⁵. Ἦταν, λένε, "θεῖος" ἢ "θεϊκός" ἢ "ἕνας θεός", ἀλλά ὄχι θεάνθρωπος, οὔτε Θεός τῆς ἴδιας οὐσίας μέ τόν Πατέρα. (χρησιμοποιοῦν τά χωρία Κολ. αΦ15, Ἀποκ. γΦ14)⁶⁶.

Δέν πρέπει λοιπόν νά μᾶς ξεγελοῦν, ὅταν λένε ὅτι πιστεύουν στόν Χριστό καί λατρεύουν τόν Χριστό. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, μποροῦμε νά τούς ποῦμε ὅτι εἶναι εἰδωλολάτρες, διότι λατρεύουν ἕνα κτίσμα. Ἡ ἀντίχριστη αὐτή καί ἀντιγραφική κακοδοξία εἶναι χειρότερη καί ἀπό ἐκείνη τοῦ Ἀρείου. Γιατί προχωρεῖ στήν συνέχεια σέ μιά ἀκραία καί παράλογη (ἀκριβολογῶ) θέση: **Ἡ "Σκοπιά" διδάσκει ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαήλ.** [Σπάνια θά βρῆτε σήμερα "Μάρτυρα τοῦ Ἰεχωβά" πού νά γνωρίζει αὐτή τήν κακοδιδασκαλία, διότι τήν ἀποκρύπτουν].

[Ἐρμηνεύοντας τό χωρίο Δαν. ιβΦ1-3, ἡ "Σκοπιά" γράφει: "*Μιχαήλ, (ὅπερ σημαίνει "ὅστις ὡς Θεός", ἢ ὁ ἐκπροσωπῶν τόν Θεόν), εἶναι τό ἀποδιδόμενον ἐνταῦθα ὄνομα εἰς τόν Μέγαν Λυτρωτήν*"⁶⁷. Πρίν νά γεννηθῇ ὁ Χριστός, λένε, ἦταν ὁ "πρωτότοκος Υἱός τοῦ Θεοῦ" (προσοχή! ὄχι ὑπό τήν ἔννοια πού ἐμεῖς Τόν πιστεύουμε). Στήν συνέχεια "ἐξέλιπε" ἀπό τόν οὐρανό καί ἔγινε ἄνθρωπος Ἰησοῦς⁶⁸. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἀπέθανε, τό σῶμα του "*κατηναλώθη ἐπάνω στή γῆ*", δηλαδή

⁶⁴ Σκοπιά, 1916, σ. 289. Σκοπιά 1.1.1978, σ. 6.

⁶⁵ Φυλλάδιο 2006 (2 Ἀπριλίου 2007)

⁶⁶ "(Ὁ Χριστός) εἶναι εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου πρωτότοκος πάσης κτίσεως". "*Ταῦτα λέγει ὁ Ἀμήν, ὁ μάρτυς ὁ πιστός καί ἀληθινός, ἡ ἀρχή τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ*".

⁶⁷ Γραφικαί Μελέται, τόμ. ΓΦ σ. 63.

⁶⁸ Εἶναι ὁ Ἰησοῦς. Πῶς νά συζητᾶμε ἀπό τάς Γραφάς, σ. 250.

έκμηδενίστηκε, όπως συμβαίνει, λένε, μέ κάθε άνθρωπο πού πεθαίνει (γιατί, όπως θά δοῦμε πιά κάτω, κατά τήν "Σκοπιά", ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει ψυχή), καί μετά τήν "ἀνάσταση" ἔγινε πάλι ὅ,τι ἦταν πρίν, δηλαδή Μιχαήλ. Στήν πραγματικότητα, σύμφωνα μέ τήν παράλογη διδασκαλία τῶν χιλιαστῶν, ὁ Χριστός δέν ἀναστήθηκε πραγματικά, ἀφοῦ τό νεκρό σῶμα του, πού εἶναι ἐκεῖνο πού ἀνασταίνεται κατά τήν ἀνάσταση, ἐκμηδενίστηκε καί ἄρα αὐτός πού ἔβλεπαν οἱ Ἀπόστολοι νά ἀναλαμβάνεται στούς οὐρανούς ἦταν ἄλλος. Καί ὅμως, μιᾶνε γιά ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.]

Καί τίθεται τό ἐρώτημα: αὐτή ἦταν πάντοτε ἡ διδασκαλία τῆς "Σκοπιᾶς" στό βασικό καί οὐσιώδες γιά τήν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου αὐτό θέμα;

Ἀπάντηση: "Ὁχι. Τήν κακοδιδασκαλία αὐτή τήν ἄλλαξε ἡ "Σκοπιά" τρεῖς φορές καί μάλιστα μέ ἀντίθετες ἀπόψεις. Τό 1917 ὁ Μιχαήλ ἦταν, γιά τήν "Σκοπιά", ὁ Χριστός. Τό 1952 ἡ "Σκοπιά" ἰσχυρίστηκε ὅτι ὁ διάβολος εἶχε πλανήσει τόν πρῶτο πρόεδρο. Ἔτσι, τώρα ὁ Μιχαήλ, πού ἀναφέρεται στήν Ἀποκάλυψη (ιβ΄7), ἔγινε ὁ "Πάπας"⁶⁹. Ἐπειδή, ὅμως, κατά τήν "Σκοπιά", *"ἡ Παπασύνη εἶναι ὁ Ἀντίχριστος"*⁷⁰, κατά συνέπεια ὁ Μιχαήλ τῆς Ἀποκαλύψεως εἶναι ὁ Ἀντίχριστος.

Ἐπειδή ὅμως, όπως λένε, ἦλθε καί πάλι *"περισσότερο φῶς"*, ἡ "Σκοπιά" ἐπέστρεψε ἀργότερα στήν παλαιότερη διδασκαλία της καί ἔτσι ὁ Μιχαήλ τῆς Ἀποκαλύψεως ἔγινε καί πάλι Χριστός⁷¹. Ἀλλά, αὐτή τήν διδασκαλία τήν εἶχαν χαρακτηρίσει ὡς διαβολική, καθόσον ὁ διάβολος εἶχε πλανήσει ἐκεῖνον πού τήν δίδασκε. Ἐπέστρεψαν, λοιπόν, σέ μιά "σατανική" διδασκαλία καί ἄρα ὁδηγοῦν τούς ὁπαδούς τους στήν ἀπώλεια.

[Ὑπενθυμίζω ἐδῶ αὐτό πού εἶπα καί στήν ἀρχή: ὅτι ἡ "Σκοπιά" ὑποστηρίζει ὅτι εἶναι *"ὁ ἄγωγός τοῦ Θεοῦ"* πού μεταφέρει τήν ἀλήθεια καί μόνο τήν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ στούς ἀνθρώπους.] Ἀλλά εἶναι δυνατόν ὁ *"ἄγωγός τοῦ Θεοῦ"* τήν μιά φορά νά μεταφέρει θεϊκή διδασκαλία καί τήν ἄλλη διαβολική; Πότε μεταφέρει τήν ἀλήθεια; Πότε ἡ "Σκοπιά" εἶναι *"ἄγωγός τοῦ Θεοῦ"* καί πότε *"κανάλι"* τοῦ διαβόλου; Καί πῶς μπορεῖ κανεῖς νά ἐμπιστευθεῖ σ'αὐτή τήν ἐρμηνεία τῆς Ἀγίας Γραφῆς καί, σέ τελική ἀνάλυση, τήν σωτηρία του; [Τί ἀπό ὅλα ὅσα καί σήμερα κηρύσσουν ἀπό πόρτα σέ πόρτα εἶναι, ἔστω ἐν μέρει, ἀληθινό;]

Ὅλα αὐτά εἶναι ἀντίχριστες διδασκαλίες καί δέν ὑπάρχουν οὔτε ὡς ἴχνη μέσα στήν Ἀγία Γραφή.

⁶⁹ Γραφικά Μελέται, τόμ. Ζ΄ σ. 236.

⁷⁰ Γραφικά Μελέται, τόμ. Β΄ σ. 407.

⁷¹ Δημιουργία, σ. 16.

Ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ στήν Κ.Δ. εἶναι ὁ Ἰεχωβά τῆς Π.Δ. Ὁ Χριστός, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀποκαλεῖται "Θεός", ὁ "μονογενὴς Υἱός", ὁ "Κύριος", ὁ "Κύριος πάντων", ὁ Κύριος τῶν κυρίων" ὁ "εἷς Κύριος", ὁ "μόνος Δεσπότης καὶ Κύριος", ὁ "μέγας Θεός", ὁ "Κύριος καὶ ὁ Θεός μου", ὁ "Ἀληθινὸς Θεός καὶ ἡ Ζωὴ ὁ αἰώνιος". κ. ἄ.]

Ὁ Χριστός, ὅχι μόνο δέν εἶναι κτίσμα, ἀλλὰ εἶναι Ἐκεῖνος "δι' οὗ ἐκτίσθησαν τὰ πάντα, τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ὁρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα..., τὰ πάντα δι' αὐτοῦ καὶ δι' αὐτόν ἐκτίσθησαν· καὶ αὐτός εἶναι πρὸ πάντων, καὶ τὰ πάντα συντηροῦνται δι' αὐτοῦ... Διότι ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τό πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς" (Κολ. α916-17. β99).

[Ἀλήθεια, ἂν ὁ Χριστός, σάν κτιστός ἄνθρωπος, "ἐκμηδενίστηκε", τότε: Ποιὰ εἶναι ἡ ἔννοια τῶν 11 ἐωθινῶν Εὐαγγελιῶν μέ τίς ἐμφανίσεις τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ; Ποιός ἐμφανίστηκε στήν Μαρία τήν Μαγδαληνή καὶ τῆς εἶπε "μή μου ἅπτου"; Τίνος τήν πλευρά ἐψηλάψισε ὁ Θωμᾶς; Ποιός ἔφαγε τό "ἰχθύος ὀπτοῦ μέρος καὶ ἀπό μελισίου κηρίου"; Ποιόν ἔβλεπαν νά ἀναλαμβάνεται στούς οὐρανοὺς οἱ Ἀπόστολοι; Ποιόν εἶδε "καθήμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ" ὁ Πρωτομάρτυρας Στέφανος; Ποιός ἦταν ἐκεῖνος πού φώναξε στόν τυφλωμένο Παῦλο: "Σαούλ, Σαούλ, τί με διώκεις";

Μή ψάχνετε ἀπάντηση, τὰ ἐρωτήματά σας θά μείνουν ἀναπάντητα. Σέ μιά τέτοια συζήτηση ὁ πλανεμένος συνομιλητής σας, χωρίς νά τό καταλάβετε, θά σᾶς ἔχει πάει σέ ἄλλα θέματα.

Ὅμως, ἂν ὁ Χριστός δέν ἀναστήθηκε, τότε, κατά τόν Ἀπ. Παῦλο, "ματαίᾳ ἡ πίστις ἡμῶν" (Α9 Κορ. ιε917). Κι' ἂν ὁ Χριστός δέν εἶναι Θεός, τότε δέν μπορεῖ νά σώσει κανένα, γιατί μόνο στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ σώζεται ὁ ἄνθρωπος, ἐπειδὴ στόν Χριστό ἐνώνεται ἡ Θεία καὶ ἡ ἀνθρώπινη φύση, τό κτιστό μέ τό ἄκτιστο. Ἄν ὁ Χριστός δέν εἶναι Θεός, τότε δέν μποροῦμε νά Τόν λατρεύουμε, γιατί δέν μποροῦμε νά λατρεύουμε ἓνα κτίσμα. Ἄν ὁ Χριστός δέν εἶναι Θεός, τότε οὔτε χριστιανοί μποροῦμε νά ὀνομαζόμαστε, γιατί δέν εἶναι δυνατόν νά φέρουμε τό ὄνομα ἐνός κτίσματος.

Ὅμως ἡ "Σκοπιά" κατάργησε τήν θεότητα τοῦ Χριστοῦ. Ψεύδεται ἀσύστολα ὅταν διακηρύσσει ὅτι πιστεύει στόν Χριστό. Ἔτσι, ἐκεῖνος πού ὑποτίθεται ὅτι σώζει τούς χιλιαστές, δέν εἶναι ὁ Χριστός ἀλλὰ ὁ "δοῦλος", δηλαδή, τό "κυβερνῶν σῶμα" τῆς "Σκοπιᾶς".

γ) Ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει ψυχὴ-πνεῦμα

[Ὅπως εἶπαμε ἤδη, μιλώντας γιὰ τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ,] ὁ ἄνθρωπος, κατά τή διδασκαλία τῆς "Σκοπιᾶς", δέν ἔχει ἀθάνατη ψυχὴ,

δηλαδή πνευματικό στοιχείο. Είναι μόνο σάρκα, όπως τα άλλα ζώα. Η ψυχή, λένε, είναι ή δύναμη της ζωής, είναι "μία ενεργός δύναμις", και ταυτίζεται με την βιολογική ζωή. Η διδασκαλία για την άθανασία της ψυχής, λέει ή "Σκοπιά", προέρχεται από τον Διάβολο⁷².

[Τότε τί θα γίνει κατά την ανάσταση των νεκρών; Ποιοί θα αναστηθούν, αφού όλοι όσοι απέθαναν έκμηδενίστηκαν; Απαντούν: Στήν μνήμη του Θεού θα διατηρηθεί τό προσωπικό "υπόμνημα" του κάθε ανθρώπου και θα γίνει κτήμα κάποιου άλλου ανθρώπινου προσώπου, πού θα ζήσει στήν χιλιετή βασιλεία στήν γή⁷³. Δηλαδή, έδω έχουμε ένα είδος μετενσάρκωσης, αφού άλλος άνθρωπος πεθαίνει και άλλος ανασταίνεται.]

Απάντηση: Η λέξη "ψυχή", μέσα στήν Αγία Γραφή έχει τέσσερις διαφορετικές έννοιες: σημαίνει βιολογική ύπαρξη (ζωή, γενικά, όπως και στά άλλα ζώα, Γέν. β'7. Ίω. ι'11= τό ζώο έχει ζωή)· πρόσωπο-άτομο (Πράξ. β'41=τόσες ψυχές)· φρόνημα (Πράξ. δ'32= αυτός έχει ψυχή)· αλλά και πνεύμα άθάνατο (Ματθ. ι'28: "Μή φοβηθήτε από των αποκτενόντων τό σῶμα τήν δέ ψυχήν μή δυναμένων αποκτῆναι· φοβήθητε δέ μάλλον τόν δυνάμενον ψυχήν και σῶμα άπωλέσαι έν γεέννη". Ματθ. κς'41: "Τό μέν πνεύμα πρόθυμον ή δέ σάρξ άσθενής". Λουκ. η'55: "Και έπέστρεψεν τό πνεύμα αύτης" (της θυγατρός του Ιακώβου). Αφ Κορ. στ'20: "δοξάσατε τόν Θεόν έν τῷ σώματι ύμῶν και έν τῷ πνεύματι ύμῶν, άτινα έστί τοῦ Θεοῦ"), και πληθώρα άλλων χωρίων.

Έδω βλέπομε ότι οι χιλιαστές αποδεικνύονται "θνητόψυχοι", και προσπαθούν νά κηρύξουν μία αντιγραφική και αντιχριστιανική κακοδιδασκαλία, έξαπατώντας τόν άκροατή τους και έκμεταλλευόμενοι τήν πολυσήμαντη έννοια της λέξης "ψυχή".

δ) Η ΒΦ Παρουσία έγινε τό 1914

[Ένα άλλο βασικό θέμα, τό όποίο άρέσκονται νά συζητούν οι "μάρτυρες του Ίεχωβά", είναι ή ΒΦ Παρουσία του Κυρίου. Η "Σκοπιά" και γι'αυτό τό έσχατο και κορυφαίο γεγονός της ανθρώπινης ιστορίας έχει άλλη γνώμη, διαφορετική από εκείνη πού διδάσκει ή Αγία Γραφή και πού πιστεύομε έμεϊς.]

Η "Σκοπιά" ταυτίζει τήν **ΒΦ Παρουσία του Κυρίου με τήν "βασιλεία" του Χριστού** και υποστηρίζει ότι αύτή **ήδη έγινε τό 1914**, αλλά στους ουρανούς (υπήρχε και εποχή πού έλεγε ότι ΒΦ Παρουσία άρχισε τό φθινόπωρο του 1874 και σέ άλλη πάλι περίπτωση ότι ή

⁷² Η αλήθεια έλευθερώσει ήμᾶς, σ. 172. Σκοπιά 1959, σ. 454.

⁷³ Σκοπιά 1963, σσ. 241-242.

Βασιλεία ἐγκαταστάθηκε στή γῆ τό 1914)⁷⁴. Καί ἡ Παρουσία αὐτή τοῦ Χριστοῦ ἐγένε δῆθεν ἀοράτως. Τότε, λένε, (τό 1914), *"ἰδρύθηκε στούς οὐρανοῦς"* καί ἡ *"βασιλεία τοῦ Ἰεχωβά"*, μέ βασιλιά τόν Χριστό. Ἀλλά, Παρουσία τοῦ Χριστοῦ, κατά τήν *"Σκοπιά"*, σημαίνει ὅτι ἀπλά *"ὁ Χριστός στρέφει τήν προσοχή του στά πράγματα τῆς γῆς"*⁷⁵. Ἔτσι, ἀπό τό 1914 ὁ Χριστός ἦλθε καί βασιλεύει στούς οὐρανοῦς ἀόρατα, κυβερνώντας τήν γῆ ἀπό μακριά καί ἀλοίμονον στίς κυβερνήσεις τοῦ κόσμου τούτου, πού δέν τοῦ ἔχουν παραδώσει τήν ἐξουσία.

Καί τότε πῶς πρέπει νά ἐκλάβουμε τά *"σημεῖα τῶν καιρῶν"*, γιά τά ὅποια κάνει λόγο ἡ Ἁγία Γραφή, ὅτι θά προηγηθοῦν τῆς ΒΦ Παρουσίας, μέ πολλά ἐμφανῆ καί τρομακτικά γεγονότα, πού θά ἀναστατώσουν τό σύμπαν; Ἐ, αὐτά ἔπονται τῆς ΒΦ Παρουσίας, λέει ἡ *"Σκοπιά"*, ἀσχέτως ἂν ἡ Γραφή λέει τό ἀντίθετο, ὅτι προηγοῦνται αὐτά καί μετὰ *"ἥξει τό τέλος"*. Ἡ *"Σκοπιά"*, γιά νά *"στήσει"* τήν δική της διδασκαλία, δέν διστάζει νά γίνε προκρούστης τῆς Γραφῆς καί νά καταργήσῃ κάθε λογική.

Ἀπάντηση: Ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος μᾶς λέει ὅτι *"οὐδεὶς οἶδεν τήν ἡμέραν καί τήν ὥραν ἐν ᾗ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται"* (Ματθ. κδΨ16. κεΨ13). Καί ἀκόμη, συμπληρώνει, ὅτι κατά τήν Β΄ Παρουσία Του *"αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σαλευθῇσονται"*, δηλαδή θά ἀνατραπεῖ ὁλόκληρο τό σύμπαν. Ὁ δέ Ἀπ. Παῦλος μᾶς προειδοποιεῖ ὅτι ὁ Κύριος θά ἔλθῃ *"ὡς κλέπτης ἐν νυκτί"* (ΑΦ Θεσ. εΨ5). Καί στήν Ἀποκάλυψη ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος λέει στόν Ἰωάννη, ὅτι ἡ ΒΦ Παρουσία Του θά εἶναι ὁρατή καί ὅτι *"θά ἰδῇ αὐτόν πᾶς ὀφθαλμός, καί ἐκεῖνοι οἵτινες ἐξεκέντησαν αὐτόν"* (Ἀποκ. αΨ7).

Αὐτά γράφει ἡ Ἁγία Γραφή καί αὐτά πιστεύει κάθε χριστιανός. Ὅμως ὁ *"ἀγωγός τοῦ Θεοῦ"* ἔχει *"ἄλλο εὐαγγέλιο"*. Θρασύτατα καθορίζει καταχρηστικά *"χρόνους καί καιρούς"* τοῦς ὁποίους *"ὁ Πατήρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ"* (Πράξ. α΄7), καί γι'αὐτό διαψεύδονται.

[ε] Τό τέλος τοῦ κόσμου, ὁ Ἀρμαγεδδώνας ἔπρεπε ἤδη νά ἔχει συμβεῖ.

Μέ τήν ἀντιγραφική διδασκαλία τῆς ΒΦ Παρουσίας συνδέει ἡ *"Σκοπιά"* καί τόν πόλεμο τοῦ Ἀρμαγεδδώνα, δηλαδή τό τέλος τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας ἐπάνω στήν γῆ, τό ὅποιο θά συμβεῖ, κατά τήν *"Σκοπιά"*, μέ τήν συμπλήρωση 6.000 χρόνων ἀπό τήν δημιουργία τοῦ κόσμου. Σ'αὐτό τόν πόλεμο θά σωθοῦν μόνον ὅσοι θά εἶναι ἐνταγμένοι στό *"καταφύγιο"* τῆς *"Σκοπιᾶς"*. Ὅλοι οἱ ἄλλοι θά σφαγοῦν ἀπό τόν ἴδιο

⁷⁴ Βλ. π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, φυλλάδιο *"Ἐκατό χρόνια ἀπάτης"*.

⁷⁵ Βλ. π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, *"Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά"* καί Ὁρθοδοξία, σ. 192.

τόν Ἰησοῦ Χριστό. Πολλές φορές ἡ χιλιαστική ὁργάνωση διακήρυξε ὅτι συμπληρώθηκαν τὰ 6000 ἔτη καί προανήγγειλε τό τέλος τοῦ κόσμου, ἀλλά πάντοτε διαψεύστηκε. Διεκήρυξε ὅτι τό τέλος τοῦ κόσμου θά γίνει τό 1914⁷⁶, τό 1925⁷⁷, τό 1931⁷⁸, καί, γιά τελευταία φορά, τό 1975⁷⁹.

Ἀπάντηση: Ὁμως ὁ Κύριος μᾶς ἐδίδαξε ὅτι κανεῖς δέν μπορεῖ νά γνωρίζει *"τούς χρόνους καί τούς καιρούς"* αὐτῶν τῶν κοσμογονικῶν γεγονότων (Πράξ. αΦ7). Γιά τήν Ἁγία Γραφή ὁ Ἀρμαγεδδῶνας δέν εἶναι ἕνας πραγματικός πόλεμος, ἀλλά μιά εἰκόνα πού παριστάνει τήν τελική συντριβή τοῦ κακοῦ ἀπό τόν Κύριο κατά τήν ἡμέρα τῆς ΒΦ Παρουσίας Του καί τόν θρίαμβο τοῦ καλοῦ. Οἱ "μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ" πιστεύουν ὅτι ὁ Ἀρμαγεδδῶνας θά εἶναι ἕνας πραγματικός πόλεμος, ὁ ὁποῖος θά γίνει μάλιστα μετά τήν ΒΦ Παρουσία, ὅπως λένε οἱ χιλιαστές, καί θά τοῦς ἀνοίξει τόν δρόμο γιά μιά χιλιετή βασιλεία ἐπάνω στήν γῆ.

Μετά ἀπ'αὐτές τίς διαψεύσεις της, ἡ "Σκοπιά" διαδίδει τώρα ὅτι ποτέ δέν διακήρυξε κάτι τέτοιο καί ὅτι κανεῖς δέν ξέρει πότε θά ἔλθει τό τέλος. Ξεχνᾷ φαίνεται ὅτι παραμένουν τὰ γραπτά κείμενά της μέ τίς ψευδοπροφητείες της. Πάντως, λέει, τό τέλος θά ἔλθει σύντομα. Γι'αὐτό στήν "Σκοπιά" τοῦ 1988 προειδοποιεῖ τὰ ζευγάρια πού θέλουν νά τεκνοποιήσουν, ὅτι *"αὐτός δέν εἶναι ὁ ἰδανικός καιρός γιά νά φέρῃ κανεῖς παιδιά στόν κόσμο"*⁸⁰. Ἔτσι, ἡ ἀδίστακτη αὐτή ἐταιρεία, προκειμένου νά ἐλέγχει πλήρως τήν ζωή τῶν ἀπλήρωτων διακινητῶν τῶν προϊόντων της, καί χάριν *"αἰσχροῦ κέρδους"* (Τίτ. αΦ11), παρεμβαίνει στό πρῶτιστο καί θεοῖδρυτο καθῆκον τῶν γονέων πού εἶναι ἡ τεκνογονία.]

[στ) Οἱ ὁπαδοί τῆς "Σκοπιᾶς" χωρίζονται σέ δύο τάξεις

Ἡ Ἁγία Γραφή διδάσκει ὅτι ὅποιος πιστεύει στόν Χριστό καί βαπτίζεται στό ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος, γίνεται μέλος τοῦ Σώματός τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τῆς Ἐκκλησίας καί τέκνο Θεοῦ κατά χάρη. Ἡ ἔνταξη στήν Ἐκκλησία γίνεται μέ τό Βάπτισμα, κατά τό ὁποῖο συγχωροῦνται καί ἐνδεχόμενες ἁμαρτίες πού ἔχουν διαπραχθεῖ ἀπό τόν βαπτιζόμενο πρὶν ἀπό τό βάπτισμα. Τό Βάπτισμα, κατά τήν Ἁγία Γραφή, ἔχει γιά κάθε πιστό τό ἴδιο ἀποτέλεσμα. Τόν καθιστᾷ τέκνον Θεοῦ. Αὐτό ὁμολογοῦμε καί στό Σύμβολο τῆς Πίστεως: *"Ἐν Βάπτισμα, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν"*.

⁷⁶ Χαραυγή τῆς χιλιετηρίδος, τόμ. ΒΦ, 114.

⁷⁷ Ἑκατομύρια ζώνταν ἤδη οὐδέποτε θά ἀποθάνωσιν, σσ. 77, 85, 100.

⁷⁸ Το τετελεσμένον μυστήριον, σ. 719.

⁷⁹ Σκοπιά 1.8.1968, σ. 463. Σκοπιά 1970, σσ. 464-465. Ξύπνα 8.3.1969, σ. 14.

⁸⁰ Σκοπιά 1988, σσ. 26-27.

Αυτά είναι "ψιλά" γράμματα για την "Σκοπιά". Τό βάπτισμα, για την "Σκοπιά", είναι μία συμφωνία ένταξης στην οργάνωση και υπόσχεση για υπηρεσία των συμφερόντων της. Έτσι, εκείνη καθορίζει τα αποτελέσματα του Βαπτίσματος και όχι η Αγία Γραφή. Εκείνη καθορίζει ποιά θα είναι η θέση κάθε βαπτιζόμενου όπαδοῦ της μέσα στην εταιρεία. Τούς χωρίζει, λοιπόν, αυθαίρετα σέ δύο "τάξεις" και κηρύσσει γι'αυτούς δύο *"έλπίδες"*. Άλλοι όπαδοί γίνονται τέκνα Θεοῦ και ἄλλοι όχι. Οἱ πρώτοι, οἱ προνομιοῦχοι, οἱ *"ἅγιοι"*, τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ, είναι μόνον 144.000 (Άποκ. ζ' 4, ιδ' 1). Αυτοί μόνον ἀποτελοῦν την Ἐκκλησία, τό *"μικρό ποίμνιο"*, αυτοί μόνον ἔχουν την *"οὐράνια ἐλπίδα"* καί θά ζήσουν στους οὐρανούς καί θά συμβασιλεύσουν μέ τον Χριστό. Αυτοί μόνον μποροῦν νά μεταλαμβάνουν ἀπό τὰ *"ἐμβλήματα"*, τό ἐξάμβλωμα αὐτό τῆς Θείας Κοινωνίας, ὅπως θά δοῦμε πιό κάτω.

Οἱ ἄλλοι, οἱ χιλιάδες τῶν όπαδῶν, δέν είναι μέλη τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε τέκνα Θεοῦ. Ὀνομάζονται *"πολύς ὄχλος"*, καί είναι *"τέκνα"* τῆς οργάνωσης καί *"ἐγγόνια"* τοῦ Θεοῦ. Αυτοί ἔχουν τή *"γήϊνη ἐλπίδα"*, θά ζήσουν γιά χίλια χρόνια στή γῆ, θά σωθοῦν ἂν είναι πειθαρχικοί στίς ἐντολές τῆς "Σκοπιᾶς" καί δέν μποροῦν νά μεταλαμβάνουν ἀπό τὰ *"ἐμβλήματα"*. Ὀνομάζονται, ἀκόμη, *"ξυλοκόποι"*, *"νεροκουβαλητές"*, *"Γαβαωνίτες"* κ.ἄ., δηλαδή, σκλάβοι καί υπηρέτες τῆς εταιρείας "Σκοπιά".

Αὐτή ἡ ρατσιστική ταξική διάκριση τῶν όπαδῶν τῆς "Σκοπιᾶς" δέν ἔχει καμία γραφική κατοχύρωση. Καί δέν θά μποροῦσε νά γίνει ἀλλοιῶς, ἀφοῦ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι είναι ἴσοι καί κάθε πιστός πού βαπτίζεται ἀποκτᾷ τὰ ἴδια δικαιώματα μέσα στην Ἐκκλησία (ἀσχέτως ἂν είναι κληρικός ἢ λαϊκός). Ένα μόνο Βάπτισμα ὑπάρχει μέ τὰ ἴδια ἀποτελέσματα γιά ὅλους, μία ἐλπίδα, ἡ οὐράνια, γιά ὅλους. Ὅλοι ὅσοι *"εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθημεν Χριστόν ἐνεδύθημεν"* (Γαλ. γ' 27), καί ὅλοι μας εἴμαστε τέκνα Θεοῦ κατά χάρη καί μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Κάθε ἄλλος ἰσχυρισμός τῆς "Σκοπιᾶς" είναι αὐθαίρετος, ἀντιγραφικός, ἀβάσιμος καί βλάσφημος.]

ζ) Ἡ "Θεία Κοινωνία" είναι μόνο γιά λίγους

Ἡ Θεία Κοινωνία είναι τό κέντρο τῆς πίστεώς μας, τῆς ζωῆς μας καί τῆς λατρείας μας. Ὁ Κύριος συγκρότησε τήν Ἐκκλησία Του γύρω ἀπ' αὐτό τό βασικό καί σωτήριο μυστήριο. [Ἰδρύνοντας τό μυστήριο αὐτό τήν ἑσπέρα τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου εἶπε: *"Λάβετε φάγετε, τοῦτο ἐστί τό σῶμα μου, τό ὑπέρ ὑμῶν κλῶμενον εἰς ἅφεσιν ἁμαρτιῶν"*. *"Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες, τοῦτο γάρ ἐστί τό αἷμα μου, τό τῆς καινῆς διαθήκης, τό*

ὑπέρ ὑμῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν" (Ματθ. κστ'26-28).] Διδάσκοντας, ἐπίσης, τούς μαθητές Του ὑπογράμμισε ὅτι: "Ἐάν μή φάγητε τήν σάρκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καί πίνητε αὐτοῦ τό αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς. Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον καί ἐγὼ ἀναστήσω αὐτόν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ" (Ἰωάν. στ'53-54).

Παρ' ὅλα ταῦτα, οἱ "μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ" δέν δέχονται αὐτά πού ὁ ἴδιος ὁ Κύριος καθώρισε. Τήν Θεία Εὐχαριστία τήν ὀνομάζουν "ἀνάμνηση" καί "ἐμβλήματα" καί δέν δέχονται ὅτι εἶναι Σῶμα καί Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Τήν τελοῦν, ὅπως καί οἱ Προτεστάντες ἀπλά ὡς "ἀνάμνηση", μέ ἄζυμο ἄρτο, μιά φορά τόν χρόνο, γύρω στά τέλη Μαρτίου ἢ στίς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Ἀπριλίου, ἔτσι μόνο γιά νά "θυμοῦνται" τόν Χριστό.

Ἀπάντηση: Ὁ Κύριος, ὅμως, μᾶς προειδοποίησε ὅτι ὅποιος δέν φάει τό Σῶμα Του καί δέν πίνει τό Αἷμα Του οὔτε ἄφεση ἁμαρτιῶν θά ἔχει οὔτε ζωὴ αἰώνια. Ἀλλά οἱ χιλιαστές δέν λογαριάζουν τούς λόγους τοῦ Κυρίου. Κατά τήν τελετὴ πού κάνουν, περιφέρουν ἓνα δίσκο μέ ἄζυμο ἄρτο καί κρασί καί δέν ἐπιτρέπουν νά "μεταλάβουν" ἀπ' αὐτά τά εἶδη ὅλοι οἱ ὁπαδοί τους. Μόνον ἐάν παρίσταται κάποιος ἀπό τό λεγόμενο "ὑπολοίπου," δηλαδή κάποιος ἀπό τούς ἐλάχιστους ὑπεραιωνόβιους πού ἴσως ἔχουν ἀπομείνει, καί πού ἦταν παρόντες ὅταν ὁ Χριστός ἦλθε τό 1914, μόνον αὐτός μπορεῖ νά λάβει ἀπό τά "ἐμβλήματα". Οἱ ἄλλοι ὅλοι, τό μεγάλο πλῆθος τῶν "μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ", ὁ "πολύς ὄχλος", πού εἶναι παρόντες στήν "ἀνάμνηση", ἀπαγορεύεται νά λάβουν. Καί τοῦτο γιατί δέν ἀνήκουν στήν ἐκκλησία, δέν εἶναι τέκνα Θεοῦ, ἀλλά τέκνα τῆς ὀργάνωσης καί "ἐγγόνια" τοῦ Θεοῦ. Στήν Ἑλλάδα, ὅταν τελεῖται αὐτή ἡ "ἀνάμνηση", κανεῖς δέν μεταλαμβάνει ἀπ'αὐτά τά εἶδη, γιατί κανεῖς Ἑλληνας "μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβᾶ", ὅπως οἱ ἴδιοι ὑποστηρίζουν, δέν ἀνήκει στήν ἐκκλησία.

Καί τότε πῶς θά σωθοῦν ὅλοι αὐτοί, οἱ δῆθεν χριστιανοί, τά πλήθη τῶν "μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ", πῶς θά ἔχουν ζωὴ αἰώνια; Αὐτό δέν ἀπασχολεῖ τήν ὀργάνωση. Ἐτσι, τούς ἐξαπατᾷ στό βασικότερο θέμα, πού εἶναι ὁ κύριος σκοπός, στόν ὁποῖο πρέπει νά ἀποβλέπει ὁ χριστιανός, δηλαδή στόν τρόπο τῆς σωτηρίας του. Καί μέ πῶς δικαίωμα, ἀλήθεια, ἡ "Σκοπιὰ" κλείνει τήν πόρτα τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν στούς ἀνθρώπους; Αὐτό φαίνεται ὅτι δέν ἐνδιαφέρει καί τόσο τήν "Σκοπιὰ".

[η) Τό "στρατόπεδο τοῦ σατανᾶ" περιλαμβάνει ὅλες τίς Ἀρχές.

Ἡ "Σκοπιά" διακηρύσσει ὅτι οἱ ὅπαδοί της εἶναι νομοταγεῖς πολῖτες καί σέβονται τίς κυβερνήσεις. Ὅμως καί σ'αυτό τό θέμα ἡ θέση της δέν εἶναι σταθερή καί εἰλικρινής.

Ὁ πρῶτος πρόεδρος, ὁ Ρῶσσελ, στήν ἀρχή παραδεχόταν τήν νομιμότητα τῶν ἐθνικῶν κυβερνήσεων. Ὅμως τό 1920 τοῦ ἤλθε *"ζωηρότερο φῶς"*, ἄλλαξε καί διεκήρυξε ὅτι, ἀφοῦ οἱ Κυβερνήσεις δέν παρέδωσαν τήν ἐξουσία στόν Χριστό τό 1914, ἀνήκουν πλέον στήν ὀργάνωση τοῦ Διαβόλου, ἡ ὁποία στήν Ἀποκάλυψη συμβολίζεται μέ ἓνα θηρίο⁸¹.

Ἔτσι, ἀνεκήρυξε ὡς "ὑπερέχουσες ἐξουσίες", γιά τίς ὁποῖες κάνει λόγο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Ρωμ. ιγ'1), τήν ἱεραρχία τῆς ἴδιας τῆς "Σκοπιᾶς". Τίς ἐθνικές κυβερνήσεις, μαζί μέ τούς στρατούς, τίς ἀστυνομίες, τίς ἐκκλησίες, τήν δικαστική ἐξουσία, τίς ἐνέταξε στό στρατόπεδο τοῦ Σατανᾶ. Καί μέχρι σήμερα ἡ "Σκοπιά" κηρύττει ὅτι οἱ πολιτικές κυβερνήσεις ἀνήκουν στόν Σατανᾶ⁸².

Καί ὁ δεύτερος πρόεδρος, ὁ Ρόδερφορντ, διακήρυξε ὅτι οἱ πολιτικοί καί οἱ κληρικοί εἶναι *"πράκτορες τοῦ Σατανᾶ"* καί *"ἀντιπρόσωποι δαιμονίων"*⁸³. Ὑποκρινόμενη ὅμως καί ξεγελώντας τίς ἴδιες τίς κυβερνήσεις, διακηρύττει πρός τά ἔξω ὅτι οἱ *"ὑπερέχουσες ἐξουσίες"* εἶναι οἱ πολιτικές κυβερνήσεις⁸⁴ καί ὅτι τίς τιμᾶ καί τίς σέβεται.

Στήν παράταξη τοῦ Σατανᾶ ἀνήκουν καί ὅλοι οἱ διεθνεῖς ὀργανισμοί, ὅπως ὁ ΟΗΕ (τό *"βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως"*).

Γι' αὐτό καί οἱ "μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά" δέν στρατεύονται. Ὅχι γιατί εἶναι εἰρηνιστές, ἀλλά γιατί ὑπακούουν στή "Σκοπιά", ὑπηρετοῦν τήν *"κυβέρνηση"* τοῦ Θεοῦ καί διαχωρίζουν τήν θέση τους ἀπό τό *"στρατόπεδο τοῦ διαβόλου"*. Ἔτσι, δέν ἀποδίδουν τιμὴ οὔτε καί στά σύμβολα τῶν ἐθνῶν, πού εἶναι οἱ σημαῖες.

Ὁ ἴδιος ὅμως ὁ Χριστός ἐκήρυξε: *"Ἀπόδοτε τά τοῦ καίσαρος τῷ καίσαρι καί τά τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ"* (Ματθ. κβ'21). Ἐπλήρωσε δέ ὁ ἴδιος καί τόν φόρο του στό κράτος (Ματθ. ιζ'27).

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει στούς Κορινθίους: *"Πᾶσα ψυχὴ ἅς ὑποτάσσεται εἰς τὰς ἀνωτέρας ἐξουσίας· διότι δέν ὑπάρχει ἐξουσία εἰμὴ ἀπὸ Θεοῦ· αἱ δέ οὐσαι ἐξουσίαι, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἶναι τεταγμέναι"* (Ρωμ. ιγ'1).

Ἐνῷ ὅμως ἡ "Σκοπιά" ταυτίζει τίς κοσμικές ἐξουσίες μέ τό "θηρίον", δέν παύει νά ζητᾶ τήν ὑποστήριξή τους καί νά συμβιβάζεται

⁸¹ Ἀποκ. ια'7, ιγ'1. Φῶς Α' σ.192, Ὁρησκεία σ. 272

⁸² Βλ. π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου Ἡ Σκοπιά: Ζωηρότερο φῶς ἢ πυκνότερο σκότος; σσ. 69-94 καί Ἐνωμένοι στή λατρεία τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ 1983, σ. 63

⁸³ Ὁρησκεία σ. 71,72

⁸⁴ Σκοπιά 1963, σ. 171

μαζί τους. Δέχεται π.χ. νά υπηρετοῦν οἱ ὁπαδοί της τήν στρατιωτική τους θητεία μέ "κοινωνική υπηρεσία", ἀμοιβόμενοι καί ἐκμεταλλευόμενοι τή θέση τους γιά νά προσηλυτίζουν ἀνύποπτους χριστιανούς.

Ἀπό τήν ἄλλη ἐφαρμόζει «στρατηγική πολέμου» ἀπέναντι τῶν "λύκων" καί χρησιμοποιεῖ τά παραδείγματα τῆς Ἰαήλ καί τῆς Ραάβ ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη (ἡ Ἰαήλ ἐφάρμοσε "πολεμικό δόλο" καί ὑποκρίθηκε φιλία στόν Σισάρα καί ὅταν ἀποκοιμήθηκε τόν δολοφόνησε, Κριταί δ' 11-21. Τό ἴδιο καί ἡ πόρνη Ραάβ ἀπέναντι στό ἴδιο ἔθνος, Ἰησ. Ναυῆ β' 4-14).

Μέ αὐτούς τούς σατανικούς τρόπους ξεγελᾷ ἡ "Σκοπιά", ὅχι μόνον τούς ἀνύποπτους ἀνθρώπους, ἀλλά καί τίς κυβερνήσεις.

Εἶναι ὅμως ἀτέλειωτες οἱ πλάνες καί οἱ κακοδοξίες τῆς ἐταιρείας "Σκοπιά". Εἶπα καί στήν ἀρχή, ὅτι δέν ἔχομε τίποτε τό κοινό μέ τούς "μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά" οὔτε στήν πίστη καί στήν περί Θεοῦ, ἀνθρώπου καί κόσμου διδασκαλία, οὔτε στίς παραδόσεις, οὔτε καί στό ἐκκλησιαστικό πλίντευμα.

Προτοῦ ὅμως κατακλείσουμε τόν λόγο, θά ἤθελα νά ἀναφερθῶ ἐπιγραμματικά σέ δύο ἀκόμη θέματα, στά ὁποῖα στέκονται ἰδιαίτερως οἱ χλιαστές, προκειμένου νά ἐντυπωσιάσουν τόν συνομιλητή τους, καί μάλιστα τά κάνουν "βιτρίνα" τους: τήν ἄρνηση στήν μετάγγιση αἵματος καί τήν ἄρνηση στήν στράτευση. στό πρῶτο, θέλουν νά δείξουν τήν ἐμπιστοσύνη τους τάχα στόν Θεό, ἐνῶ στό δεύτερο, θέλουν νά παρουσιαστοῦν τάχα ὡς εἰρηνιστές. Καί τά δύο εἶναι ψευδέστατα προσωπεῖα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι καί μέ τίς δύο αὐτές ἐντολές ἡ "Σκοπιά" ἐπιδιώκει νά ἀσκήσει ψυχολογική βία πάνω στούς ὁπαδούς της, νά τούς συσπειρώσει καί νά τούς καταστήσει ἄβουλα ὄργανά της, ὥστε νά διακινοῦν τά προϊόντα της καί νά ἐμφανίζονται ὡς "μάρτυρες τῆς πίστεως".

Βεβαίως, γιά τόν ἀντικειμενικό μελετητή τῆς χλιαστικῆς πλάνης εἶναι ὀλοφάνερο πῶς καί μέ τούς δύο τρόπους τό θῦμα-ὁπαδός ταλαιπωρεῖται, ὑφίσταται "ψυχολογικό βιασμό", διακινδυνεύει τήν ζωή του καί ἀποκόπτεται ἀπό τό κοινωνικό σύνολο. Αὐτό ὅμως δέν ἐνδιαφέρει τήν ἐταιρεία. Ἄλλος εἶναι ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπός: ἡ ψυχολογική βία. Ὅποιος δεχθεῖ νά διακινδυνεύσει τήν ζωή του καί τήν ζωή τῶν παιδιῶν του ἀρνούμενος τήν μετάγγιση, ἐπειδή ἔτσι τόν διέταξε ἡ "Σκοπιά", ὁ "ἀγωγός" καί ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, αὐτό θά εἶναι πλέον πρόθυμος νά δεχθεῖ ὁποιαδήποτε διδασκαλία τοῦ "σερβίρει" καί νά ἐκτελέσει ὁποιαδήποτε ἐντολή τοῦ δώσει ἡ ἐταιρεία, ἀκόμη καί τήν πιό παράλογη.】

θ) Άρνηση στήν στράτευση

Άλλά μήπως οί χιλιαστές εἶναι πράγματι "εἰρηνιστές" καί γι' αὐτό ἀρνοῦνται τή στράτευση, ὅπως ὑποστηρίζουν; Ὁχι, βεβαίως. Ἐγραφε ἡ "Σκοπιά" τοῦ 1915 σελ. 17: *"Ἀληθεῖς Χριστιανοί, ἅγιοι (δηλαδή "Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά") ἀναμφιβόλως εὐρίσκονται εἰς πάντας τοὺς στρατοὺς τῶν χωρῶν ἐκείνων, ἔνθα ἡ στρατολογία εἶναι νόμος"*⁸⁵. Ἐξ ἄλλου, καί ὁ Ἰεχωβά ἐμφανίζεται στά ἔντυπά της ἔντονα πολεμοχαρής⁸⁶. Ὅμως ἀργότερα ἄλλαξε καί σ' αὐτό ἡ "Σκοπιά", μετὰ τόν δεύτερο πρόεδρο. Ἀπό τότε ἡ ἐταιρία ἔγινε θεοκρατία. Οἱ πολιτικές κυβερνήσεις πού δέν ὑποτάσσονται σ' αὐτή καί μαζί τους οἱ στρατοί, οἱ δικαστές, οἱ ἀστυνομίες, οἱ κληρικοί καί οἱ διεθνεῖς ὀργανισμοί, ἀνήκουν στό στρατόπεδο τοῦ διαβόλου, εἶναι τό "θηρίον". Ἄρα οἱ ἀληθινοί "Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά" δέν μποροῦν νά ὑπηρετήσουν αὐτόν τόν στρατό μέ κανένα τρόπο, γιατί αὐτό θά τοὺς καθιστοῦσε δούλους τοῦ "θηρίου". [Χαρακτηριστικά εἶναι μερικά συνθήματά της ὅπως τά ἑξῆς: *"Ρίψατε αὐτήν (τὴν πόρνη-Βαβυλώνα) κάτω... ἀφήσατέ την νά καταπατηθῇ". "Πατάξατε αὐτοὺς· μηδεὶς ἅς μὴ ἐξέλθῃ". "Φονεύσατε τοὺς λάτρεις τοῦ Διαβόλου". "Κάτω τό παλαιό! Ἐπάνω τό νέο"*⁸⁷.

Ἔτσι καλλιεργεῖ στίς καρδιές τῶν ὁπαδῶν της τό μῖσος καί τὴν ἐχθρότητα πρὸς ὅλους τοὺς κοινωνικοὺς θεσμούς καί ἀποτρέπει τοὺς ὁπαδοὺς της νά συμβάλουν στό κοινωνικό καλό. Καλλιεργεῖ μέσα τους αὐτό πού ἡ "Σκοπιά" ὀνιομάζει *"θεοειδὴς ἀρετὴ τοῦ μίσους"*.] Πάντως, σήμερα ἡ "Σκοπιά" δέν ἀρνεῖται στοὺς ὁπαδοὺς της νά ὑπηρετήσουν τό "θηρίον", ὅχι βεβαίως, μέ στρατιωτικὴ θητεία, ἀλλὰ μέ "κοινωνικὴ ὑπηρεσία" καί μάλιστα ἀμοιβόμενοι, (ἐκμεταλλευόμενι τόν σχετικὸ νόμο 2510/1997, κεφ. Γ', ἄρθρ. 18-24), ὥστε, ἐκμεταλλευόμενοι τὴν θέσιν τους, νά προσηλυτίζουν ἀνενόχλητοι ἀνύποπτους καί μερικές φορές ἀνήμερους χριστιανούς.

Ἐξ ἄλλου, ἡ "Σκοπιά" δέν ἀπαγορεύει στοὺς ὁπαδοὺς της τὴν χρῆση φονικῶν ὅπλων σέ ὥρα ἀνάγκης, ὁ δὲ Ἰεχωβά τους παρουσιάζεται συχνά ὡς πολεμοχαρής. Ἄλλωστε ὅταν ἔλθῃ ὁ Χριστός τους θά χρησιμοποιήσῃ κι'αὐτός ὅπλα γιὰ νά σφάξῃ τοὺς ἐχθροὺς του καί αὐτοὶ θά ἔχουν τὴν χαρὰ νά πλένουν τά πόδια τους μέσα στό αἷμα τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἰεχωβά (θεοειδεῖς ἀρετές)⁸⁸.

ι) Άρνηση στήν μετάγγιση αἵματος

⁸⁵ Σκοπιά 1915, σ. 17.

⁸⁶ Χριστ. ἢ Χριστιαν. σ. 24. Σκοπιά 1954, σ. 81.

⁸⁷ Διεκδίκησις Γ', σσ. 76, 96. Σκοπιά 1959, σ. 196.

⁸⁸ Σκοπιά 1968, σ. 83.

Όπως είπαμε, οι "μάρτυρες του Ίεχωβά" υποστηρίζουν ότι η ψυχή είναι ή βιολογική ζωή. Η βιολογική ζωή όμως ταυτίζεται με το αίμα. Έτσι, ή "Σκοπιά", σε πλήρη αντίθεση βεβαίως με την Αγία Γραφή, βλέπει στο αίμα τό μοναδικό στοιχείο της ύπαρξης του ανθρώπου. Απαγορεύοντας την μετάγγιση για ψυχολογικό έκβιασμό (όπως είπαμε) προσπαθεί νά την θεμελιώσει και θεωρητικά, προφασιζόμενη ότι την απαγορεύει ή Αγία Γραφή. Στην πραγματικότητα όμως άλλος είναι ο λόγος. Δεν μπορεί νά δεχθεί ότι είναι δυνατόν νά αναμιχθεί ή ζωή, ως αποκλειστικό στοιχείο ενός ανθρώπου, με την ζωή ενός άλλου, μιά και δεν υπάρχει στον άνθρωπο άλλο, πνευματικό, στοιχείο, (ψυχή).

Καταπιέζοντας, λοιπόν, τούς όπαδούς της, επιβάλλει στον καθένα νά φέρει επάνω του μιά κάρτα, πού γράφει: *"Ιατρική προειδοποίηση: Δηλώνω ότι δεν επιθυμώ νά μου γίνει μετάγγιση αίματος... Τό έγγραφο αυτό ισχύει ακόμη και αν είμαι αναισθητός και δεσμεύει τούς κληρονόμους μου ή τούς νομικούς αντιπροσώπους μου"* (υπογραφή και 2 μάρτυρες)⁸⁹.

Άραγε, και σ'αυτό τό θέμα έτσι εκήρυττε πάντοτε ή "Σκοπιά"; Όχι, βεβαίως, όπως συμβαίνει με όλες τίς κακοδοξίες της. Αυτή ή απαγόρευση άρχισε τό έτος 1961. Μέχρι τότε ή μετάγγιση ήταν δεκτή ή ανεκτή. Από τότε ή μετάγγιση θεωρείται αντίθετη προς τόν νόμο του Θεού.

Όμως, ή Αγία Γραφή απαγορεύει την βρώση αίματος, δηλαδή την αφαίρεση ζωής και μάλιστα με βίαιο τρόπο, και όχι την μετάγγιση, ή οποία δίνει ζωή. Άλλωστε, ή μετάγγιση αίματος δεν ήταν ακόμη γνωστή τότε. Η μετάγγιση δεν είναι βρώση αίματος, ούτε αφαίρεση ζωής. Αντίθετα, είναι προσφορά ζωής, διατήρηση της ζωής. Όποιος άρνεϊται λοιπόν την μετάγγιση παραβαίνει βασικό καθήκον για την διατήρηση αυτού του πολυτιμότερου δώρου του Θεού στον άνθρωπο και γίνεται "ένοχος αίματος". Άλλωστε, ή "Σκοπιά" δέχεται τό έμβόλιο και οι "μάρτυρες του Ίεχωβά" πίνουν γάλα και τρώνε κρέας και στέαρ (λίπος) . Μήπως μέσα σ'αυτά δεν υπάρχει αίμα;

Αντιμάχεται, έτσι, ή "Σκοπιά", και σ'αυτό τό σημείο, την έντολή του Ίησοϋ Χριστού, πού διδάσκει την αγάπη προς τόν πλησίον. Μή ξεχνάμε, έξάλλου, ότι ο Ίδιος ο Ίησοϋς Χριστός υπήρξε ο Πρώτος Αιμοδότης, πού με τό Ίδιο Του τό Αίμα έδωσε και δίδει ζωή, σ'όποιον πιστεύει σ'Αυτόν και μεταλαμβάνει από τό Σώμα Του και τό Αίμα Του.

Δέν είναι, λοιπόν, γραφικά και θρησκευτικά τά κίνητρα της "Σκοπιάς" και στην άρνησή της αυτή, αλλά στρατηγική ψυχολογικής βίας και τρομοκρατίας επάνω στά δύστυχα θύματά της.]

⁸⁹ Σκοπιά 1.4.1985, σ. 26.

6. Συμπεράσματα:

Συνοψίζοντας όσα είπαμε, θά μπορούσαμε νά εξαγάγουμε τά ακόλουθα συμπεράσματα:

α) Οί "Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά", ὄχι μόνον δέν μποροῦν νά χαρακτηριστοῦν ὡς χριστιανική αἵρεση, ἀλλά οὔτε καί ὡς γνωστή θρησκεία. Εἶναι μιά ἐταιρεία, δηλαδή ἐμπορική ἐπιχείρηση, μέ θρησκευτικό - ψευδοχριστιανικό προσωπεῖο. Ὁ θρησκευτικός ὅμως χαρακτήρας τους τούς παρέχει φορολογικά πλεονεκτήματα καί νομική προστασία.

β) Ἀπορρίπτουν συλλήβδην καί πολεμοῦν ὅλα τά δόγματα τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας, ἀλλά καί ὅλα τά βασικά δόγματα ὅλων τῶν χριστιανικῶν ὁμολογιῶν. Τήν Ἁγία Τριάδα τήν θεωροῦν "*διαβολική ἐπινόηση*".

γ) Ὑβρίζουν τήν Ἐκκλησία ἀποκαλώντας την "*πόρνη Βαβυλώνα*" καί διακηρύττουν ὅτι ἔπεσε σέ ἀποστασία ἀπό τούς πρώτους αἰῶνες. Μέ τόν τρόπο αὐτό βλασφημοῦν τό ὄνομα καί τό πρόσωπο τοῦ Κυρίου, ὁ Ὅποιος μέ τό ἀψευδές στόμα Του διαβεβαίωσε ὅτι "*πῦλαι ἄδου οὐ καταischύσουσιν*" τῆς Ἐκκλησίας Του καί ὅτι θά τήν καθοδηγεῖ "*εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν*".

δ) Ὑβρίζουν χυδαίως τούς ναοὺς μας, ἀποκαλώντας τους "*πορνοστάσια*" καί τούς κληρικούς ἀποκαλώντας τους "*ἅγιοφανεῖς ἀπατεῶνες*" καί "*πράκτορες τοῦ Σατανᾶ*", τά δέ μοναστήρια τά ὀνομάζουν "*διαβολικά ἰδρύματα*"⁹⁰.

ε) Χαρακτηρίζουν τά ἔθνη, τίς κυβερνήσεις, τούς διεθνεῖς ὀργανισμούς, τούς στρατούς, τά δικαστήρια, τίς ἀστυνομίες ὡς στρατόπεδο τοῦ Σατανᾶ καί τούς ταυτίζουν μέ τό "*θηρίον*" τῆς Ἀποκαλύψεως, καίτοι, ξεγελῶντας τους, ζητοῦν συχνά τήν βοήθεια καί τήν ἐπέμβασή τους.

στ) Δέν σέβονται καί παραβιάζουν τά ἀνθρώπινα δικαιώματα τῶν ὁπαδῶν τους, ἐνῶ καταφεύγουν σέ διεθνῇ δικαστήρια γιατί καταπατοῦνται τάχα τά ἀνθρώπινα δικαιώματά τους καί ἡ θρησκευτική ἐλευθερία τους στήν πατρίδα μας.

ζ) Χρησιμοποιοῦν τόν δόλο καί τήν ἀπάτη στήν στρατολόγηση ὁπαδῶν καί στήν σχέση τους μέ τίς πολιτικές κυβερνήσεις.

η) Ἡ ἐταιρεία "*Σκοπιά*" ἐπανειλημμένα ἀποδείχθηκε "*ψευδοπροφήτης*" ἀμετανόητος καί "*ψευδόχριστος*" πλᾶνος, πλανῶν τούς ἀνυποψίαστους.

⁹⁰ Ἡ ψευδής θρησκεία, σ. 381.

θ) Κηρύττει τό μῖσος καί τήν διαίρεση, ἀπομονώνει τά μέλη της καί τά ἀποκόπτει ἀπό τό κοινωνικό γίνεσθαι καί τήν κοινή κοινωνική προσπάθεια πρὸς καλυτέρευση τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς.

ι) Ἔχει συσσωρεύσει τεράστια κεφάλαια καί ἀμύθητη ἀκίνητη περιουσία, ἰδιαίτέρως τό 1975 μέ τήν ψευδοπροφητεία γιά τό τέλος δῆθεν τοῦ κόσμου, *"θησαυρίζουσα θησαυρούς ἐπὶ τῆς γῆς"* (Ματθ. στϞ19), μέ σειρά ἐκδοτικῶν ἐπιχειρήσεων καί ἄλλων ἐπιχειρηματικῶν δραστηριοτήτων, ἐνῶ δέν διαθέτει οὔτε ἓνα φιланθρωπικό ἴδρυμα.

ια) Ἐκμεταλλεύεται τόν χαρακτήρα της ὡς ἀμερικανικῆς μετοχικῆς ἐταιρείας καί κάνει χρήση στήν Ἑλλάδα τῆς ἐλληνοαμερικανικῆς σύμβασης συνεργασίας τοῦ 1954, ὥστε νά ἔχει μεταχείριση ἐταιρείας τοῦ πλέον εὐνοουμένου κράτους.

ιβ) Διαβάλλει διεθνῇ πρόσωπα ἀσχολούμενα μ' αὐτή, ἀλλά καί χῶρες πού δέν ἀνέχονται ἀδιαμαρτύρητα τίς σκοτεινές καί δόλιες δραστηριότητές της. Ἔχει καταδικαστεῖ ἀπό ξένες κυβερνήσεις (Γαλλία) καί ἀπό τό ΕΔΑΔ.

ιγ) Διαστρεβλώνει, τέλος, καί παραχαράσσει τό ἱερό κείμενο τῆς Ἀγίας Γραφῆς παρασύροντας τούς ἀνυποψίαστους καί ἀκατάρτιστους.

Ἀνήκει, δηλαδή, ἡ μετοχική ἐταιρεία "Σκοπιά", μέ λίγα λόγια, σέ ἐκείνους γιά τούς ὁποίους *"Τό Πνεῦμα ρητῶς λέγει ὅτι ἐν ὑστέροις καιροῖς θέλουσιν ἀποστατήσῃ τινές ἀπό τῆς πίστεως, προσέχοντες εἰς πνεύματα πλάνης καί εἰς διδασκαλίας δαιμονίων"* (Α' Τιμ. δ'1).

Προσοχή λοιπόν σέ ὅ,τι μᾶς λένε καί σέ ὅτι μᾶς διακηρύττουν.

Κλείνοντας τήν σημερινή εἰσήγηση, πρέπει νά τονίσουμε ὅτι ἡ Ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ δέν μπορεῖ νά ἀλλάξει ποτέ, καθόσον στόν Θεό *"δέν ὑπάρχει ἀλλοίωσις οὐδέ σκιά μεταβολῆς"* (Ἰωάν. α'17). *"Ὅποιος ἀλλοιώνει τό Εὐαγγέλιο πού κήρυξε ὁ Χριστός δέν εἶναι "ἀπό Θεοῦ" καί κηρύττει "ἄλλο εὐαγγέλιο"*. Ἐπομένως, δέν μπορεῖ νά εἶναι *"ἀγωγός τῆς Ἀλήθειας τοῦ Θεοῦ"* καί ὁ αὐθεντικός ἐρμηνευτής της. Ὅποιος ὁμιλεῖ ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ, πάντοτε καί παντοῦ καί ὑπό ὁποιοσδήποτε καταστάσεις τά ἴδια πιστεύει, κηρύσσει καί διδάσκει καί ὁ ἀληθινός προφήτης δέν διαψεύδεται. Καί αὐτό εἶναι τό κύριο χαρακτηριστικό μόνον τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας.

Ἡ Ἐκκλησία, ὡς Σῶμα Χριστοῦ, δέν πλανᾶται, ὅσο κι ἂν μερικά μέλη της μπορεῖ νά ἀμαρτάνουν προσωπικά, γιατί ἔχει τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, τό Ὅποῖο τήν συνέχει καί τήν ὁδηγεῖ *"εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν"*. Εἶναι Ἐκείνη, ἡ ὁποία κατάρτισε τόν Κανόνα τῆς Ἀγίας Γραφῆς -πού καί οἱ ἴδιοι οἱ αἵρετικοί ἐν ἀγνείᾳ τους ἀποδέχονται- καί μόνον Αὕτη μπορεῖ νά ἐρμηνεύει σωστά τήν Ἀλήθεια ἐγγυόμενη τήν σωτηρία σέ κάθε ἄνθρωπο.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας, ἐπὶ 2000 τώρα χρόνια, ὑπῆρξε πάντοτε ἴδια καὶ ἀναλλοίωτη. Δέν ἐμφανίστηκε αὐθαίρετα σέ μεταγενέστερους χρόνους, ὅπως συμβαίνει μέ ὅλους τούς αἰρετικούς.

Ἄς διερωτηθοῦν, λοιπόν, οἱ διάφοροι αἰρετικοί, γιά ποιούς ἰσχύουν οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου μας ὅτι: *"ἐγερθήσονται (ἐλεύσονται) ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται καὶ θέλουσι δείξει σημεῖα καὶ τέρατα ὥστε πλανῆσαι, εἰ δυνατόν καὶ τούς ἐκλεκτούς"*; (Ματθ. κδ' 24). [Σέ ποιούς ἀναφέρεται ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὅταν γράφει ὅτι *"εἶναι ψευδαπόστολοι, ἐργάται δόλιοι, μετασχηματιζόμενοι εἰς ἀποστόλους Χριστοῦ"*, συμπληρώνοντας ὅτι *"οὐδέν θαυμαστόν· διότι αὐτός ὁ Σατανᾶς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός. Δέν εἶναι λοιπόν μέγα ἄν καὶ οἱ διάκονοι αὐτοῦ μετασχηματίζονται εἰς ἀγγέλους δικαιοσύνης τῶν ὁποίων τό τέλος θέλει εἶσθαι κατά τά ἔργα αὐτῶν"*; (Β' Κορ. ια' 13-15).] Ἀσφαλῶς, αὐτά δέν ἰσχύουν γιά τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Ἰσχύουν ὅμως γιά τούς λεγόμενους "Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά" καὶ τήν ἐταιρία τους "Σκοπιά".

Ἡ Ἐκκλησία, πάλι κατά τόν Ἀπ. Παῦλο, εἶναι *"ὁ στῦλος καὶ τὸ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας"* (Α' Τιμ. γ' 15). Κι' ἐμεῖς, οἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανοί, ζοῦμε μέσα σ' Αὐτή τήν Ἐκκλησία. Αὐτή εἶναι ἡ Κιβωτός τῆς σωτηρίας μας. Μέσα σ' Αὐτήν τρεφόμαστε μέ τήν Ἀλήθεια στήν ἀδιαμφισβήτητη γνησιότητά της καὶ καί μέ τό πανακήρατο Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Χρῆστοῦ καὶ ὁδηγούμεστε μέ ἀσφάλεια στήν σωτηρία. Παράλληλα, ἔχομε ἱερό καθῆκον καὶ ὑποχρέωση αὐτή τήν Ἀλήθεια νά μὴν τήν κρύβουμε *"ὑπὸ τόν μόδιο"* (Ματθ. εφ' 15). Καλούμαστε, λοιπόν, νά τήν γνωρίσουμε, νά τήν βιώσουμε καὶ μέ ἀγάπη νά τήν κηρύξουμε καὶ πρὸς τούς πλανεμένους ἀδελφούς μας⁹¹.

⁹¹ Ὁ κάθε Χριστιανός ἔχει καθῆκον, ἰδιαίτερα στήν σημερινή ἐποχή, νά εἶναι ἔτοιμος *"πρὸς ἀπολογία πάντι τῶ αἰτοῦντι ὑμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν ὑμῖν ἐλπίδος μετὰ πραΰτητος καὶ φόβου"* (Α' Πέτρ. γ' 15). Εἶναι ὑπεύθυνος, ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας νά γνωρίζει, μελετῶντας τήν Ἀγία Γραφή καὶ νά μπορεῖ νά βοηθήσει καὶ τούς πλανεμένους ἀδελφούς του. Ἀλλοιῶς, σέ μιά συνάντηση μέ τήν πλάνη καὶ ὁ ἴδιος μπορεῖ νά κινδυνεύσει καὶ τούς ἀδελφούς του νά μὴ μπορεῖ νά βοηθήσει καὶ νά ἐλευθερώσει ἀπ' αὐτή.

Δυὸ παραδείγματα: Θά μπορούσε π.χ. ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανός νά ἀπομονώσει ἕναν αἰρετικό, πού κατηγορεῖ τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία γιά εἰδωλολατρία, ἐπειδὴ τιμᾷ τίς εἰκόνες, ἂν γνωρίζει τήν διαφορὰ μεταξύ εἰδώλων καὶ εἰκόνων καὶ τήν σαφὴ διδασκαλία τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἡ ὁποία προτρέπει μὲν τήν τιμὴ τῶν εἰκόνων, τῶν λειψάνων, τῶν ἱερῶν σκευῶν, ὅχι ὅμως καὶ τήν λατρεία τους. Ἄν γνωρίζει ἀκόμη, ὅτι οἱ "μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά" μέχρι τό 1931 χρησιμοποιοῦσαν καὶ τιμοῦσαν τόν Τίμιο Σταυρό. Τόν ἐτύπωναν πάνω στό περιοδικό τους "Σκοπιά" καὶ τό ἔφεραν στό πέτο τους καὶ ἄρα σήμερα ἀρνοῦνται τόν ἴδιο τόν ἑαυτό τους, ἀποκαλῶντας τόν

Ί. Ναός Αγίου Χαραλάμπους

Λάρισα, 22.11.2007

Παπαστράτειον

Άγρίνιο, 5.5.2008

Άγιος Ίωάννης

Μαρκόπουλο, 23.11.2008

Βόλος, 17.11.2010

Η ΕΣΧΑΤΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ "ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΤΟΥ ΙΕΧΩΒΑ"

Ἡ ἑταιρεία «Σκοπιά» τῶν «μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά» ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἱστορίας της, τὸ ἔτος 1884, ἐμφανίστηκε ὡς ἔντονα ἐσχατολογικὴ κίνησις. Ὁ ἰδρυτὴς της Κάρολος Ρῶσσελ, προερχόμενος ἀπὸ πρεσβυτεριανὴ οἰκογένεια, ἐνστερνίστηκε τὶς δοξασίαις τῶν Ἀντβεντιστῶν, τὶς ὁποῖες ἀνέπτυξε περαιτέρω, σὲ συνεργασία μὲ τὸν Ἀντβεντιστὴ Ν.Η. Barbour, μέχρι τὸ ἔτος 1881.

Τὸν ἐσχατολογικὸ χαρακτήρα τῆς ὁργανώσεως φανερῶνει καὶ ὁ τίτλος τοῦ περιοδικοῦ ποὺ ἐξέδωκε ὁ Ρῶσσελ τὸ 1879, «*Σκοπιά τῆς Σιών καὶ Κῆρυξ τῆς Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ*». Μὲ τὸν τίτλο αὐτὸ στόχευε στὸ νὰ κηρύξει ὅτι ἡ Β΄ Παρουσία τοῦ Χριστοῦ συνέβη τὸ 1874 καὶ ὅτι ἡ Βασιλεία Του θὰ ἐγκαθιδρυθεῖ τὸ ἔτος 1914. Τὶς διδασκαλίες του αὐτέες ὁ Ρῶσσελ κατέγραψε καὶ στὸ βτομο (ἀργότερα 7τομο) ἔργο του «Γραφικαὶ Μελέται», τὸ ὁποῖο τότε ἔφερε τὸν τίτλο «Χαραυγὴ τῆς Χιλιετηρίδος». Δύο ἀπὸ τοὺς τόμους τοῦ βασικοῦ αὐτοῦ ἔργου φέρουν τίτλους καθαρὰ ἐσχατολογικούς: ὁ Β΄ τόμος φέρει τὸν τίτλο «Ὁ καιρὸς ἐστὶν ἐγγύς» καὶ ὁ Ζ΄ τόμος: «Ἡ Μάχη τοῦ Ἀρμαγεδδῶνος».

Σταυρὸ "ξυλο", "πάσαλο" ἢ "φωνικὸ ὄργανο".

Ἦ ἓνας κληρικὸς, ποὺ δέχεται τὴν εἰρωνία ἐνὸς αἰρετικοῦ, ἐπειδὴ οἱ πιστοὶ τὸν ἀποκαλοῦν "πατέρα", θὰ μποροῦσε κάλλιστα νὰ ἀποστομώσει καὶ νὰ προβληματίσει ἴσως τὸν αἰρετικὸ, ἂν τοῦ θύμιζε τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὅταν γράφει στοὺς Κορινθίους: *"ἐὰν μυρίους παιδαγωγούς ἔχητε ἐν Χριστῷ ἀλλ' οὐ πολλούς πατέρας· ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ ἐγὼ ὑμᾶς ἐγέννησα"* (Α΄ Κορ. δ΄15). Ἦ τὸ χωρίο ἀπὸ τὸ Β΄ Βασιλέων ιγ΄14, στὸ ὁποῖο ὁ Ἐλισαῖος ἀποκαλεῖ τὸν προφῆτη Ἠλίας: *"πάτερ μου πάτερ μου, ἄμαξα τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ἱππεὺς αὐτοῦ"* (βλ. καὶ Β΄ Βασιλέων ἢ Δ΄ Βασιλειῶν β΄12).

Γιὰ νὰ χρησιμοποιοῦν ὅμως ὁ Ὁρθόδοξος χριστιανὸς τέτοια ἐπιχειρήματα πρέπει νὰ μελετᾷ καὶ νὰ γνωρίζῃ τὴν Ἁγία Γραφή. Καὶ ἐδῶ προβάλλουν ἐπιτακτικά, ἀφ' ἐνός, τὸ καθήκον μας καὶ, ἀφ' ἑτέρου, ἡ εὐθύνη μας ὡς μελῶν τῆς Ἀληθινῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ σημερινός τίτλος τοῦ περιοδικοῦ τῆς ὁργανώσεως «Σκοπιά» εἶναι διαφοροποιημένος ἀπό τόν ἀρχικό: «*Ἡ Σκοπιά ἀναγγέλλει τή Βασιλεία τοῦ Ἰεχωβά*». Προφανῶς, χωρίς νά ἐγκαταλείπει τόν ἐσχατολογικό χαρακτήρα της καί μετά τίς ἐπανειλημμένες διαψεύσεις τῶν ψευδοπροφητειῶν της, ἡ ἐταιρεία προτιμᾷ σήμερα νά «ἀναγγέλει» ἀορίστως τήν «Βασιλεία τοῦ Ἰεχωβά» καί ὅχι νά κηρύττει τήν Β΄ Παρουσία καί τήν ἐγκαθιδρυμένη Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ.

Στή συνέχεια θά ἀναπτύξουμε, ἐν μεγίστῃ συντομίᾳ καί ἐπιγραμματικά, τίς κυριώτερες ἀντιγραφικές καί ἀσταθεῖς ἐσχατολογικές κακοδοξίες τῆς «Σκοπιάς», ἐστιάζοντας τήν προσοχή μας σέ πέντε σημεῖα:

- α. Ἡ Β΄ Παρουσία τοῦ Χριστοῦ καί τά «σημεῖα τῶν καιρῶν»,
- β. Ὁ Ἀρμαγεδώνας καί ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου,
- γ. Ἡ ἀνάσταση, ἡ κρίση καί ἡ αἰώνια ζωή,
- δ. Ἡ χιλιετής Βασιλεία, καί
- ε. Οἱ «νέοι οὐρανοί καί ἡ νέα γῆ».

1. Ἡ Β΄ Παρουσία καί τά «σημεῖα τῶν καιρῶν»

Ἕνα θέμα πού εἶναι ἰδιαίτερα προσφιλέσ στις ἐσχατολογικές ὁμάδες εἶναι ἡ Β΄ Παρουσία τοῦ Χριστοῦ.

Κατά τήν διδασκαλία τῆς Ἀγίας Γραφῆς (κυρίως Ματθ. κεφ. κδ΄, Λουκ. κεφ. κβ΄, Πράξ. α΄ 11, Α΄ Θεσ. κεφ. δ΄, Ἀποκ. α΄ 7), ἡ Β΄ Παρουσία τοῦ Κυρίου εἶναι τό ἔσχατο γεγονός τῆς παρεμβάσεως τοῦ Θεοῦ στήν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου, δέν ἔχει καθορισμένο χρόνο (εἶναι ἄγνωστος), θά προηγηθοῦν αὐτῆς κοσμογονικά γεγονότα («σημεῖα τῶν καιρῶν») καί ἡ «μεγάλη θλίψις», θά εἶναι ὁρατή ἀπό ὅλους (ἀκόμη καί ἀπό τούς σταυρωτές Του) καί θά δηλώνεται ἀπό τό «σημεῖον τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου».

Σέ ἀντίθεση μέ αὐτή τήν Ἀγιογραφική διδασκαλία, ἡ ἐταιρεία τῶν «μ.τ.λ.» ἰσχυρίζεται αὐθαίρετα ὅτι ἡ Β΄ Παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἔχει γνωστό χρόνο καί «ἔγινε» τό ἔτος 1914, ὅταν «ἦλθε ὁ καιρός τοῦ Θεοῦ γιά νά ἐπιστρέψει ὁ Χριστός καί νά ἀρχίσει νά κυβερνᾷ»⁹². Κατά τήν «Σκοπιά»: «*Τά ἀπό τοῦ 1914 λαθόντα χώραν κοσμοϊστορικά γεγονότα... ἀποτελοῦν τό σύνθετον σημεῖον τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Χριστοῦ καί τῆς ἐπικειμένης συντελείας τοῦ παρόντος κόσμου*»⁹³.

Ἀκόμη, ἡ «Σκοπιά» ταυτίζει τήν Β΄ Παρουσία τοῦ Χριστοῦ μέ τήν «Βασιλεία τοῦ Θεοῦ», πού ἰδρύθηκε κι αὐτή ἀοράτως, δῆθεν, στούς οὐρανούς τό 1914, τῆς ὁποίας τήν ἐξουσία ἀνέλαβε ὁ Χριστός καί στόν ὁποῖο ἀρνήθηκαν νά παραδώσουν τήν ἐξουσία τους οἱ ἐγκόσμιες κυβερνήσεις.

Τό ἔτος αὐτό καθορίζεται μέ βάση τό ἔτος 607 π.Χ., ὅταν «ἐρημώθη ἡ Ἱερουσαλήμ» καί ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ Σεδεκίας ἀνατράπηκε καί μεταφέρθηκε στήν Βαβυλώνα⁹⁴. Τότε ὁ Ναβουχοδονόσορ ἀφαίρεσε τό στέμμα ἀπό τόν Σεδεκία καί ἵδρυσε ἐπὶ τῆς γῆς τήν πρώτη παγκόσμια αὐτοκρατορία. Ἀπό τότε ἄρχισαν νά χρονολογοῦνται, κατά τούς «μ.τ.λ.», οἱ «καιροί τῶν ἐθνῶν»⁹⁵.

Ἡ «Σκοπιά» γράφει σέ βασικό κείμενό της: «*Ἡ ἐπιστροφή τοῦ Χριστοῦ δέν σημαίνει μία κατά γράμμα ἐπιστροφή του στή γῆ. Μᾶλλον, σημαίνει ὅτι αὐτός*

⁹² Μπορεῖτε νά ζητε γιά πάντα στόν παράδεισο στή γῆ, σ. 147. Σκοπιά, 1949, σ. 215.

⁹³ Σκοπιά, 1957, σ. 3.

⁹⁴ Ξύπνα, 22.9.1972, σ. 27. Ὅμως, ὁ ἴδιος ὁ Ρῶσσελ, στόν Β΄ τόμο τῶν Γραφικῶν Μελετῶν, σ. 87, θεωρεῖ ὡς βασικό ἔτος τό 606 π.Χ., ὡς ἔτος ἐνάρξεως τῶν «ἐπτὰ καιρῶν τοῦ Δανιήλ».

⁹⁵ Αὐτόθι, σ. 129. Βλ. καί Β. Ἀναστοπούλου, Οἱ χιλιαστές ἢ «μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά», σ. 89.

ἀναλαμβάνει τὴ Βασιλικὴ ἐξουσία γι' αὐτὴ τὴ γῆ καὶ στρέφει τὴν προσοχή του πρὸς αὐτήν... Οἱ Βιβλικὲς ἀποδείξεις δείχνουν ὅτι τὸ ἔτος 1914 μ.Χ. ἦλθε ὁ καιρὸς τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ ἐπιστρέψει ὁ Χριστὸς καὶ ν' ἀρχίσει νὰ κυβερνάει»⁹⁶. Καὶ σέ ἄλλο κείμενο, μετὰ βεβαιότητος διακηρύττει ὅτι «Στὸ ἔτος 1914 ἔλαβε χώραν ἡ Δευτέρα “ἔλευσις” τοῦ Χριστοῦ στή Βασιλεία, ἀόρατη στοὺς ἀνθρώπινους ὀφθαλμούς. Ἡ Ἁγία Γραφή συνδέει τὴ δευτέρα “ἔλευσις” ἢ “παρουσία” τοῦ Ἰησοῦ στή Βασιλεία του μέ τὴ “συντέλεια τοῦ αἰῶνος”»⁹⁷. Καὶ στὸ βιβλίο της “Χιλιετὴς Βασιλεία...”, ἀφοῦ διαπιστώνει ὅτι «ἡ ἀνθρωπότητα βρίσκεται στήν πιὸ σκοτεινὴ περίοδο τῆς ζωῆς της», διακηρύττει μέ βεβαιότητα: ὅτι ἄρχισε «ἡ διάρκεια τῆς παρουσίας τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοῦ ἔτους 1914 μ. Χ.»⁹⁸. Ἐπίσης, σέ φυλλάδιο ποὺ κυκλοφόρησε τὸ 1983, χαρακτηρίζει τὸ ἔτος 1914 ὡς «σημεῖο καμπῆς»⁹⁹.

Ὁ διάδοχος τοῦ Κ. Ρῶσσελ, Ἰ. Ρόδερφορντ, τὸ 1927, συμπλήρωνε μάλιστα ὅτι τελικὰ ὁ Χριστὸς ἦλθε νὰ καθαρῇ τὸν «ναὸ του», δηλαδή τὴν ὁργάνωση, τὸ 1918 καὶ θὰ τελείωνε τὸ 1921.

Αὐτὰ λέει σήμερα ἡ Σκοπιὰ. Ὑποστηρίζει μάλιστα ἀνευθυμία ὅτι «Ἐπὶ 100 χρόνια τώρα “Ἡ Σκοπιὰ” ὑπηρετεῖ ὡς κῆρυξ τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ... γιὰ τὴν ὑποστήριξη τῆς Γραφικῆς ἀληθείας»¹⁰⁰ καὶ ὅτι ἤδη ἀπὸ τὸ 1877 «προφορικῶς καὶ ἐντύπως» ἐφιστοῦσαν τὴν προσοχή στοῦ 1914 «ὅποτε θὰ ἐγίνετο πλήρης ἐγκαθίδρυσις τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ στὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ **στοὺς οὐρανοὺς**»¹⁰¹.

Ἐπειδὴ ὅμως κύριο χαρακτηριστικὸ τοῦ ψευδοπροφήτου εἶναι νὰ διαψεύδεται γιὰτὶ δὲν λέει τὴν ἀλήθεια, διαπιστώνουμε ὅτι καὶ ἡ ἐταιρεία «Σκοπιὰ» ἐξαπάτησε, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ τοὺς ὁπαδοὺς της. Ἄλλα εἶχε προφητέψει γιὰ τὴν Β' Παρουσία στοῦ παρελθόν. Οὔτε τὸ ἔτος 1914 εἶχε ὀρίσει ἐξ ἀρχῆς ὡς ἔτος τῆς Β' Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ τὸ ἔτος 1874, οὔτε ὅτι θὰ εἶναι ἀόρατη, ἐγκαθιδρυμένη στοὺς οὐρανοὺς, ἀλλὰ ὁρατὴ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸ κλασσικὸ βιβλίο τῆς «Σκοπιᾶς» «Γραφικαὶ Μελέται» (ἐκδοσις τοῦ 1920) κάνει λόγο γιὰ τὴν «πλήρη ἐγκατάστασις τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ **ἐπὶ τῆς γῆς**, εἰς τὸ 1914» καὶ ὅχι στοὺς οὐρανοὺς¹⁰². Τότε θὰ ἀνατρέπονταν ὅλες οἱ κυβερνήσεις τῆς γῆς.

Ἡ ἀπατηλὴ διδασκαλία τῆς «Σκοπιᾶς» περὶ τῶν ἐσχάτων εἶναι ὀφθαλμοφανής, κυρίως στοῦ θέματος τοῦ καθορισμοῦ τοῦ χρόνου τῆς Β' Παρουσίας. Στὸ πιὸ πάνω βασικὸ βιβλίο της «Γραφικαὶ Μελέται» γράφει: «**Τὸ ἔτος 1874 μ.Χ. ἦν ἡ ἀκριβὴς χρονολογία τῆς ἀρχῆς “τῶν καιρῶν τῆς Ἀποκαταστάσεως” καὶ συνεπῶς τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν**»¹⁰³. Καὶ συμπληρώνει: «ἀναμφιβόλως ὁ Αὐτὸς Πάνσοφος Διδάσκαλος ἐδίδαξεν ἡμᾶς διὰ τῆς Χρονολογίας ὅτι... ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου καὶ οἱ καιροὶ τῆς ἀποκαταστάσεως ἤρχισαν εἰς τὸ φθινόπωρον τοῦ 1874»¹⁰⁴. Σέ ἄλλο σημεῖο: «Ἀπεδείξαμεν ἤδη ὅτι ἡ Δευτέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν παρουσία, καὶ ἡ ἀρχὴ τῶν καιρῶν τῆς ἀποκαταστάσεως χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1874 μ.Χ.»¹⁰⁵. Τὰ ἴδια

⁹⁶ Μπορεῖτε νὰ ζητε γιὰ πάντα στὸν Παράδεισο στὴ γῆ, σ. 147. Σκοπιὰ 1-11-49, σ. 215.

⁹⁷ Ἀπὸ τὸν ἀπολεσθέντα παράδεισο στὸν ἀποκατεστημένο παράδεισο, σ. 174.

⁹⁸ Χιλιετὴς Βασιλεία, σ. 324.

⁹⁹ Οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ στὸν 20^ο αἰῶνα, σ. 7. Εἰδικὴ ἀναφορὰ στοῦ 1914 κάνει ἡ «Σκοπιὰ» στὸ βιβλίο της «Τὶ διδάσκει Πραγματικὰ Ἡ Ἁγία Γραφή», σσ. 215-218.

¹⁰⁰ Σκοπιὰ, 1.7.1979.

¹⁰¹ Σκοπιὰ, 1955, σ. 60, καὶ 1961, σ. 98.

¹⁰² Γραφικαὶ Μελέται, τόμ. Γ', Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου (ἐκδ. 1920), σ. 139, τόμ. Β' σ. 87.

¹⁰³ Γραφικαὶ Μελέται, τόμ. Β', Ὁ καιρὸς ἐστὶν ἐγγύς (ἔτος 1886, Β' ἐκδ. 1916), σ. 194.

¹⁰⁴ Αὐτόθι, σ. 277. Δημιουργία, σ. 331.

¹⁰⁵ Αὐτόθι σ. 242.

ἐπαναλαμβάνει στό βιβλίο της «Ἡ Κιθάρα τοῦ Θεοῦ»: «Ὁ καιρός δέ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου χρονολογεῖται ἀπό τοῦ ἔτους 1874»¹⁰⁶.

Σέ ἄλλο κείμενο εἶναι ἀκόμη πιό «ἀκριβής»: «Παραθέτομεν Γραφικά τινὰ χωρία, τὰ ὁποῖα... ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἡ δευτέρα ἔλευσις τοῦ Κυρίου, ἔλαβε χώραν κατὰ τό φθινόπωρον τοῦ 1874 μ.Χ.»¹⁰⁷. Τά ἴδια ἐπαναλαμβάνει καί στό βιβλίο «Προφητεία»: «Εἶναι Γραφικῶς ἀποδεδειγμένον ὅτι ἡ δευτέρα παρουσία τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἤρχισε κατὰ τό ἔτος 1874 μ. Χ.»¹⁰⁸. Στίς «Γραφικές Μελέτες» ὁμως γράφει ἀντιφάσκοντας: «ἀπό τοῦ θέρους τοῦ 1878, (ὁπότε) ὁ Βασιλεὺς ἔλαβε τήν μεγάλην Αὐτοῦ δύναμιν καί ἤρχισε τήν βασιλείαν αὐτοῦ διά τῆς ἀναστάσεως τῶν κεκοιμημένων ἐν Ἰησοῦ»¹⁰⁹.

Ἔτσι ἡ ἐταιρεία «Σκοπιά» ἀποδεικνύεται ψευδοπροφήτης σέ βασική διδασκαλία τῆς Ἀγίας Γραφῆς, περί τῶν ἐσχάτων.

Ἡ Β΄ Παρουσία λοιπόν καί ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ πού θά ἄρχιζε τό 1874, ἐγινε τελικά 30 χρόνια μετά, τό 1914, θά ἦταν ὁρατή καί ἐπίγεια, μέ κυβερνήτες τούς δικαίους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ καί ἄλλους, ἀλλά τελικά εἶναι ἀόρατη καί ἐγκαθιδρύθηκε πλέον στοὺς οὐρανούς ἀπό ὅπου ὁ Χριστός «στρέφει τήν προσοχή του στά πράγματα τῆς γῆς».

Ὅταν ἡ Β΄ Παρουσία καί ἡ ἐγκαθίδρυση τῆς Βασιλείας δέν ἐγιναν τό 1914, ὁ Ρῶσσελ διεβεβαίωσε ὅτι ἡ ἀναβολή αὐτὴ ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ εἶναι μικρή, δηλαδή θά γίνει μετά τήν λήξη τοῦ Α΄ Παγκοσμίου πολέμου¹¹⁰. Ἡ διάψευση τῆς «Σκοπιᾶς» τήν ἀνάγκασε νά ὁμολογήσει –μιά ἀπό τίς σπάνιες περιπτώσεις- τήν ὀδυνηρή θέση της: «Ὅταν ὁ καιρός ἐκεῖνος ἦλθε καί παρῆλθεν, ὑπῆρξε μεγάλη ἀπογοήτευσις, θλίψις καί πένθος καί ὁ λαός τοῦ Κυρίου ὑπέστη μεγάλο ὄνειδος... διότι εἶχον εἶπει τόσα πολλὰ περί τοῦ 1914 καί τοῦ τί τότε θά συνέβαιnen, αἱ δέ προφητεῖαι των δέν ἐξεπληρώθησαν»¹¹¹.

Στόν Ζ΄ τόμο τῶν «Γραφικῶν Μελετῶν», πού ἐκδόθηκε μετά τόν θάνατο τοῦ Ρῶσσελ, καταγράφεται νέα χρονολογία γιά τήν ἐγκαθίδρυση τῆς Βασιλείας: «Ὁ Χρόνος τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῆς Βασιλείας ἐν δυνάμει, καταδεικνύεται ὡς μέλλων νά λάβῃ χώραν κατὰ τό 14^{ον} ἔτος μετά τήν ἄλωσιν τῆς πόλεως (τοῦ Χριστιανισμοῦ), ἢ 13 ἔτη μετά τό 1918, δηλαδή εἰς τό 1931. -Ἰεζεκιήλ μ΄ 1»¹¹².

Αὐτὴ ἡ ἀσταθὴς διδασκαλία τῆς «Σκοπιᾶς» περί τῆς Β΄ Παρουσίας ἐγνώρισε πολλές περιπέτειες, ἀφοῦ καθορίστηκαν γι' αὐτὴ καί ἄλλες χρονολογίες, ὅπως τό 1918, τό 1921, ὁπότε θά συνεπληρώνονταν¹¹³.

Μετά ἀπ' αὐτά, εἶπαν ὅτι τό 1925 θά ἀναστηθοῦν οἱ Πατριάρχες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης «ὡς τέλειαι ἀνθρώπιναι ὑπάρξεις» γιά νά γίνουν οἱ «νόμιμοι ἀντιπρόσωποι τῆς νέας καταστάσεως τῶν πραγμάτων ἡτις θά ἐπικρατήσῃ ἐπὶ τῆς γῆς». Προχώρησαν μάλιστα σέ λεπτομερῆ καθορισμό τοῦ χρόνου: «περίπου τήν 1^{ην} Ἀπριλίου 1925... δυνάμεθα νά προσδοκῶμεν τήν ἀνάστασιν τῶν ἀρχαίων ἀριστέων», οἱ ὁποῖοι θά κατάρτιζαν τήν Κυβέρνηση τῆς Ἱερουσαλὴμ τήν 1^η

¹⁰⁶ Ἡ Κιθάρα τοῦ Θεοῦ, σ. 261.

¹⁰⁷ Γραφικά Μελέται, τόμ. Ζ΄, Τό τετελεσμένον Μυστήριον, σ. 82. Βλ. Καί Δημιουργία, σσ. 141, 331.

¹⁰⁸ Προφητεία, σ. 73.

¹⁰⁹ Γραφικά Μελέται, τόμ. Γ΄, Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου (1923), σ. 348.

¹¹⁰ Σκοπιά, 1916, σσ. 36, 407.

¹¹¹ Φῶς, τόμ. Α΄, σ. 210.

¹¹² Γραφικά Μελέται, τόμ. Ζ΄, Τό τετελεσμένον Μυστήριον, (1923), σ. 719.

¹¹³ Βλ. περισσότερα στό Β. Αναστοπούλου, μν. ἔργ. σ. 90.

Ὁκτωβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους¹¹⁴. Γι' αὐτό ἄλλωστε, εἶχαν ἀγοράσει καί τή βίλλα Μπέθ Σαρίμ (οἶκος ἀρχόντων) στό Σαντιάγο τῆς Καλλιφόρνιας. Καί σ' αὐτό ὅμως, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, διαψεύστηκαν, ἀφοῦ τό 1925 δέν ἀναστήθηκαν οἱ «κεκοιμημένοι ἐν Ἰησοῦ», ὅπως εἶχαν προφητεύσει.

Ἀλλά ὁ Κύριος προειδοποιεῖ ἐπίσης ὅτι τῆς Β' Αὐτοῦ Παρουσίας θά προηγηθοῦν, ὅπως εἶπαμε ἤδη, κοσμογονικά γεγονότα, μεταξύ τῶν ὁποίων τά σπουδαιότερα εἶναι ὅτι θά κηρυχθεῖ τό εὐαγγέλιο «εἰς πάντα τά ἔθνη», θά σημειωθεῖ μεγάλη ἀποστασία, θά ἐμφανισθοῦν ψευδόχριστοι καί ψευδοπροφήτες, θά ἐπέλθῃ ἡ φοβερή «μεγάλη θλίψις» καί περίοδος διωγμῶν κατά τήν ἐποχή τῆς ἐμφάνισης τοῦ Ἀντιχρίστου, θά ἐμφανισθοῦν οἱ «δύο μάρτυρες» τῆς Ἀποκαλύψεως, θά γίνῃ ἡ ἐπιστροφή τοῦ Ἰσραήλ καί, ἀφοῦ «αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σαλευθῇσονται», τότε «φανήσεται τό σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν οὐρανῷ» (Ματθ. κδ' 30).

Ὅχι, λέει ἡ «Σκοπιά», ὅλα αὐτά τά γεγονότα ἔπονται τῆς Β' Παρουσίας γιά νά δηλώσουν ἀκριβῶς τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ καί θά συμβαίνουν ὅσο θά ὑπάρχει ἀκόμη «ἡ γενεά αὕτη», δηλαδή ὅσοι ἀπό τοὺς 144.000 –δηλ. τήν προνομιούχα τάξη τοῦ λεγόμενου «ὑπόλοιπου»– ἦσαν παρόντες τό 1914 πού ἐγίνε ἡ Β' Παρουσία καί ζοῦν ἀκόμη. (Ἄλλο θέμα αὐτό, πού καί σ' αὐτό ἀλλάζει καί μεταβάλλεται ἡ διδασκαλία τῆς «Σκοπιᾶς»). Καί ὅχι μόνο. Αὐτή ἡ Β' Παρουσία τοῦ Χριστοῦ θά εἶναι «ἀόρατη στοὺς ἀνθρώπινους ὀφθαλμούς». Ὅχι ὅπως λέει ἡ Γραφή, ὅτι «ὄψεται αὐτόν πᾶς ὀφθαλμός καί οἵτινες αὐτόν ἐξεκέντησαν» (Ἀποκ. α' 7).

Ἐκεῖνο ὅμως πού προξενεῖ ἐξαιρετική ἐντύπωση εἶναι ὅτι ἡ «Σκοπιά» θεωρεῖ ὡς ἀπτά σημεῖα ἀποδείξεως τῆς ἤδη πραγματοποιηθείσης Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, τίς ἐφευρέσεις. Ἀναφέρεται μάλιστα σέ 46 ἐφευρέσεις, μεταξύ τῶν ὁποίων «Προσθαφαιρετικά καὶ μηχαναῖ... ἀεροπλάνα... αὐτοκίνητα... ἀλουμίνιον... ἀντισηπτική χειρουργική... τεχνηταὶ θαφαῖ... μαγειρική ἄνευ πυρός... ὑποδηματομηχαναῖ... καθαριστικά καὶ μηχαναῖ ταπήτων, καί μάλιστα ἡ ἀνακάλυψη τῆς σιδηροδρομικῆς ἀμαξοστοιχίας, ἡ ὁποία θεωρεῖται ἐκπλήρωσις προφητείας τοῦ Προφήτου Ναοὺμ (κεφ. β' 1-6). Ἀλλά καί «ἡ μεγάλη αὔξησις τῆς γνώσεως καί τό τρομακτικὸν περιτρέχειν τῶν ἀνθρώπων ἀνά τά διάφορα μέρη τῆς γῆς», εἶναι κατά τήν «Σκοπιά», «ἐπαρκῆ ὅπως πείσωσιν οἰανδῆποτε λογικευομένην διάνοιαν ὅτι εὕρισκόμεθα ἤδη εἰς τὸν "ἔσχατον καιρὸν" ἀπὸ τοῦ 1799»¹¹⁵.

2. Ὁ Ἀρμαγεδῶνας καὶ ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου

Ὁ ὅρος «Ἀρμαγεδῶν» (ὅρος τῆς Μαγεδδῶ, πού ἱστορικά δέν μαρτυρεῖται ἀπὸ πουθενά πλὴν τῆς πόλεως τῆς κοιλάδας Μαγεδδῶ, ὅπου ἔγιναν αἱματηρές μάχες) χρησιμοποιεῖται στήν Γραφή γιά νά δηλώσῃ τήν «ἡμέρα Κυρίου», δηλαδή τήν ἔνδοξη Β' Παρουσία τοῦ Χριστοῦ, μέ τήν ὁποία καί ταυτίζεται¹¹⁶. Ἡ Ἀποκάλυψις,

¹¹⁴ Ἑκατομμύρια ζώντων οὐδέποτε θά ἀποθάνωσιν, σσ. 77, 100.

¹¹⁵ Ἡ Κιθάρα τοῦ Θεοῦ, σσ. 265-266. Ὡς «Ἐσχατον καιρὸν» χαρακτηρίζουν οἱ «μ.τ.ἰ.» «εἰδικὴν περίοδον χρόνου κατὰ τό τέλος τῆς κυριαρχίας τῶν ἐθνῶν ἐπὶ τοῦ κόσμου», αὐτόθι, σ. 257. «...ἄθροισμα 1260 ἡμερῶν προφητικῶν ἀπὸ τό ἔτος 539 μ.Χ. φέρει ἡμᾶς εἰς τό ἔτος 1799, τό ὁποῖον σημειώνει ὀριστικῶς τήν ἐναρξιν τοῦ "ἔσχατου καιροῦ"», Δημιουργία, σ. 341. Βλ. καί Β. Ἀναστοπούλου, μν. ἔργ. σ. 88.

¹¹⁶ Βλ. ἄλλες ὀνομασίες, στό: π. Α. Ἀλεβιζοπούλου, "Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά" καί Ὁρθοδοξία, σ. 188: «ἡμέρα ἐκείνη» (Ματθ. ζ' 22, κδ' 36, Μάρκ. ιγ' 32, Λουκ. ι' 12, Β' Θεσ. α' 10, Β' Τιμ. δ' 8), «ἡμέρα τοῦ Κυρίου» (Β' Πέτρ. γ' 10), «ἡμέρα τοῦ Κυρίου ἡ μεγάλη καί ἐπιφανής»

κάνοντας λόγο για «τὴν ἡμέρα ἐκείνη τὴν μεγάλη τοῦ Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος» τὴν ταυτίζει μέ τὴν Β΄ Παρουσία τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος «ἔρχεται ὡς κλέπτης ἐν νυκτί» καὶ τὴν συνδέει μέ τόν Ἀρμαγεδῶνα (Ἀποκ. ιστ΄ 14-16). Δέν πρόκειται λοιπόν γιά πραγματικό σαρκικό πόλεμο, ἀλλά γιά πνευματικό τοῦ ὁποίου ἐξεικόνιση καὶ συμβολισμό ἀποτελεῖ ὁ Ἀρμαγεδών καὶ ὁ ὁποῖος θά καταλήξει μέ τὴ νίκη τοῦ Ἀρνίου.

Ἡ «Σκοπιά» ξεχωρίζει τόν Ἀρμαγεδῶνα ἀπό τὴν Β΄ Παρουσία τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Β΄ Παρουσία ἐγίνε τό 1914, ἰσχυρίζεται, ὁ Ἀρμαγεδῶνας θά γινόταν, σέ τελευταία ἀναγγελία τό 1975, τελικά ὅμως δέν ἐγίνε καὶ θά γίνε, ὅπου νᾶναι. Ἡ «Σκοπιά» κάνει λόγο γιά κατά γράμμα πόλεμο, τόν «πόλεμο τοῦ Θεοῦ» στὸν ὁποῖον ἡγεῖται ὁ «σφαγέας», ὁ «ἐκδικητὴς τοῦ αἵματος», ὁ «μέγας ἐκτελεστής» Χριστός¹¹⁷. «Ὁ Χριστός Ἰησοῦς εἶναι ὁ ἰσχυρὸς πολεμιστὴς, ὅστις θά χειρισθῇ τὴν μάχαιραν τοῦ Ἰεχωβά καὶ θά θανατώσει τοὺς ἐχθρούς του... εἶναι ὁ μέγας σφαγεὺς καὶ τώρα περιζώννυται τὴν μάχαιράν του καὶ ἐλαύνει νικηφόρος εἰς τὸν πόλεμον»¹¹⁸.

Ἄς δοῦμε πῶς ἀκριβῶς περιγράφει ἡ «Σκοπιά» τόν Ἀρμαγεδῶνα στίς λεπτομερεῖες του:

Ὁ Ἀρμαγεδῶνας, ἔγραφε ἡ «Σκοπιά» τό 1932, «εἶναι ἐγγύς»¹¹⁹. Αὐτό τό «ἐγγύς» τό ἐπανέλαβε πολλές φορές. Στὸν Ἀρμαγεδῶνα θά ἔλθει, λέει, ὁ Χριστός γιά νά «καταπατήσῃ τοὺς ἐχθρούς του... σάν σ΄ ἔνα μεγάλο ληνό πέρα ὡς πέρα, ὁ Βασιλεὺς πηδᾷ μέ τό στράτευμα τῶν ἀγίων ἀγγέλων. ΠΟΛΤΟΠΟΙΗΣΙΣ! ... Ποτέ προηγουμένως σέ ὅλη τὴν ἀνθρώπινη ἱστορία δέν ἐσφάγησαν τόσα πολλὰ ἀνθρώπινα πλάσματα. Τό χυμένο αἷμα, πού παριστάνει χαμένες ἀνθρώπινες ζωές, θά τρέχῃ βαθύ καὶ σέ μεγάλη ἀπόσταση»¹²⁰. «Ἡ σφαγὴ αὐτὴ θά εἶναι μεγάλη καὶ θά εἶναι τελική», ἔγραφε τό 1930, καὶ θά περιλαμβάνει «τό ναυτικόν, τὰ μεγάλα συνδικάτα» καὶ τοὺς ἐκπροσώπους ἄλλων ὀργανισμῶν¹²¹.

Καὶ ἄλλοῦ διαβάζομε: «Ὅταν τό ἔργον τοῦτο τῆς μαρτυρίας τελειώσῃ τότε ὁ Χριστός Ἰησοῦς θά προχωρήσῃ εἰς τὴν ἀπερίγραπτον σφαγὴν, ὅμοια τῆς ὁποίας δέν ἐγνώσθῃ μέχρι σήμερον, οὔτε καὶ θά γνωσθῇ (Ματθ. κδ΄ 14, 21, 22). Τόσα πτώματα θά ὑπάρξουν ἀπό τό ἔν ἄκρον τῆς γῆς μέχρι τοῦ ἄλλου, ὥστε οὐδεὶς θά θάπτῃ τοὺς νεκρούς»¹²².

Ἡ «Σκοπιά» μᾶς δίνει ἀκόμη πῶς λεπτομερεῖς καὶ καθόλου χριστιανικές, φρικαλέες θά ἔλεγα, πληροφορίες ἐκείνων τῶν γεγονότων. «Θά καταφαγωθοῦν τὰ μάτια ἐκείνων πού ἡρνοῦντο νά ἰδοῦν τό σημεῖον τοῦ “ἐσχάτου καιροῦ”. Θά καταφαγωθῇ ἡ σὰρξ ἐκείνων πού δέν ἤθελαν νά μάθουν ὅτι ὁ ζῶν καὶ ἀληθινὸς Θεὸς λέγεται Ἰεχωβά! Θά διαλυθοῦν ἐνῶ θά στέκουν στὰ πόδια των!»¹²³.

Καὶ τό πλεόν «φιλάδελφον»: Ἡ σφαγὴ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἰεχωβά «θὰ καταστήσῃ ἱκανοὺς τοὺς ἀληθινούς ἀκολούθους τοῦ Υἱοῦ τοῦ Δαβὶδ, πράγματι, νά πλύνουν τοὺς πόδας των στὸ αἷμα τῶν ἐχθρῶν των. Σέ τέτοιους βδελυκτοὺς ἐχθρούς

(Πράξ. β΄ 20), «ἡμέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Φιλ. α΄ 6), «ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ» (Φιλ. α΄ 10), «ἡμέρα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ» (Β΄ Κορ. α΄ 14), «ἡμέρα κρίσεως» (Ματθ. ιβ΄ 36, Πράξ. ιζ΄ 31, Ρωμ. β΄ 16, Β΄ Πέτρ. β΄ 9, γ΄ 7, Α΄ Ἰω. δ΄ 17), «μεγάλῃ ἡμέρᾳ κρίσεως» (Ἰούδα 6), «ἡμέρα ὀργῆς» (Ρωμ. β΄ 5), «ἡ ἡμέρα ἡ μεγάλη τῆς ὀργῆς αὐτοῦ» (Ἀποκ. στ΄ 17).

¹¹⁷ Πλούτη σ. 120. Ἀπελευθέρωσις, σ. 251. Σκοπιά, 1.6.1985, σσ. 3 καὶ 7.

¹¹⁸ Διεκδίκησις τόμ. Γ΄, σσ. 279 καὶ 77.

¹¹⁹ Αὐτόθι, σ. 150.

¹²⁰ Σκοπιά, 1962, σ. 213.

¹²¹ Φῶς τόμ. Β΄ (1930), σ. 185

¹²² Αὐτόθι, τόμ. Α΄, σ. 371.

¹²³ Ἀπὸ τὸν ἀπολεσθέντα παράδεισο... σ. 209.

καμμιά κόσμια ταφή δέν θά δοθῇ ἀλλά ἄν ἔχωμε ὁποιουσδήποτε Βιβλικά κατάφρονημένους κύνας στήν ὑπηρεσία μας ὁ Θεός θά τούς ἀφήσῃ νά γλείψουν τό αἷμα τῶν ἐχθρῶν ἐναντίον τῶν ὁποίων ἡγέρθη ὁ Θεός»¹²⁴.

«Ἀπό τήν φρικτή σφαγή θά γλιτώσουν μόνον οἱ "μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά" ὅσοι βρίσκονται μέσα στό καταφύγιο»¹²⁵.

Αὐτά τά «ῥαῖα» διακηρύττει ἀδιάντροπα ἡ ἐταιρεία «Σκοπιά» ἢ ἀλλοιῶς, «ὁ μόνος συλλογικός ἀγωγός τοῦ Θεοῦ γιά τή ροή τῆς βιβλικῆς ἀληθείας στους ἀνθρώπους ἐπάνω στή γῆ»¹²⁶.

Σέ ἄλλο κείμενο διαβάζομε ὅτι «Ὁ Ἀρμαγεδδῶν παριστᾷ συμβολικῶς τό ὅρος Σιών τήν ὁργάνωση τοῦ Θεοῦ τήν ὁποίαν αὐτός ὠκοδόμησε καί ἐκ τῆς ὁποίας προβάλλει»¹²⁷.

Ὅμως, ὁ ἰδρυτής τῆς «Σκοπιάς» Ρῶσσελ δέν δίδασκε αὐτά τά πράγματα. Ἐκήρυττε τήν «Καταστροφή τῶν πονηρῶν συστημάτων», στά ὁποῖα συγκαταλέγονται τό πολιτικό, τό ἐμπορικό καί τό θρησκευτικό. Ἀναφερόταν κυρίως σέ κοινωνικές συγκρούσεις «μεταξύ τῶν τάξεων», μεταξύ κεφαλαίου καί ἐργασίας, πού θά κατέληγε στήν ἐγκαθίδρυση τῆς παγκόσμιας ἐβραϊκῆς κυριαρχίας, μέ τήν ἀνάσταση τῶν Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καί Ἰακώβ, γεγονός τό ὁποῖο ἐχαρακτήριζε ὡς «χαρᾶς εὐαγγέλια»¹²⁸.

Ὁ Ρῶσσελ, ἐπικαλούμενος τόν προφήτη Ἡσαΐα (γ' 8,9), ὑπεστήριζε ἀκόμη ὅτι ὁ Ἰεχωβά θά συνάξει τά ἔθνη γιά νά «ἐκχέῃ ἐπ' αὐτά τήν ἀγανάκτησίν του, ὅλην τήν ἔξαψιν τῆς ὀργῆς του»¹²⁹. Καί ἄλλοι, ἐπικαλούμενος τόν προφήτη Σοφονία (γ' 8, 9), λέει: «Θέλει συναγάγῃ τά ἔθνη καί συναθροίσῃ τά βασιλεία, ἵνα ἐκχέῃ ἐπ' αὐτά τήν ἀγανάκτησίν του, ὅλην τήν ἔξαψιν τῆς ὀργῆς του, διότι αὐτός ὁ Κύριος τῶν Δυνάμεων ἐπισκέπτεται τό στράτευμα τῆς μάχης»¹³⁰.

Ὁ διάδοχός του Ρόδερφορντ, τό 1925, πού μετέτρεψε τήν «Σκοπιά» σέ θεοκρατική ὁργάνωση, μετέτρεψε καί τόν Ἀρμαγεδῶνα σέ κατάσταση τρόμου. Ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος συμπεραίνει: «Ἄν θά θέλαμε νά ἀναγνωρίσουμε στήν "Σκοπιά" τόν χαρακτηρισμό τῆς θρησκείας, τότε πρέπει νά ποῦμε πῶς πρόκειται γιά θρησκεία τρόμου»¹³¹.

Πότε ὅμως θά συμβεῖ ὁ Ἀρμαγεδῶνας κατά τήν ἐταιρεία «Σκοπιά»;

Ὅπως καθόρισε ἡ «Σκοπιά» τόν χρόνο τῆς Β' Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι καθόρισε καί τόν χρόνο τοῦ Ἀρμαγεδῶνα. Καί βεβαίως, ὅπως ἡ ἴδια γράφει, ὁ Ἀρμαγεδῶνας εἶναι τό τέλος τῆς ἱστορίας καί τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς. Αὐτός θά συμβεῖ ὅταν συμπληρωθοῦν 6.000 ἔτη ἀπό τήν δημιουργία τοῦ Ἀδάμ¹³². Ὁ Ρῶσσελ, τό 1916 εἶχε διακηρύξει, μετά ἀπό σειρά ὑπολογισμῶν, μέ βάση

¹²⁴ Σκοπιά, 1968, σ. 83. Βλ. καί Νέοι Οὐρανοί καί Νέα Γῆ, σ. 371.

¹²⁵ Σκοπιά, 1975, σ. 172.

¹²⁶ Σκοπιά, 1960, σ. 471.

¹²⁷ Φῶς, τόμ. Β' σ. 60.

¹²⁸ Σκοπιά, 1916, σ. 129.

¹²⁹ Διεκδίκησις τόμ. Α' (1932), σ. 336.

¹³⁰ Γραφικαί Μελέται, τόμ. Δ', Ἡ Μάχη τοῦ Ἀρμαγεδῶνος (1923), σ. 243. Βλ. καί π. Ἄντ.

Ἀλεβιζοπούλου, ἔνθ. ἀνωτ. σ. 189.

¹³¹ Βλ. π. Α. Ἀλεβιζοπούλου, ἔνθ. ἀνωτ., σσ. 189-190.

¹³² Γραφικαί Μελέται, τόμ. Β', Ὁ καιρός ἐστίν ἐγγύς, σ. 35

τό έτος 607 π. Χ., ότι τά 6.000 έτη «*συνεπληρώθησαν μετά τοῦ έτους 1872 μ.Χ.*»¹³³. Αργότερα διεκήρυξαν ότι συμπληρώθηκαν τό 1925¹³⁴ Όταν όμως ή Β΄ Παρουσία καί ή έγκαθίδρυση τής Βασιλείας μεταφέρθηκαν στό 1914, τότε καί τά 6.000 έτη γνώρισαν νέες χρονολογίας. Η «Σκοπιά» έδημοσίευσε μάλιστα καί λεπτομερεῖς καταλόγους γι' αυτό¹³⁵. Ο Αρμαγεδώνας θά συνέβαινε πλέον ένόσω ζοῦσε ακόμη ή «γενεά» τοῦ 1914, δηλαδή εκείνοι οἱ «μ.τ.λ.» πού ήταν παρόντες κατά τήν υποτιθέμενη Β΄ Παρουσία τοῦ Χριστοῦ, τό 1914. Τότε θά «πериκοπτόταν» ή ζωή τους¹³⁶. Από τότε θά άρχιζε καί ή 1000ετής Βασιλεία.

Τό 1943 ή «Σκοπιά» έγραφε ότι τά 6.000 χρόνια λήγουν τό 1972¹³⁷. Τό 1960, αλλάζοντας γνώμη, εκήρυττε ότι λήγουν τό έτος 1976¹³⁸. Μάλιστα προκαλοῦσε τούς νέους νά αναβάλουν τόν γάμο τους: «*στεκόμαστε στό κατώφλι τοῦ νέου κόσμου τοῦ Ιεχωβά, πολλοί νέοι μπορεῖ νά θέλουν νά αναβάλουν τόν γάμο τους έως καί μετά τόν Αρμαγεδώνα, όποτε ή εκλογή μιᾶς συζύγου θά γίνη κάτω από δίκαιες συνθήκες*»¹³⁹.

Έγραφε τό 1966: «*...τό έτος 1975 μ.Χ. θά λήξουν έξι χιλιάδες χρόνια από τότε πού δημιουργήθηκε ό άνθρωπος ή δέ έβδομή περίοδος χιλίων έτῶν ανθρώπινης ιστορίας θ' άρχισή τό φθινόπωρο τοῦ έτους εκείνου*»¹⁴⁰. Καί τόν Οκτώβριο τοῦ ίδιου έτους επανελάμβανε: «*Γνωρίζομε ότι όσο πλησιάζομε στό 1975, τόσο πλησιέστερα εἶναι ή απολύτρωσίς μας*»¹⁴¹.

Τό 1967, μετά από ατέλειωτους υπολογισμούς, καθόριζε τό έτος 1975 ως τό τέλος τής ανθρώπινης ιστορίας καί διεβεβαίωνε τούς όπαδούς της ότι «*πλησιάζομε στόν χρόνο όπου τερματίζεται τό πονηρό σύστημα πραγμάτων*»¹⁴².

Τό 1969 επανελάμβανε: «*6.000 έτη τής ανθρώπινης ιστορίας τελειώνουν τό 1975*»¹⁴³.

Καί τόν Αὔγουστο τοῦ 1968 έγραφε ή «Σκοπιά» ότι: «*μερικοί από τή γενεά, ή όποία διέκρινε τήν αρχή τοῦ καιροῦ τοῦ τέλους τό 1914, θά ζοῦν ακόμη στή γῆ γιά νά παραστοῦν μάρτυρες τοῦ τέλους αὐτοῦ τοῦ παρόντος πονηροῦ συστήματος πραγμάτων στή μάχη τοῦ Αρμαγεδώνος -Αποκ. ιστ' 14-16*»¹⁴⁴.

Προανήγγελε, λοιπόν, ότι τό «τέλος τής ανθρώπινης ύπαρξης», δηλαδή ό Αρμαγεδώνας, θά συμβεῖ «*άρχές φθινοπώρου*» τοῦ 1975¹⁴⁵. Τόν Αὔγουστο μάλιστα τοῦ 1970 προειδοποιοῦσε τούς όπαδούς της ότι «*εἶναι σαφές ότι ό καιρός πού απομένει έχει μειωθῇ, μέ μόλις έξη περίπου χρόνια πού απομένουν ως τό τέλος τῶν 6000 έτῶν τής ανθρώπινης ιστορίας*»¹⁴⁶. Ως πρὸς τήν πιθανότητα αποκλίσεως από

¹³³ Αὐτόθι, σ. 276.

¹³⁴ Ζωή, σ. 172.

¹³⁵ Σκοπιά, 1968, σσ. 464-465,

¹³⁶ Σκοπιά, 1957, σ. 32.

¹³⁷ Η Αλήθεια έλευθερώσει ὑμᾶς, σ. 140.

¹³⁸ Ξύπνα, 22.9.1960, σ. 5.

¹³⁹ Σκοπιά, 1961, σ. 389.

¹⁴⁰ Ζωή αιώνια στήν έλευθερία τῶν Υἱῶν τοῦ Θεοῦ (άγγλ. έκδ), σ. 29.

¹⁴¹ Σκοπιά, 1966, σ. 631.

¹⁴² Ξύπνα, 8.4.1967, σ. 19. Σκοπιά, 1968, σ. 686,

¹⁴³ Ξύπνα, 8.3.1969. σσ. 14-15.

¹⁴⁴ Σκοπιά, 1968 σσ. 464, 465, 686, 691.

¹⁴⁵ Ζωή αἰώνιος έν τῇ έλευθερίᾳ τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ (άγγλ. έκδ.) σ. 32, Σκοπιά, 1968 σ. 463.

¹⁴⁶ Σκοπιά, 1970, σσ. 465 καί 464.

τό φθινόπωρο τοῦ 1975, δεχόταν ὅτι «Ίσως νά περιλαμβάνη μόνο μιὰ διαφορά ἐβδομάδων ἢ μηνῶν, ὄχι ἐτῶν»¹⁴⁷.

Ἔτσι, ἔτρεχαν ἀσταμάτητα οἱ ἀφελεῖς ὁπαδοί της νά διακινοῦν τὰ προϊόντα τῆς ἐταιρείας ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι, φοβούμενοι μήπως μείνουν ἔξω ἀπὸ τὸ «καταφύγιο» καὶ σφαγοῦν μαζί μέ τούς ἐχθρούς τοῦ Ἰεχωβά. Μάλιστα, στό 5^ο τεῦχος «Διακονία τῆς Βασιλείας» τοῦ ἔτους 1974, ἡ ἐταιρεία ἐκφράζει ἱκανοποίηση διότι διαπιστώνει ὅτι, μεταξύ τῶν ἄλλων, «Λαμβάνονται εἰδήσεις ἀπὸ ἀδελφούς πού πωλοῦν σπίτια καὶ ἰδιοκτησίες σχεδιάζοντας νά τελειώσουν τὸ ὑπόλοιπο τῶν ἡμερῶν των σ' αὐτό τὸ παλαιὸ σύστημα μέ τὴν ὑπηρεσία σκαπανέως. Ἀσφαλῶς πρόκειται γιὰ ἕναν πολὺ καλὸ τρόπο μέ τὸν ὁποῖον θὰ χρησιμοποιήσουν τὸ βραχὺ διάστημα πού ὑπολείπεται πρὶν τελειώσει αὐτός ὁ κόσμος –Α' Ἰωάν. Β' 17»¹⁴⁸. Στὴ συνέχεια καταγράφει περιπτώσεις νέων πού ἐγκατέλειψαν τίς σπουδές τους ἐν ὄψει τοῦ Ἀρμαγεδώνα, γιὰ νά ἀφιερωθοῦν στοῦ «ἔργο» τῆς «Σκοπιᾶς», ἢ ζευγαριῶν πού ἀνέβαλαν τὸν γάμο τους γιὰ νά τὸν τελέσουν ὑπὸ εὐτυχέστερες συνθῆκες μέσα στον Ἀρμαγεδώνα¹⁴⁹.

Ἦταν τόσο βέβαιη ἡ «Σκοπιὰ» αὐτὴ τὴ φορά, πού ἔγραφε τὸ 1969, ἀναφερόμενη στοῦ παρελθόν της: «Πράγματι ὑπῆρξαν στοῦ παρελθόν ἄνθρωποι (ὄχι ἢ ἴδια !!!) πού προεῖπαν ἕνα "τέλος" τοῦ κόσμου ἀναγγέλλοντας μάλιστα καὶ μιὰ εἰδικὴ ἡμερομηνία. Μερικοὶ συνεκέντρωσαν ὁμάδες ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ ἀνέβηκαν σὲ λόφους καὶ ἄλλοι ἀποσύρθηκαν στὰ σπίτια των περιμένοντας τὸ τέλος. Ἐν τούτοις τίποτα δὲν συνέβη. Ἀποδείχθηκαν ἔνοχοι λανθασμένης προφητείας. Γιατί; Τί ἔλειπε;... ἔλειπε ἀπ' αὐτούς... οἱ ἀλήθειες τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ ἀποδείξεις ὅτι αὐτὸς τούς ὁδηγοῦσε καὶ τούς χρησιμοποιοῦσε»¹⁵⁰. Ἦταν βέβαιη αὐτὴ τὴ φορά ἡ «Σκοπιὰ» καὶ τὸ διεκήρυττε ὅτι τὸ 1975 θὰ συνέβαινε ὅπωςδήποτε ὁ Ἀρμαγεδώνας.

Ὅμως, ὁ Ἀρμαγεδώνας δὲν συνέβη οὔτε τὸ ἔτος 1975, ὅπως δὲν εἶχαν συμβεῖ καὶ ὅλα τὰ ἄλλα κοσμογονικὰ γεγονότα πού εἶχε «προφητεύσει» ἡ «Σκοπιὰ» καὶ πολλοὶ νέοι δὲν σπούδασαν καὶ μερικά ζευγάρια δὲν παντρεύτηκαν καὶ ἀρκετὰ σπίτια παραχωρήθηκαν στὴν ἐταιρεία. Καὶ τότε οἱ ψευδοπροφῆτες τῆς «Σκοπιᾶς», ἀντὶ νά μετανοήσουν ἀπὸ τίς διαψεύσεις τους καὶ νά ζητήσουν συγγνώμη, ἐπέριψαν ὅλα σὲ λάθος κατανόηση τῶν ὁπαδῶν της. Βγάζοντας κάθε εὐθύνη ἀπὸ πάνω της γράφει ἡ «Σκοπιὰ» τῆς 15^{ης} Ὀκτωβρίου 1976: «Ίσως μερικοὶ πού ὑπηρετοῦν τὸν Θεό, ἔχουν διαμορφώσει τὴ ζωὴ τους σύμφωνα μέ μιὰ ἐσφαλμένη ἄποψι μέ τὸ τί θὰ συμβῇ σὲ μιὰ ὠρισμένη χρονολογία ἢ σ' ἕνα ἔτος... δὲν εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐκεῖνος πού ἀπέτυχε ἢ τὸν ἀπάτησε καὶ τοῦ προξένησε ἀπογοήτευσι, ἀλλὰ ἡ δικὴ του κατανόησις πού βασίστηκε σὲ ἐσφαλμένες προϋποθέσεις»¹⁵¹.

Μὰ καλὰ, δὲν ἦταν ἡ «Σκοπιὰ» ἐκείνη, πού ἀπαιτῶντας τὸν τίτλο τοῦ «ἀγωγοῦ τοῦ Θεοῦ» καὶ τοῦ «πιστοῦ καὶ φρόνιμου δούλου πού δίνει τὴν τροφὴν ἐν καιρῷ», ἔγραφε τὸ 1970, ὅτι «μόλις ἑξή περὶπου χρόνια ἀπομένουν ὡς τὸ τέλος τῶν 6000 ἐτῶν τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας»; Μὲ θρασύτητα μάλιστα δήλωνε ὅτι «Οἱ

¹⁴⁷ Ὅλη ἡ Γραφή εἶναι θεόπνευστος καὶ ὠφέλιμος, (1963), σ. 284.

¹⁴⁸ «Διακονία τῆς Βασιλείας», τεῦχ. 5, σ. 3. Βλ. Καὶ Ἑσωτερικὰ Ἐγκύκλιοι, 8/1973: «Ἐνα ἀνδρόγυνο ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴ Γερμανία πού εἶχε καταφύγει στὴ Δυτικὴ ἐχρειάζετο νέα ἐπίπλωσι. Ἀλλὰ σκέφθηκε ὅτι "ὁ παλὸς καναπὲς καὶ ἡ πολυθρόνα θὰ τούς ἐξυπηρετοῦσαν ὡς τὸν Ἀρμαγεδῶνα".. Μιὰ εὐκαιρία νά δοῦν τὸ Μπέθελ ἦταν πιὸ πολὺτιμη γι' αὐτούς...».

¹⁴⁹ Αὐτόθι, σσ. 5, 6. Σκοπιὰ, 1961, σ. 389.

¹⁵⁰ Ξύπνα, 8.3.69, σ. 23.

¹⁵¹ Σκοπιὰ, 1976, σ. 632, 633.

ώριμοι Χριστιανοί γνωρίζουν καλά, μέσω της μελέτης των και της πείρας, **τήν ακριβή χρονολογία της Γραφής**. Γι' αυτούς η ιδέα ότι ο Θεός θα μπορούσε να έχει κάμη λάθος στο χρόνο δημιουργίας του ανθρώπου... *είναι άπίστευτο*¹⁵². Όμως οι όπαδοί τὰ ξέχασαν όλα γρήγορα –μαθημένοι να ξεχνούν-, η εταιρεία τούς καταλογίζει λάθος κατανόηση και αναζητεί άλλες χρονολογίες.

Έξ άλλου, η «Σκοπιά» τώρα διεπίστωσε ότι «*υπάρχει ένα κενό μεταξύ της δημιουργίας του Αδάμ και της συζύγου του Εύας... Δεν γνωρίζουμε αν εκείνη ή περίοδος περιελάμβανε εβδομάδες, μήνες ή έτη.... Τό ίδιο ισχύει και για την έναρξη της χιλιετούς βασιλείας του Χριστού... και γι' αυτό δεν πρέπει να θεωριολογοῦμε σχετικά με τόν χρόνο που θ' αρχίση αυτή η βασιλεία*»¹⁵³!!! Προηγουμένως όμως δεν έκανε διάκριση μεταξύ της δημιουργίας του Αδάμ και της Εύας, «προφητεύοντας» με βεβαιότητα τό 1975 ως τέλος της ανθρώπινης ιστορίας¹⁵⁴.

Σήμερα η «Σκοπιά», μετά από τίς αλλεπάλληλες διαψεύσεις της, προσεγγίζει έπιφυλακτικά τό θέμα αυτό. Από τή μιά πλευρά, εξακολουθεῖ να έκφοβίζει τούς όπαδούς της, ισχυριζόμενη ότι υπάρχουν «*ίσχυρά στοιχεία*» που αποδεικνύουν ότι «*ο "θερισμός" επίκειται· πραγματικά πρέπει να είναι κοντά στο αποκορύφωμά του*»¹⁵⁵, «*ο καιρός που έχει απομείνει μέχρι τό ξέσπασμα της μεγάλης θλίψεως έχει σχεδόν τελειώσει*»¹⁵⁶, ότι «*Η ημέρα Κρίσης του Ίεχωβά πλησιάζει*»¹⁵⁷ και ότι «*όλες οί αποδείξεις δείχνουν ότι βρισκόμαστε πολύ κοντά στο τέλος του κακού κόσμου*»¹⁵⁸. Έπειδή μάλιστα «*ο καιρός που απομένει έχει ελαττωθεῖ*» προτρέπει πάλι τούς όπαδούς της να «*σκεφθοῦμε τὰ πλεονεκτήματα της άγαμίας*» έπισημαίνοντας ότι «*άρκετά άντρόγυνα έχουν αποφασίσει να μείνουν άτεκνα*»¹⁵⁹. Έτσι, έξυπηρετοῦνται άπρόσκοπτα τὰ συμφέροντα της εταιρείας.

Από τήν άλλη, φυλάγεται και χωρίς να ανακαλέσει ή να σταματήσει τίς ψευδοπροφητείες της, δηλώνει, επί τέλους, ότι κανείς άνθρωπος δεν ξέρει σχετικά με εκείνη τήν ώρα¹⁶⁰. Καλλιεργεί δηλαδή στίς καρδιές τών όπαδών της τόν φόβο για τό έπερχόμενο τέλος του «*συστήματος πραγμάτων*», δηλαδή του κόσμου και τό έπεῖγον του από «*πόρτα σε πόρτα*» προσηλυτιστικοῦ έργου τους, και τήν προώθηση τών συμφερόντων της, χωρίς όμως να καθορίζει –τουλάχιστον μέχρι τώρα- νέα χρονολογία.

3. Ἡ ανάσταση, ἡ κρίση καί ἡ αἰώνια ζωή

Ἄς στρέψουμε τώρα τήν προσοχή μας σέ ένα άλλο βασικό θέμα της έσχατολογίας της «Σκοπιάς».

Τά έσχατα καί ἡ Β' Παρουσία του Χριστού κατά τήν Ἀγία Γραφή συνδέονται άναπόσπαστα με τήν γενική ανάσταση τών κεκοιμημένων. «*Έρχεται ώρα έν ἣ πάντες οί έν τοῖς μνημείοις ακούσουσιν της φωνῆς αυτού*» (Ἰωάν. ε' 28). Αυτό θα συμβεῖ «*έν εκείνη τῇ ἡμέρᾳ*» «*έν ριπῇ όφθαλμοῦ*» (Α' Κορ. ιε' 52). Κατ' αυτήν θα γίνει ἡ ανάσταση τών σωμάτων δικαίων καί άδίκων καί θα συνδυαστεῖ με τήν

¹⁵² Ξύπνα, 8.6.68, σ. 16.

¹⁵³ Σκοπιά, 1976, σ. 21.

¹⁵⁴ Βλ. Ξύπνα, 8.3.1969, σ. 14.

¹⁵⁵ Σκοπιά, 1.12.1981, σ. 22.

¹⁵⁶ Σκοπιά, 1993, σ. 21.

¹⁵⁷ Σκοπιά, 15.2.2001, σ. 12. 15.12.2006, σ. 15. 15.5.2008, σ. 12.

¹⁵⁸ Σκοπιά, 1.5.1990, σ. 28. 15.12.2003, σ. 17.

¹⁵⁹ Σκοπιά, 15.4.2008, σ. 19.

¹⁶⁰ Σκοπιά, 1.9.2011, σ. 10.

«άρπαγή» τῶν ζώντων (Α΄ Θεσ. δ΄ 15-17). Ἀπαρχή τῆς δικῆς μας ἀναστάσεως εἶναι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ «Σκοπιά» δέν συμφωνεῖ μέ ὅλα αὐτά. Ἡ Β΄ Παρουσία τοῦ Κυρίου ἤδη, ὅπως εἶπαμε, ἔχει συντελεστεῖ τό 1914. Ἀλλά ἡ «άρπαγή» ἐγινε γιά τούς κεκοιμημένους ἐκ τῶν 144.000 τό 1919. Δέν θά ἀναστηθοῦν «πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις», λέει ἡ «Σκοπιά», διαστρεβλώνοντας καί ἐδῶ τό κείμενο τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἀλλά μόνον ὅσοι ἐκ τῶν ὁπαδῶν της θά βρίσκονται καταγεγραμμένοι στήν «μνήμη τοῦ Θεοῦ». Ὅσοι ἔχουν πεθάνει μέχρι σήμερα οὐσιαστικά δέν ὑπάρχουν, ἀφοῦ γιά τήν «Σκοπιά» δέν ὑπάρχει ψυχή πού ὑπερζεῖ τοῦ θανάτου. Ἐλπίζουν μόνο ὅτι θά τούς θυμᾶται ὁ Θεός γιά νά τούς ἀναστήσει. Νά γιατί τρέχουν ἀσθμαίνοντας οἱ ὁπαδοί τῆς «Σκοπιᾶς» ἀπό «πόρτα σέ πόρτα» γιά νά διακινήσουν τίς διδασκαλίες καί κυρίως τά ἔντυπα τῆς μετοχικῆς ἐταιρείας «Σκοπιά». Ἔτσι γιά τήν «Σκοπιά» τά «μνημεῖα», ἀπό τά ὁποῖα ἐξῆλθαν οἱ νεκροί κατά τήν ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ καί ἐκεῖνα ἀπό τά ὁποῖα θά ἀκούσουν τήν φωνή Του οἱ νεκροί κατά τήν «ῥα ἐκείνη» (Ματθ. κζ΄ 53 καί Ἰω. ε΄ 28), δέν εἶναι οἱ τάφοι τῶν νεκρῶν, ἀλλά ἡ «μνήμη τοῦ Θεοῦ». Ὅλοι οἱ ἄλλοι «οἱ πονηροί δέν θά τύχουν ἐνθυμήσεως τόν καιρό τῆς ἀναστάσεως. Θά εἶναι ὅπως τά κτήνη πού χάνονται»¹⁶¹. Ἀκόμη καί στόν Ἀδάμ καί στήν Εὕα «ὁ Θεός δέν εἶχε δώσει ἐλπίδα ἀναστάσεως ἐκ νεκρῶν», οὔτε σ' ἐκείνους πού πέθαναν στόν κατακλυσμό τοῦ Νῶε, ὅπως καί στόν Ἰούδα, διότι «ἐκρίθησαν ἀνάξιοι»¹⁶². Ὁ Ἀδάμ θά σωθεῖ μόνο μέ τήν μεσολάβηση τοῦ Ἀβελ¹⁶³.

Καί ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ;

Οἱ «μ.τ.λ.» ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ Χριστός ἀναστήθηκε, ἀλλά ὄχι σωματικῶς: «Ἡ ἀνάστασις αὐτοῦ δέν ἐγένετο ἐν τῇ σαρκί»¹⁶⁴. Καί τότε τί ἀνέστη; Ἀνέστη, λένε, «ὡς ἓνας ἰσχυρός πνευματικός Υἱός»¹⁶⁵, ἐννοώντας ὅτι ὁ Χριστός ἀνέστη καί ἐπανῆλθε στόν οὐρανό στήν κατάστασις πού ἦταν πρὶν, δηλαδή ὡς «Μιχαήλ Ἀρχάγγελος».

Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, λοιπόν, γιά τήν «Σκοπιά» δέν σημαίνει βεβαίως αὐτό πού καταγράφει καί διακηρύττει ἡ Ἀγία Γραφή, δηλαδή τήν ἔνδοξη ἀνάστασις καί ἀνάληψις τοῦ Σώματός Του. Τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, λέει ἡ «Σκοπιά», οὔτε ἀναστήθηκε, οὔτε μποροῦσε νά ἀναστηθεῖ. Ἀπλῶς «μετεκομίσθη ἐκ τοῦ μνημείου διά τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ» ὥστε νά μὴν εἶναι «κώλυμα εἰς τήν πίστιν τῶν μαθητῶν Αὐτοῦ»¹⁶⁶. Διερωτᾶται ὁ Ρῶσσελ ἐάν: «Τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διελύθη εἰς ἀέρια ἢ διατηρεῖται εἰσέτι πού»¹⁶⁷. «Ὁ Ἰεχωβά Θεός, δεχόμενος τήν τελεία ἀνθρώπινη θυσία τοῦ Ἀρχιερέως του, δέν μποροῦσε ν' ἀναστήσει τόν Υἱόν του σέ ζωὴ ὡς ἄνθρωπο καί πάλι, μέ τό ἴδιο ἀκρωτηριασμένο σαρκικό σῶμα»¹⁶⁸. Ὁ Ἰεχωβά «θεώρησε κατάλληλο νά ἐξαφανίσει τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ ἀκριβῶς ὅπως εἶχε κάνει καί μέ τό σῶμα τοῦ Μωϋσῆ»¹⁶⁹. Καί ἀλλοῦ διαβάζομε: «Ἦτο δύσκολον νά

¹⁶¹ Σκοπιά, 1956, σ. 292, βλ. καί Σχέδια ὁμιλιῶν, σ. 6

¹⁶² «Ἀγιασθήτω τό Ὄνομά Σου», σ. 47. Σκοπιά, 15.7.2005, σ. 31. Ἀπό τόν ἀπολεσθέντα παράδεισο... σ. 236. Ἔστω ὁ Θεός Ἀληθής, σ. 114. ΓΜ, Ε΄, σ. 347-349. «Ἐξήγησι τῶν Μαθημάτων τῆς Σχολῆς Διακονίας τῆς Βασιλείας», σ. 151, παρὰ π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, μν. ἔργ., σ. 197.

¹⁶³ Γραφικαί Μελέται, τόμ. Ε΄, Καταλλαγή, σ. 337. Βλ. καί Ζωή, σ. 200.

¹⁶⁴ Γραφικαί Μελέται, τόμ. Ε΄, Καταλλαγή, σ. 102. καί τόμ. Β΄ σ. 146.

¹⁶⁵ Ἔστω ὁ Θεός ἀληθής, σ. 40.

¹⁶⁶ Ἡ Κιθάρα τοῦ Θεοῦ, σ. 191.

¹⁶⁷ Γραφικαί Μελέται, τόμ. Β΄ Ὁ καιρός ἐστίν ἐγγύς, σ. 146.

¹⁶⁸ Νέοι Οὐρανοί καί Νέα Γῆ, σ. 323.

¹⁶⁹ Μπορεῖτε νά ζῆτε γιά πάντα στόν Παράδεισο στή γῆ, σ. 143.

πείση τις τόν Θωμᾶν.... Συνεπῶς ὁ Κύριος ἐδημιούργησε σῶμα ἔχον ἐπ' αὐτοῦ τύπους τῶν ἡλων, ὅπως οὕτω πεισθῇ ὁ Θωμᾶς»¹⁷⁰. «Διέλυσε δηλαδή ἐκεῖνο τό ἀνθρώπινο σῶμα τό ὁποῖο εἶχε ἐνδυσθῇ. Δέν πῆρε μαζί του στό πνευματικό βασίλειο ἐκεῖνο τό σῶμα καί τόν ρουχισμό του»¹⁷¹. Ἄλλο λοιπόν εἶναι τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ μέ τό ὁποῖο «ἐταπείνωσεν ἐαυτόν» καί ἐσταυρώθει καί ἄλλο τό τό σῶμα «εἰς τό ὁποῖον ἀνεστήθη... Οὗτος ἀνεστήθη εἰς θείαν ζωήν ἐν πνευματικῷ σώματι»¹⁷².

Ἀκόμη, λέει ἡ «Σκοπιά» «Ὁ Ἰησοῦς, ἀφήνοντας τό ὑλικό του σῶμα πού εἶχε προσλάβει κι' ἐπιστρέφοντας στήν ἀόρατη πνευματική του κατάστασι μέ τήν ἀνάληψί του, δέν διέτρεξε κίνδυνο τῆς ζωῆς του ὅπως λόγου χάριν ἀπό τίς ζῶνες ἀκτινοβολίας γύρω ἀπό τή γῆ ἢ ἀπό τίς κοσμικές ἀκτῖνες τοῦ ἔξω διαστήματος. Μολονότι δέν ἀνελήφθη στόν οὐρανό μέ τό ἀνθρώπινο σῶμα, πού εἶχε θυσιάσει καί πού κατέλειπε γιά πάντα στό θεῖον θυσιαστήριον, ἐπέστρεψε στόν οὐρανό μέ τήν ἀξία τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς του πού εἶχε καταθέσει γιά τό θνήσκον ἀνθρώπινο γένος»¹⁷³.

Τελικά, καταλήγει ἡ «Σκοπιά», «Δυνάμεθα μόνον νά εἰκάσωμεν ὅτι ὁ Κύριος ἐνδεχόμενον νά διετήρησε αὐτό (πού) ὅπως ἐπιδείξη αὐτό εἰς τούς ἀνθρώπους κατά τόν Χιλιετῆ αἰῶνα»¹⁷⁴.

Αὐτά λέει «Σκοπιά» γιά τήν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ. Οὐσιαστικά, λοιπόν, ὁ Χριστός τῆς «Σκοπιᾶς» δέν ἀναστήθηκε, ἀφοῦ τό σῶμα του «διελύθη εἰς ἀέρια» καί «δέν πῆρε μαζί του στό πνευματικό βασίλειο ἐκεῖνο τό σῶμα καί τόν ρουχισμό του».

Ἄν ὅμως ὁ Χριστός "ἐκμηδενίστηκε" μετά τήν Ταφή Του, τότε: Ποιά εἶναι ἡ ἔννοια τῶν 11 ἐθινῶν Εὐαγγελιῶν μέ τίς ἐμφανίσεις τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ; Ποιός ἐμφανίστηκε στήν Μαρία τήν Μαγδαληνή καί τῆς εἶπε "μή μου ἅπτου"; Τίνος τήν πλευρά ἐψηλάφισε ὁ Θωμᾶς; Ποιός ἔφαγε τό "ἰχθύος ὀπτοῦ μέρος καί ἀπό μελισίου κηρίου"; Ποιόν ἔβλεπαν νά ἀναλαμβάνεται στούς οὐρανοὺς οἱ Ἀπόστολοι; Ποιόν εἶδε "καθήμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ" ὁ Πρωτομάρτυρας Στέφανος; Ποιός ἦταν ἐκεῖνος πού φώναξε στόν τυφλωμένο Παῦλο: "Σαούλ, Σαούλ, τί με διώκεις";

Πῶς αὐτός ὁ Χριστός τῆς «Σκοπιᾶς» μπορεῖ νά εἶναι γιά μᾶς «πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν» (Κολ. α' 18), καί πῶς ἐμεῖς θά ἀναστηθοῦμε ὅπως καί Ἐκεῖνος, ἐάν Ἐκεῖνος δέν ἀναστήθηκε σωματικῶς; Κι ἀκόμη, πῶς οἱ «μ.τ.λ.» ἐλπίζουν καί στή δική τους ἀνάστασι, ἔστω μέ μιά ὑλιστική καί γήϊνη προοπτική, ἐάν δέν ἀνασταίνονται τά ἴδια σώματά τους μέ τά ὁποῖα ζοῦν τώρα στήν γῆ; Μήπως ἡ παράλογη αὐτή κακοδοξία τους εἰσάγει ἓνα νέο εἶδος μετενσαρκώσεως;

Ἡ «Σκοπιά» σήμερα διδάσκει στούς ὁπαδούς της - σέ ἀντίθεση ἀπό τήν προηγούμενη διδασκαλία τοῦ Ρῶσσελ - ὅτι τό 1918 ἄρχισε ἡ κρίσις ἀπό τόν «οἶκο τῆς πίστεως», δηλαδή τῆς ὁργανώσεως, καί ἔκτοτε συνεχίζεται. Κάθε ἓνας ἀπό τό «ὑπόλοιπο» (τούς 144.000) πού πεθαίνει «ἀρπάζεται» στόν οὐρανό, ἐνῶ στόν Ἀρμαγεδώνα ὁ Κύριος θά «ἀρπάξει» στούς οὐρανοὺς καί ὅσους ἀπ' αὐτούς ζοῦν ἀκόμη.

Οἱ λοιποὶ «μ.τ.λ.», δηλαδή τό μεγάλο πλῆθος τοῦ «πολλοῦ ὄχλου», τῶν «ἄλλων προβάτων», θά ἀνασταίνονται στήν χιλιετηρίδα σταδιακά¹⁷⁵, «ἐντός

¹⁷⁰ Ἡ Κιθάρα τοῦ Θεοῦ, σ. 189.

¹⁷¹ Τό Ἅγιον Πνεῦμα - Ἡ Δύναμις Πίσω ἀπό τήν Ἐπικείμενη Νέα Τάξι!, σ. 19.

¹⁷² «Ἡ Ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς», σ. 245.

¹⁷³ «Ἀγιασθήτω Τό Ὄνομά Σου», σ. 273

¹⁷⁴ Ἡ Κιθάρα τοῦ Θεοῦ, σ. 191.

¹⁷⁵ Ἡ Ἀλήθεια πού ὁδηγεῖ στήν αἰώνια ζωή, σσ. 108-109. Εἶναι ἀδύνατον νά ψευσθῇ ὁ Θεός, σ. 370.

ήμισείας ἑκατονταετηρίδος»¹⁷⁶, περίπου 55.000 τήν ἡμέρα καί θά κριθοῦν ἀνάλογα μέ τό ἔργο τους «ἀπό πόρτα σέ πόρτα», θά ἀναστηθοῦν ὅμως γιά νά ζήσουν στή γῆ.

Γιά τούς «μ.τ.λ.» ὑπάρχουν λοιπόν **δύο ἐλπίδες** γιά αἰώνια ζωή: οἱ «144.000 ἐκλεκτοί» θά κληρονομήσουν τήν «οὐράνια βασιλεία», ἐνῶ ὁ «πολύς ὄχλος» θά ζήσει ἐπάνω στή γῆ, σέ μιὰ ὑλική παραδεισιακή κατάσταση καί θά ἀπολαμβάνει πλούσια ὑλικά ἀγαθά.

Ἡ Ἀγία Γραφή ὅμως διδάσκει ὅτι ἡ Β΄ Παρουσία τοῦ Κυρίου συμπίπτει καί μέ τήν Κρίση. Τότε θά χωριστοῦν τά «ζιζάνια» ἀπό τόν «σίτον». Θά ἀναστηθοῦν ὅλοι, οἱ δίκαιοι θά ἀναστηθοῦν «εἰς ζωὴν αἰώνιον» καί οἱ ἀσεβεῖς «εἰς κόλασιν αἰώνιον» (Ματθ. κε΄ 46), ἡ στήν «κάμινον τοῦ πυρός», ἡ στό «πῦρ τό ἐξώτερον», σ' αὐτό δηλαδή πού καλεῖται «δεύτερος θάνατος» (Ματθ. κε΄ 46, Ἀποκ. κα΄ 8). Ἡ «κόλασις» αὕτη δέν εἶναι ἐκμηδένιση, ἀλλά σύμβολο βασανισμοῦ. Ἡ «Σκοπιὰ» κηρύττει ὅτι ἡ Κόλαση εἶναι «παράλογη» καί «ἐκ τοῦ Σατανᾶ»¹⁷⁷.

Τέλος, ἡ Κρίση, κατὰ τήν Ἀγία Γραφή, δέν ἔχει δύο «ἐλπίδες», οὐράνια καί ἐπίγεια, ἀλλά δύο καταστάσεις, τόν «παραδείσο» καί τήν «κόλαση».

4. Ἡ χιλιετής βασιλεία

Συνδεδεμένη μέ τήν κρίση καί τήν αἰώνια ζωή εἶναι καί ἡ κακοδιδασκαλία τῆς «Σκοπιᾶς» περί τῆς «χιλιοτοῦς Βασιλείας», ἐξ οὗ καί ὁ γνωστότερος τίτλος τους «Χιλιαστές».

Στήν Ἀγία Γραφή γίνεται λόγος γιά «Βασιλεία τοῦ Θεοῦ» καί «Βασιλεία τῶν οὐρανῶν», ἡ ὁποία δέν ἔχει οὐδεμία σχέση μέ ἐγκόσμιες βασιλεῖες. Στήν Ἀποκάλυψή του ὁ Ἰωάννης βλέπει ἕναν ἄγγελο νά δένει τόν «δράκοντα» γιά «χίλια ἔτη». Κατὰ τήν περίοδο αὕτη ὁ Χριστός βασιλεύει στούς πιστούς, ὁ Σατανᾶς δένεται καί τό κράτος του διαλύεται (Ματθ. ιβ΄ 29) ὁ δέ «ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου» κέκριται (Ἰωάν. ιστ΄ 11) καί «ἐκβληθήσεται ἔξω» (Ἰωάν. ιβ΄ 31).

Ἐπομένως, ἡ ἀλληγορικῶς ἀναφερόμενη στήν Ἀγία Γραφή «χιλιετής βασιλεία», εἶναι ἡ περίοδος ἀπό τήν ἐνσάρκωση τοῦ Χριστοῦ «ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος», δηλαδή ἡ πορεία τῆς ἱστορικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Δέν ἔπεται χρονικά τῆς Β΄ Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ ἢ τοῦ Ἀρμαγεδῶνος, ὅπως διδάσκουν κακόδοξα οἱ Χιλιαστές. Ὑποστηρίζουν μάλιστα, ὅτι ἡ ἐγκαθίδρυση αὐτῆς τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ ἐγίνε τό 1914 «ἀοράτως» στούς οὐρανούς. Ἐπειδή ὅμως, λένε, ὁ Διάβολος τότε ἔπεσε ἀπό τούς οὐρανούς καί ἐξασκεῖ τήν πονηρή δύναμή του στή γῆ, πρέπει νά γίνει ἡ μεγάλη μάχη τοῦ Ἀρμαγεδῶνα μεταξύ τοῦ Κυρίου καί τοῦ Διαβόλου στή γῆ.

Κατά συνέπεια, ἄλλη Βασιλεία κήρυτταν ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής καί ὁ ἴδιος ὁ Κύριος λέγοντας «μετανοεῖτε ἥγγικεν γάρ ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν» (Ματθ. γ΄ 2 καί δ΄ 17) καί ἄλλη εἶναι ἡ «χιλιετής βασιλεία» τῶν μ.τ.λ. «Ἡ Βασιλεία ἡ χιλιετής, γράφουν, *περιορίζεται εἰς ἀφορῶντα τήν γῆν*» (Φῶς τόμ. Β΄, σ. 212). Ἀκόμη καί ὅταν κάνουν λόγο γιά «οὐράνια ἐλπίδα», δηλαδή ζωή στούς οὐρανούς, καί τότε πάλι διδάσκουν ἀντιγραφικά, ἀφοῦ τήν περιορίζουν μόνο γιά τούς 144.000 «ἐκλεκτούς» καί ἀποκλείουν ἀπ' αὕτη ἀκόμη καί τούς δύστυχους τούς ὁπαδούς τους τοῦ «πολλοῦ ὄχλου», τούς ὁποίους αὐθαίρετα καταδικάζουν νά ζοῦν γιά «χίλια ἔτη» μιὰ ὑλική ζωή (ἔστω καί ἰδανική), ἐπὶ τῆς γῆς. Ἔτσι τούς ἐμπαίζουν, ἀφοῦ τούς στεροῦν καί τούς κλείνουν τήν Βασιλεία τῶν οὐρανῶν (Ματθ. κγ΄ 13).

¹⁷⁶ Ἡ ἐπιθυμητή Κυβέρνησις, σ. 41.

¹⁷⁷ Ἡ Κιθάρα τοῦ Θεοῦ, σ. 53.

Ἡ κακοδιδασκαλία αὐτῆ τῆς «Σκοπιᾶς» εἶναι συνεπής καί μέ τήν ἄλλη ψευδοδιδασκαλία της ὅτι, δηλαδή, «ὁ πρῶτος ἢ ὁ κυριώτερος αὐτοῦ (τοῦ Χριστοῦ) σκοπός ἐλθόντος εἰς τήν γῆν δέν ἦτο ν' ἀπολυτρώση καί νά σώση τό ἀνθρώπινον γένος.... ἦτο νά ἀνταποκριθῇ καί ἀποφασιστικῶς νά ἀπαντήσῃ εἰς τήν ψευδῇ κατηγορίαν τοῦ Σατανᾶ ὅτι ὁ Θεός δέν δύναται νά θέσῃ ἐπὶ τῆς γῆς πλάσμα τό ὅποῖον θά τηρήσῃ τήν ἀκεραιότητά του...»¹⁷⁸.

Ἡ «Σκοπιᾶ» λοιπόν κηρύττει μιά κατά γράμμα γῆϊνη Βασιλεία, ἐπὶ τῆς ὁποίας θά βασιλεύουν καί θά τήν κατευθύνουν οἱ 144.001 «κεχρισμένοι», μαζί μέ τόν Χριστό, ἀπό τόν οὐρανό καί ἡ ὁποία τοποθετεῖται χρονικά μετά τήν Β' Παρουσία τοῦ Χριστοῦ καί τόν Ἀρμαγεδώνα. Αὐτό θά εἶναι ὁ «παράδεισος» τοῦ «πολλοῦ ὄχλου» τῶν «μ.τ.λ.». Ἐπομένως, οἱ πολυπληθεῖς «ἀναστημένοι», ὑποτίθεται, ὁπαδοί τῆς «Σκοπιᾶς», πού ἀποτελοῦν τόν «πολύ ὄχλο», δέν θά εἶναι πάντοτε «μετά τοῦ Κυρίου» (Α' Θεσ. δ' 17), ἀφοῦ ὁ Κύριος θά εἶναι στήν Βασιλεία τῶν οὐρανῶν μαζί μέ τούς 144.000 «ἐκλεκτούς», ἐνῶ ὁ «πολύς ὄχλος» θά ζῇ στή γῆ¹⁷⁹.

Ἡ γῆϊνη αὐτή Βασιλεία τῆς «Σκοπιᾶς» ταυτίζεται μέ τά χίλια τελευταῖα ἔτη τῆς «ἡμέρας ἀναπαύσεως τοῦ Θεοῦ», δηλαδή μέ τήν ἐβδόμη ἡμέρα, ἡ ὁποία θά ἄρχιζε, σύμφωνα μέ τίς ψευδοπροφητεῖες τῆς «Σκοπιᾶς» τό φθινόπωρο τοῦ 1975. Διαψεύσθηκε ὅμως παταγωδῶς καί σ' αὐτή τήν ψευδοπροφητεία του ὁ «ἀγωγός τοῦ Ἰεχωβά». Ὁ Ρῶσσελ κήρυττε παλαιότερα ὅτι ἡ Βασιλεία αὐτή θά ἀποκατασταθεῖ στή γῆ τό 1872. Στόν Β' τόμο τῶν «Γραφικῶν Μελετῶν», γραμμένο ἀπό τόν Ρῶσσελ, διαβάζομε ὅτι ἡ 1000ρίδα ἄρχισε τό 1873 καί ὅτι «βρισκόμεθα ἐν αὐτῇ»¹⁸⁰. Στή συνέχεια διεκήρυξαν ὅτι ἄρχισε τό θέρος τοῦ 1878, τό 1914, τό 1916, τό 1925. Ὁ διάδοχός του Ρόδερφορ καθόρισε ἄλλες χρονολογίες, πού ἀπεδείχθησαν κι' αὐτές ἀπατηλά τεχνάσματα. Τελευταία ἐξαγγελία ἦταν γιά τό 1975.

Σ' αὐτόν τόν γῆϊνο παράδεισο θά ζήσουν γιά 1.000 χρόνια οἱ ὁπαδοί τῆς «Σκοπιᾶς» ὑπό συνθηκῆς ἰδανικές μέ «εἰρήνη, ἀσφάλεια, εὐημερία, ἀφθονία, υἰεία, δύναμι καί ζωή»¹⁸¹. Ὑποσχόταν τό 1920: «Ὅταν λοιπόν ἡ ἀποκατάστασις ἀρχίσῃ ὁ ἄνθρωπος ὅστις εἶναι ἐβδομητὰ ἐτῶν ἡλικίας θέλει βαθμηδόν ἀποκατασταθῇ εἰς κατάστασιν φυσικῆς υἰείας καί διανοητικῆς ἰσορροπίας»¹⁸². «Ὁ ἄνθρωπος ἀπό γέρος θά γίνῃ νεαρός. Ἐπίσης ὁ Κύριος θά διδάξῃ τί θά τρώγουν οἱ ἄνθρωποι καί πῶς. Βεβαίως, θά ὑπάρχουν φόροι, ἀλλά ἡ κατανομή τοῦ πλούτου θά εἶναι δίκαιη. Οἱ ἄνθρωποι θά συνάπτουν γαμήλιες σχέσεις καί θά τεκνοποιοῦν. Θά ἐορτάζουν τήν ἐορτή τῆς σκηνοπηγίας, θά ἐκπαιδεύονται, θά μάθουν καί μία νέα γλῶσσα. Κάποια στιγμή ὁ Ἰησοῦς Χριστός θά σταματήσῃ τήν τεκνοποιῶν»¹⁸³.

Ἡ ἐξαπάτηση τῶν ἀφελῶν ὁπαδῶν τῆς «Σκοπιᾶς» ἐπεκτείνεται σέ παραμυθοειδεῖς ἰσχυρισμούς καί ὑποσχέσεις: Τότε, «Ὁ Κύριος θά φτιάξῃ δρόμους, σιδηροδρόμους, ἠλεκτρικά γραμμάς, ὑδραυλικά ἔργα, καταλύματα, ὅπου οἱ ἄνθρωποι θά ἠδύναντο νά εὗρουν ἀνάπαυσιν, ἀνακούφισιν καί τροφήν εἰς πολύ μικράν τιμήν». Κι ὄχι μόνον αὐτά, ἀλλά καί περισσότερα θά φτιάξῃ κατά τόν χρόνον τῆς Βασιλείας Του: «Οἱ ἄνθρωποι θά πληρώνουν μικρόν καί λογικόν φόρον ἀπλῶς πρὸς κάλυψιν τῆς ἀναγκαίας δαπάνης τῆς ἐργασίας, καί εἰς οὐδένα θά ἐπιτραπῇ νά καταθλίψῃ ἢ νά θλάψῃ εἰς πᾶσαν τήν ἀγίαν ταύτην βασιλείαν... Τότε δέν θά

¹⁷⁸ «Ἡ Ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς», σ. 2.

¹⁷⁹ Βλ. καί π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, μν. ἔργ., σ. 186.

¹⁸⁰ Γραφικά Μελέται, τόμ. Γ', Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου, (1925), σσ. 44, 56.

¹⁸¹ Κυβέρνησις, σ. 327.

¹⁸² Ἐκατομμύρια Ζώντων οὐδέποτε θά ἀποθάνωσι, σ. 87.

¹⁸³ Ἄννας Μπουρδάκου, "μ.τ.λ." ἀπό τό Α στο Ω, σ. 389. Βλ. Γενηθήτω τό θέλημά σου, σσ. 372, 374.

υπάρχουν ἄνδρες καί γυναῖκες ζητοῦντες ἐργασίαν διά νά κερδίσωσι τά πρὸς τό ζῆν. Δέν θά τίθενται ἐπὶ οὐδενός βαρέα φορτία»¹⁸⁴.

Καί ὅλα αὐτά συνοδεύονται μέ ὠραῖες εἰκόνες μέ γελαστούς ἀνθρώπους πού ἀπολαμβάνουν θαυμάσια φρούτα καί λαχανικά μέσα σέ ἀπέραντους παραδεισιακοὺς κήπους, συντροφιά μέ λιοντάρια καί ἄλλα θηρία. Πῶς νά μή σαγηνευθοῦν ἀδαεῖς καί ἀστήρικτοι ἄνθρωποι, πνιγμένοι στά προβλήματα καί τίς βιωτικές μέριμνες;

Ἀλλά, αὐτή ἡ χιλιετής βασιλεία θά ἔχει καί τίς ἐκπλήξεις της, θά εἶναι περίοδος δοκιμασίας γιά τοὺς ἴδιους τοὺς ὀπαδούς τῆς «Σκοπιᾶς». Μετά θάνατον οἱ «μ.τ.λ.» δέν εἶναι βέβαιοι γιά τὴν τελικὴ κρίση τους ἀπὸ τὸν Ἰεχωβά. Θά ἐπαναξιολογηθοῦν, «δέν κρίνονται μέ τὰ προηγούμενα ἔργα τους», ἀλλά θά κριθοῦν «μέ βάση τό τί κάνουν στή διάρκεια τῆς... 1000-χρονης Ἡμέρας τῆς Κρίσεως»¹⁸⁵, ὅταν ἀνοιχτοῦν τὰ «βιβλία», πού εἶναι οἱ «ἐκδόσεις» τῆς «Σκοπιᾶς»¹⁸⁶. Ἀλλοιῶς, κινδυνεύουν νά βρεθοῦν ἔξω ἀπὸ τὸν «παραδεισο στή γῆ», νά ριχτοῦν στά «τάρταρα» μαζί μέ τοὺς «ἐχθρούς τοῦ Ἰεχωβά», πού γιά τὴν «Σκοπιᾶ» σημαίνει ἐκμηδένιση. Καί οἱ «μ.τ.λ.», πιστεύοντας σ' αὐτούς τοὺς «γραῶδεις μύθους» (Α' Τιμ. δ' 7), τρέχουν ἀσθμαίνοντας ἀπὸ σπῖτι σέ σπῖτι γιά νά μεταφέρουν τό «ἄγγελμα τῆς Βασιλείας», μέ τὴν διακίνηση τῶν ἐντύπων τῆς «Σκοπιᾶς», ἀσκώντας ἔτσι τὴν «ἀγνή λατρεία» τους.

Τέλος, πρέπει νά ἐπισημάνουμε ὅτι αὐτή ἡ «χιλιετής βασιλεία» θά ἔχει Βασιλέα τὸν Χριστό καί τοὺς ἄρχοντες συμβασιλεῖς της. Ἡ «Σκοπιᾶ» ἐδίδασκε κάποτε ὅτι αὐτοὶ θά κυβερνοῦν στή γῆ, «ἐκ τοῦ ὅρους Σιών», διαθέτοντας «τέλειους ραδιοτηλεφωνικοὺς σταθμούς»¹⁸⁷. Μάλιστα εἶχε ἀγοράσει καί τὴν βίλλα τοῦ Πρωθυπουργοῦ Ἀβραάμ, τό «Μπέθ Σαρίμ» («οἶκος ἀρχόντων») στό Σάν Ντιέγο τῆς Καλιφόρνιας¹⁸⁸. Αὐτὴ τὴν κυβέρνηση θά ἀποτελοῦσαν ἐξέχουσες προσωπικότητες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, οἱ «πιστοὶ ἀριστεῖς», ὅπως ὁ Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ, Δαυίδ, Βαράκ, Ἰεφθάε καί οἱ προφῆτες, οἱ ὁποῖοι θά ἀνασταίνονταν τό ἔτος 1925¹⁸⁹. «Οὔτοι θέλουσιν εἶσθαι ἄρχοντες ἐφ' ὅλης τῆς γῆς... θέλουσιν εἶσθαι οἱ πρῶτοι ἐγερθησόμενοι ἐκ νεκρῶν... Οὔτοι θέλουσιν ἀποτελέσει τοὺς νομίμους ἀντιπροσώπους τοῦ Χριστοῦ -Κεφαλῆς τοῦ Σώματος- ἐπὶ τῆς γῆς. Οὔτοι θά εἶναι οἱ ὁρατοὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ οὐρανοῦ»¹⁹⁰.

«Ἐν τῷ φωτὶ τῶν Γραφῶν δυνάμεθα λογικῶς νά ἀναμένωμεν ὅτι ἡ Ἰερουσαλήμ θά γίνει ἡ πρωτεύουσα τοῦ κόσμου μετὰ τῶν τελείων καί πιστῶν ἀνδρῶν... οἵτινες θά ἀναλάβωσι τὴν διεύθυνσιν τῶν ὑποθέσεων τῆς γῆς»¹⁹¹.

Ὅμως καί σ' αὐτό ἄλλαξε ὁ «προφήτης» τοῦ Μπροῦκλιν: οἱ «ἄρχοντες» εἶναι πλέον οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ καί θά εἶναι «συγκυβερνήτες» τοῦ Χριστοῦ, μαζί μέ τοὺς 144.000 «ἐκλεκτούς», «βασιλιᾶδες καί ἱερεῖς»¹⁹².

Βεβαίως, οὔτε οἱ «ἄρχοντες» ἀναστήθηκαν, οὔτε ἡ παγκόσμια κυβέρνησή τους ἐγκαταστάθηκε στήν Ἰερουσαλήμ τό ἔτος 1925 ἢ μεταγενέστερα.

¹⁸⁴ Ἡ Κυβέρνησις, σσ. 341-342. Βλ. περισσότερα στό Β. Αναστοπούλου, μν. ἔργ., σ. 98.

¹⁸⁵ Μπορεῖτε νά ζῆτε γιά πάντα στὸν Παραδεισο στή γῆ, σ. 180.

¹⁸⁶ Εἶναι ἀδύνατον νά ψευσθῇ ὁ Θεός, σ. 372.

¹⁸⁷ Ζωή, σ. 312. Ἡ Ἐπιθυμητὴ Κυβέρνησις (1924), σ. 33.

¹⁸⁸ Βλ. τὴν φωτογραφία τῆς δημοσιευμένης στό βιβλίο τους «Σωτηρία», σ. 330.

¹⁸⁹ Ἑκατομμύρια ζώτων ἤδη οὐδέποτε θά ἀποθάνωσι, σσ., 100, 87, 78, 85.

¹⁹⁰ Ἡ κιθάρὰ τοῦ Θεοῦ, σ. 389. Σωτηρία, σ. 330.

¹⁹¹ Ἡ Ἐπιθυμητὴ Κυβέρνησις (1924), σ. 33. Ζωή, σ. 348.

¹⁹² Σκοπιᾶ, 15.10.2000, σ.11 καί 1.5.2008, σ. 16.

5. Οι «νέοι ούρανοί και η νέα γη»

Μετά από όλες αυτές τις κακοδοξίες της «Σκοπιᾶς» και ιδιαίτερα για την «χιλιετή Βασιλεία» και για αιώνια ζωή στη γη, τίθεται τό έρώτημα: Καί πῶς πρέπει νά ἐρμηνευτοῦν οἱ λόγοι τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου στήν Β΄ ἐπιστολή του; Γράφει ὁ Ἀπόστολος: «ἤξει δέ ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτης ἐν νυκτί, ἐν ᾗ οὐρανοί ροιζηδόν παρελεύσονται, στοιχεῖα δέ καυσούμενα λυθήσονται, καί γῆ καί τά ἐν αὐτῇ ἔργα κατακαήσεται. Τούτων οὖν πάντων λυομένων ποταπούς δεῖ ὑπάρχειν ὑμᾶς ἐν ἀγίαις ἀναστροφαῖς καί εὐσεβείαις, προσδοκῶντας καί σπεύδοντας τήν παρουσίαν τῆς τοῦ Θεοῦ ἡμέρας, δι' ἣν οὐρανοί πυρούμενοι λυθήσονται καί στοιχεῖα καυσούμενα τήκεται!»;¹⁹³.

Ὁ Ἀπόστολος ὁμιλεῖ γιά κατά γράμμα «στοιχεῖα καυσούμενα» πού διαλύονται καί γιά κατά γράμμα «γη», πού θά μποῦν σέ χωνευτήρι καί δέν μιλάει μόνον γιά τά «ἐν αὐτῇ ἔργα», ὅπως θέλουν οἱ Χιλιαστές.

Ἀντίθετα μέ τήν Ἀγιογραφική αὐτή διδασκαλία, ἡ «Σκο-πιά» διακηρύττει ὅτι «ἡ γῆ θά διατηρηθεῖ ὅπως εἶναι, καί πάνω σ' αὐτήν θά ζήσουν ὅσοι ἀνήκουν στήν τάξη τοῦ "πολλοῦ ὄχλου", ἐνῶ οἱ 144.000 ἔχουν ἄλλη, οὐράνια κλήση. Ὅμως ἡ Γραφή μιλάει μόνο γιά μία κλήση, ὅχι γιά δύο (Ἐφεσ. δ' 4-5). Δέν μπορεῖ λοιπόν νά εἶναι ἡ «νέα γῆ» κάτι διαφορετικό ἀπό τή «βασιλεία τῶν οὐρανῶν»¹⁹⁴.

Οἱ «μ.τ.λ.» διδάσκουν ἀκόμη ὅτι οἱ «Νέοι οὐρανοί», γιά τούς ὁποίους κάνει λόγο ὁ Ἀπ. Πέτρος, «εἶναι ἡ πρωτεύουσα ὀργάνωσις τοῦ Θεοῦ, τῆς ὁποίας ὁ Χριστός Ἰησοῦς εἶναι ἡ Κεφαλὴ... καί 144.000 μέλη»¹⁹⁵. Οἱ «νέοι οὐρανοί» εἶναι λοιπόν, κατ' αὐτούς, ἡ νέα κυβέρνησις τῶν 144.000 πού θά κυβερνᾷ τήν γῆ ἀπό τόν οὐρανό μετὰ τόν Ἀρμαγεδώνα καί ὅχι ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν: «Οἱ "νέοι οὐρανοί" ἀναφέρονται σέ μία νέα κυβέρνησις γιά τή γῆ»¹⁹⁶.

Ὁ π. Ἀ. Ἀλεβιζόπουλος παρατηρεῖ: «Ἡ Ἁγία Γραφή δέν κηρύττει τήν κατάργησις τῆς ὑλικῆς δημιουργίας ἀλλά τήν "ἀλλοίωσή" της, τήν ἐλευθερία της ἀπό τή φθορά καί τή συμμε-τοχή της στή δόξα τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ. Κηρύττει ἕνα "ὕλισμό", πού οἱ λεγόμενοι ὑλιστές δέν μποροῦν νά ὑποπτευθοῦν· τήν ἀφθαρσία τῆς ὕλης, ὅχι τήν καταστροφή της, "οὐρανόν καινόν καί γῆν καινήν»¹⁹⁷. Αὐτή ὅμως ἡ «νέα γῆ» δέν θά εἶναι ὑλική καί αἰσθητή ὅπως τήν θέλουν οἱ Χιλιαστές, ὡς κατοικία τοῦ «πολλοῦ ὄχλου» στήν «χιλιετή βασιλεία», ἀλλά «μετασχηματισμένη», «καινή» γιά ὅλους τούς πιστούς. Ἡ γιά νά μιλήσουμε μέ τό στό-μα τοῦ Ἁγίου Συμεών τοῦ Νέου Θεολόγου: «πνευματική πᾶσα καί ἄϋλος», ἔτσι ὥστε αὐτοί πού θά κατέχουν «ἄσώματα σώμα-τα» νά ἔχουν «κατοικητήριον ἄξιο τῆς δόξης τους»¹⁹⁸. Ἡ «νέα γῆ» δέν εἶναι κάτι διαφορετικό ἀπό τήν «Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν» ἢ ἀπό τούς «νέους οὐρανοί», ἀλλά ταυτίζονται. Ὁ Ἀπ. Πέτρος τό δηλώνει καθαρά: «Ἡμῶν τό πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει» (Α' Πέτρ. α' 4, καί Β' Τιμ. δ' 18).

Εἶναι πρόδηλο ὅτι τό κοσμικό φρόνημα τῆς ἐταιρείας «Σκοπιᾶς» θέλει νά περιβάλει μέ αἰώνιο χαρακτήρα τίς γῆινες ἐγκαταστάσεις της. Ἐτσι, διαστρεβλώνει ὁλόκληρη τήν εὐαγγελική διδασκαλία γιά τούς «Νέους Οὐρανοί», τήν «Νέα καί Ἄνω Ἱερουσαλήμ», τήν «Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν», τό «Πολίτευμα ἐν Οὐρανοῖς» καί

¹⁹³ Α' Πέτρου γ', 10, 12-13.

¹⁹⁴ π. Ἀ. Ἀλεβιζοπούλου, μν. ἔργ., σ. 194.

¹⁹⁵ Πλούτη σ. 38. Βλ. καί Ἄννας Μπουρδάκου, μν. ἔργ., σ. 243.

¹⁹⁶ Βλ. Μπορεῖτε νά ζητε γιά πάντα..., σ. 160.

¹⁹⁷ π. Ἀ. Ἀλεβιζοπούλου, Τό Νόημα τῆς ζωῆς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας, σ. 389.

¹⁹⁸ Αὐτόθι, σ. 390.

προσπαθεῖ νά πείσει τούς ὁπαδούς της ὅτι ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι ἐκείνη πού τούς στερεῖ τήν αἰώνια παρουσία τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καί τούς καταδικάζει σέ αἰώνια κόλαση, σέ μιᾶ ὑλική γήϊνη χιλιετῇ Βασιλεία, ὅπου ἡ μακαριότητά τους θά συνίσταται στό ὅτι θά ἀπολαμβάνουν ἐν εἰρήνῃ τά ἀγαθά τῆς γῆς καί θά ζοῦν - παρόμοια μέ τούς ὁπαδούς τοῦ Ἰσλάμ - μιᾶ ὑλική «χαρισάμενη ζωή» γιά χίλια μόνο χρόνια, ἀλλά ἐδῶ στή γῆ.

6. Συμπεράσματα

1. Οἱ διδασκαλίες τῆς ἐταιρείας «Σκοπιά» τῶν «μ.τ.λ.» ἔχουν ἔντονο ἐσχατολογικό χαρακτήρα. Τοῦτο ὀφείλεται κυρίως στήν προέλευσή τους καί στήν προηγούμενη σχέση τοῦ Κάρολου Ρῶσσελ μέ τούς Ἀντβεντιστές τῆς 7^{ης} Ἡμέρας. Ὅμως στή συνέχεια, μετά τόν θάνατο τοῦ ἰδρυτοῦ της, ἡ «Σκοπιά» διεμόρφωσε δικές της ἀκραῖες ἐσχατολογικές θέσεις.

2. Εἶναι πρόδηλο ὅτι ἡ «Σκοπιά» ἀνέπτυξε ὅλη αὐτή τήν ἐσχατολογία της ὡς «ἐργαλεῖο» γιά τόν ἐγκλωβισμό τῶν ὁπαδῶν της καί τόν ἐντυπωσιασμό καί προσηλυτισμό νέων ὁπαδῶν. Οὐσιαστικά, ὅλη αὐτή ἡ κακοδοξία της ἐξελίχθηκε σέ τρομοκρατία, διαστρεβλώνοντας, ὅχι μόνο τό πνεῦμα, ἀλλά καί τό γράμμα τῆς Ἀγιογραφικῆς διδασκαλίας περί τῶν ἐσχάτων.

3. Ἡ «Σκοπιά» καί μέ τήν ἐσχατολογία της, συνοδευόμενη ἀπό συνεχεῖς ψευδοπροφητεῖες καί ἀτέλειωτους καθορισμούς χρονολογικῶν ὁρίων καί «ληξιπρόθεσμων» γεγονότων, τά ὁποῖα ἐπανειλημένως διεψεύσθησαν καί οὐδέποτε ἐπαληθεύτηκαν, ἀπεδείχθη «ψευδοπροφήτης», ὁ ὁποῖος ποτέ δέν μετενόησε ἢ ζήτησε συγγνώμη γιά τίς ταλαιπωρίες, στίς ὁποῖες ὑπέβαλε τούς ὁπαδούς της. Ἡ συμπεριφορά τῆς «Σκοπιᾶς» τήν ἐντάσσει στούς ψευδοπροφήτες κατὰ τόν λόγο τοῦ Θεοῦ: «Ὅσα ἐάν λαλήσῃ ὁ προφήτης ἐκεῖνος τῷ ὀνόματι Κυρίου, καί μή γένηται καί μή συμβῇ τοῦτο τό ρῆμα ὃ οὐκ ἐλάλησε Κύριος· ἐν ἀσεβείᾳ ἐλάλησεν ὁ προφήτης ἐκεῖνος, οὐκ ἀφέξεσθε αὐτοῦ» (Δευτερον. ιη' 22).

4. Ἡ ἐσχατολογία τῆς «Σκοπιᾶς» εἶναι, ὅχι μόνον ἀσυμβίβαστη μέ τήν διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἀλλά καί ἰδιαίτερως πονηρή καί ἰδιοτελής, καθόσον προωθεῖ τά συμφέροντα τῆς ἐταιρείας, ἀσκώντας ψυχολογική βία καί τρομοκρατία στούς ὁπαδούς της, ἀναγκάζοντάς τους νά δουλεύουν γι' αὐτήν μέ τήν ἀπειλή τῆς «σφαγῆς» τοῦ ἐπανειλημένως προαναγγελθέντος καί οὐδέποτε πραγματοποιηθέντος Ἀρμαγεδώνα.

5. Ἡ ἐσχατολογία τῆς «Σκοπιᾶς» ἀποτελεῖ μιᾶ ἐντελῶς ἀντιχριστιανική διδασκαλία, καθιερώνει ρατσιστικές διακρίσεις μεταξύ τῶν ὁπαδῶν της, ἐπιβάλλοντάς τους αὐθαίρετα «*δύο ἐλπίδες*». 144.000 ἀπ' αὐτούς τούς προορίζει γιά «*οὐράνια βασιλεία*», ἐνῶ στόν «*πολύ ὄχλο*» τῶν ὁπαδῶν της ἐπιβάλλει ἕναν ἐγκόσμιο παράδεισο, αὐθαιρετώντας στό ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Ὅμως, «Κάθε ἀληθινός χριστιανός ἀποβλέπει στή δευτέρα παρουσία τοῦ Κυρίου, πού ταυτόχρονα σημαίνει γενική ἀνάσταση τῶν κεκοιμημένων καί γενική κρίση, νέα γῆ καί νέους οὐρανούς, αἰώνια δόξα τῶν πιστῶν καί αἰώνια κατασχύνη τῶν ἀσεβῶν»¹⁹⁹.

Ἀντίθετα ἡ «Σκοπιά», ἀκυρώνοντας τήν ἐλπίδα τῆς οὐράνιας Βασιλείας γιά τούς πολλούς ὁπαδούς της, τούς ἀποκλείει ἀπό τήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν ὥστε νά ἐφαρμόζονται στή «Σκοπιά» κατὰ γράμμα οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου: «Κλείετε τήν

¹⁹⁹ π. Ἀ. Ἀλεβιζοπούλου, "μ.τ.λ." καί Ὁρθοδοξία, σ. 208.

βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων· ὑμεῖς γάρ οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδέ τοὺς εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν» (Ματθ. κγ' 14).

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας ὡς «στῦλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας» (Α' Τιμ. γ' 15), στοιχοῦσα «τῇ ὑγιαίνουσῃ διδασκαλίᾳ» τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ ἐρμηνεύουσα αὐτὴν θεοπνεύστως διὰ τῶν Ἀγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων, καταδικάζει διαρρήδην τίς ψευδεῖς καὶ ἔωλες κακοδοξίες τῆς ἐταιρείας «Σκοπιά» καὶ ἐπὶ τοῦ θεμελιώδους θέματος τῶν ἐσχάτων, ὅπως καὶ γενικώτερα ὅλες τίς ἀντιχριστιανικές κακοδοξίες τῶν «μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά».

ΜΕΡΟΣ Β'

Παραθρησκευτικές ομάδες - σέκτες

1. Εἰσαγωγικά

Μιλήσαμε ἤδη γιὰ τις αἰρετικές ομάδες πού ἐντάσσονται στήν κατηγορία πού ὀνομάσαμε χριστιανικές αἱρέσεις καὶ παραχριστιανικές ομάδες. Ὑπογραμμίσαμε μάλιστα ὅτι αὐτές, τίς κατὰ κυριολεξία αἱρέσεις, δέν πρέπει νά τίς συγχέομε μέ τίς παραθρησκευτικές ομάδες τῆς «Νέας Ἐποχῆς», οἱ ὁποῖες ἔχουν καθαρά ἐξωχριστιανικό καὶ ἀντιχριστιανικό χαρακτήρα. Αὐτή ἡ κατηγορία τῆς σύγχρονης πλάνης θά μᾶς ἀπασχολήσει στή συνέχεια.

Ὁ εἰκοστός αἰώνας ὑπῆρξε καταλυτικός γιὰ τήν ἱστορική πορεία τῆς ἀνθρωπότητας καὶ ἐκρηκτικά ὑπερπλήρης σέ κοινωνικά, τεχνολογικά καὶ ἐπιστημονικά ἐπιτεύγματα τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου. Κατέγραψε ἀκόμη τίς συνέπειες τῶν ἐπαναστατικῶν κινήματων τοῦ 19^{ου} αἰώνα καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ 20^{ου}, τόσο σέ θεωρητικό, ὅσο καὶ σέ πρακτικό ἐπίπεδο.

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ 20^{ου} αἰώνα ἀπετόλμησε νά μιλήσει ἀκόμη καὶ γιὰ τόν θάνατο τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καὶ νά ἐφαρμόσει στήν πράξη τόν ἱστορικό ὑλισμό, ἐπιδιώκοντας νά ἐξοβελίσει ἀπό τὰ ἀνθρώπινα δρώμενα τόν Θεό καὶ ἄρα νά ἐρμηνεύσει τὰ πάντα ὡς ἐπιτεύγματα τῶν δικῶν του δυνατοτήτων καὶ μόνον, διαγράφοντας τήν πρόνοια καὶ τό θέλημα ἑνός Πάνσοφου καὶ Πανάγαθου Δημιουργοῦ.

Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος τοῦ 20^{ου} αἰώνα, διαπιστώνοντας τήν αὐξηση τῆς γνώσεώς του καὶ ναρκισσευόμενος γιὰ τήν θαυμαστή πράγματι τεχνολογία του, ἐμπιστέφθηκε τὰ πάντα στήν ἐπιστήμη καὶ στήν τεχνολογία, στίς ὁποῖες ἀπέδωσε

μεσσιανικό χαρακτήρα. Έστησε ένα είδος νέας θρησκείας, την «θρησκεία της έκκοσμίκευσης» μέσα από την οποία έλειπε όμως ο Θεός²⁰⁰. Σ' αυτήν ανέθεσε τις ελπίδες του για τη λύση όλων των προβλημάτων του. Δηλαδή πίστεψε ο σύγχρονος άνθρωπος ότι μπορεί μόνος του να λύσει όλα απολύτως τα προβλήματά του στηριγμένος μόνο στις δυνάμεις του και στις όξύτερες διανοητι-κές ικανότητές του, χωρίς τον Θεό. Στην μέθη του αυτή ο σύγχρονος άνθρωπος «οὐκ ἔδωκεν δόξαν τῷ Θεῷ» (Λουκ. ιζ' 18). Αντί τούτου αὐτονομήθηκε από τον Θεό και αποφάσισε να πορευθεῖ ολομόναχος τόν δρόμο του. Αυτή την συμπεριφορά χαρακτηρίζουν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ὡς «εὐαγγέλιο τοῦ ὄφεως», δηλαδή ἐπανάληψη τῆς πρώτης ἀνταρσίας καί τῆς ἀποστασίας τῶν πρωτοπλάστων ἀπό τό θέλημα καί τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Όμως, κατά τήν ἀναμφισβήτητη αὐτή ἀνοδική πορεία του, ο σύγχρονος ἄνθρωπος διεπίστωσε ὅτι πληθώρα ἀπρόβλεπτων προβλημάτων παρουσιάστηκαν, κοινωνικῶν, περιβαλλοντικῶν, ὑπαρξιακῶν, ἠθικῶν κ.ἄ., πού μείωσαν τήν ἐλπίδα του γιά μιά παραδεισένια κατάσταση καί γέμισαν τήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου μέ ὑπαρξιακό φόβο. Μόλυνση τοῦ περιβάλλοντος, νέες ἄγνωστες μέχρι τώρα ἀσθένειες, πληθυσμιακή ἔκρηξη, κρίση στήν ἐργασία, ἄνισος καταμερισμός τῶν ἀγαθῶν, ἔλλειψη ἀξιοπρεποῦς διαβιώσεως, κοινωνική ἀδικία, συγκρούσεις κοινωνικές καί ἐθνικές, πυρηνική ἀπειλή, εἶναι μερικές ἀπό τίς κακές συνέπειες τῆς ἀνεξέλεγκτης καί ἐνίοτε χωρίς ἠθική, ἐπιστημονικῆς καί τεχνολογικῆς προόδου τοῦ ἀνθρώπου, οἱ ὁποῖες τήν κάνουν νά χάνει τόν μεσσιανικό χαρακτήρα μέ τόν ὁποῖο τήν εἶχε περιβάλει ὁ ἄνθρωπος.

Ἡ ἀπογοήτευση ἀπό τή νέα αὐτή πραγματικότητα προκαλεῖ στόν νέο κυρίως ἄνθρωπο κενά ἠθικά, κοινωνικά καί κυρίως ὑπαρξιακά καί τόν ὁδηγεῖ στήν τρομακτική διαπίστωση: δηλαδή ἄδικα ἤλπιζα ὅτι ἡ ἐπιστήμη καί ἡ τεχνολογία θά μοῦ λύσουν τά προβλήματά μου καί θά μέ κάνουν εὐτυχῇ, πλήρη, πανίσχυρο.

²⁰⁰ π. Ἀ. Ἀλεβιζοπούλου, Ἡ χαμένη ἀθωότητα, σελ. 33

Ακριβῶς, τήν κρίσιμη αὐτή στιγμή, πού κρίνονται συστήματα καί ἀξίες, κάποιοι ἐπιτήδριοι μέ καλά μελετημένους τρόπους ἔρχονται νά ὑποσχεθοῦν τήν «ἀληθινή λύση» ὅλων τῶν προβλημάτων. Νά δώσουν στόν ἄνθρωπο μιά νέα ἐλπίδα. Αὐτή τή φορά ὅμως ὁ «μεσσίας» δέν ἔχει τό ἔνδυμα τῆς ἐπιστήμης καί τῆς τεχνολογίας ἢ τῆς ψυχολογίας. Φορεῖ τό ἔνδυμα τῆς «θρησκείας».

Σ' αὐτή τή ζήτηση ἐλπίδας, σ' αὐτόν τόν κρίσιμο μεταφυσικό προβληματισμό, παρουσιάζονται οἱ «ἐμποροὶ ἐλπίδας», οἱ «πλασιέ τοῦ μεταφυσικοῦ», κυρίως ξενόφερτοι «μισσιονάριοι» ἢ ἐπαγγελματίες γυρολόγοι, γιά νά ὑποσχεθοῦν στόν συγκεχυμέ-νο καί περιπλανώμενο ἄνθρωπο, ἰδιαίτερα στήν ἐναλλαγή τῆς 2^{ης} πρὸς τήν 3^η χιλιετία, τή «σίγουρη» αὐτή τή φορά λύση τῶν προβλημάτων του. Ἀρκεῖ αὐτός, βεβαίως, νά παραδώσει σ' αὐτούς τόν ἑαυτό του ὁλόκληρο, τήν προσωπική του ἐλευθερία (μερικές φορές καί τήν ἀξιοπρέπειά του), νά δείξει τυφλή ὑπακοή καί συνήθως μαζί μ' αὐτά καί ὅλα τά ἐπὶ γῆς ἀγαθά του. Παρουσιάζονται ὡς σοφοί, ὡς φωτισμένοι δάσκαλοι, ὡς μεσσίες, ἀκόμη καί ὡς θεοί, παντογνώστες, ἐνῶ εἶναι πονηροί ἀπλῶς καί ἀνίδεοι στά οὐσιώδη προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου καί ἐκμεταλλεύονται τήν ἄγνοιά του, τήν ἀνάγκη του καί τούς φόβους του.

Καί ἐδῶ ἀκριβῶς εἶναι πού γεννιέται στίς μέρες μας τό νέο φαινόμενο - πρόβλημα τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας.

Τό φαινόμενο αὐτό, πού δέν εἶναι μόνον ἑλλαδικό, ἀλλά διεθνές, εἶναι ἰδιαίτερα ἀνησυχητικό γιά μᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους Ἑλληνες, ἰδιαίτερα μέ τήν ἔνταξή μας στήν Ἐνωμένη Εὐρώπη, σέ μιά Εὐρώπη μέ ἐθνική, θρησκευτική καί πολιτισμική πολυμορφία καί ἀνομοιογένεια. Ἐάν δέν προσέξωμε κινδυνεύο-με νά χάσωμε, μαζί μέ τήν ψυχική σωτηρία μας καί τήν ἐθνική μας ταυτότητα καί συνοχή.

Μέσα σ' αὐτές τίς διαπιστώσεις τίθεται τό θέμα τῆς σημερινῆς εἰσηγήσεώς μας: **«Ἡ ἀπειλή τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας».**

2. Χαρακτηριστικά τῶν παραθρησκευτικῶν ομάδων

Μιλώντας, λοιπόν, γιά τήν **παραθρησκεία (σέκτες)**, πρέπει νά πούμε ὅτι πρόκειται γιά διδασκαλίες ἢ συγκροτημένες ομάδες ἢ ὀργανώσεις πού δέν ἐντάσσονται στόν χριστιανικό χῶρο, ἀκόμη καί ὅταν χρησιμοποιοῦν χριστιανική ὀρολογία· δέν πιστεύουν στόν Χριστό, ἀκόμη καί ὅταν χρησιμοποιοῦν τόν ὄρο «χριστός» καί συνήθως δέν ἀνήκουν στίς μονοθεϊστικές θρησκείες. Δέν πρόκειται γιά «γνωστές θρησκείες», ὅπως αὐτές ὀρίζονται ἀπό τό Ἑλληνικό Σύνταγμα. Δηλαδή θρησκείες πού ἔχουν φανερή διδασκαλία καί λατρεία καί δέν ἀπειλοῦν τήν δημόσια τάξη καί τά χρηστά ἥθη. Γι' αὐτό καί θεωροῦνται ὡς παραθρησκεία.

Σέ Ἐκθεσὴ τῆς ἡ Γαλλικῆ «Διυπουργικῆ Ἀποστολῆ γιά τήν καταπολέμηση τῶν αἱρέσεων» (Ἰανουάριος τοῦ 2000, ὑπό τήν προεδρία τοῦ κ. Ἀλέν Βιβιέν), ἐπιχειρώντας νά δώσει ἕναν ὀρισμό τοῦ ὄρου σέκτα, γράφει: «**Ἡ αἵρεση (σέκτα) εἶναι ἕνας σύνδεσμος μέ ὀλοκληρωτική δομή, δηλώνοντας ἢ ὄχι θρησκευτικούς σκοπούς, τοῦ ὁποῖου ἡ συμπεριφορὰ πλήττει τά Ἀνθρώπινα Δικαιώματα καί τήν κοινωνική ἰσορροπία**» (σελ. 53).

Βασικό χαρακτηριστικό τῶν σεκτῶν εἶναι, ἡ ὀλοκληρωτική δομή τους. Αὐτό βεβαίως τό χαρακτηριστικό δέν ἀπουσιάζει ἀπό τίς αἰρετικές χριστιανικές καί παραχριστιανικές ομάδες, γιά τίς ὁποῖες κάναμε ἤδη λόγο. Ὅμως στή δεύτερη αὐτή κατηγορία εἶναι πιό ἔντονο τό ὀλοκληρωτικό στοιχεῖο, γι' αὐτό ὀνομάζονται καί «ὀλοκληρωτικές ομάδες».

Στήν κορυφή τῆς κάθε ομάδας ὑπάρχει ἕνας ἀρχηγός, ὁ ὁποῖος εἶναι περιβεβλημένος μέ **θεϊκή αὐθεντία**, εἴτε αὐτός ὀνομάζεται γκουροῦ ἢ θεϊκός διδάσκαλος, εἴτε μεσσίας (χριστός). Αὐτός ἔχει ἀπόλυτη ἐξουσία πάνω σέ ὅλες τίς πτυχές τῆς προσωπικότητας τοῦ ὀπαδοῦ, μηδέ τῆς καθαρά ἰδιωτικῆς καί προσωπικῆς ζωῆς του ἐξαιρουμένης. Ὑπάρχουν ομάδες πού καθορίζουν, φερειπεῖν, ποιός ποιάν καί πότε θά νυμφευθῇ (Ἑνωτικὴ Ἐκκλησία τοῦ Σάν Μιούνγκ Μούν). Ἄλλες πού ἐλέγχουν στενά τήν ζωή τῶν ὀπαδῶν τους ἢ πού οἱ ὀπαδοί τους ἀστυνομεύουν τήν προσωπική ζωή τῶν ἄλλων ἢ παρακολουθοῦν παρανόμως τή ζωή καί δραστηριότητα δημοσίων προσώπων, ἢ ἐφαρμόζουν τήν τακτική τῆς λασπολογίας καί τῆς τρομοκρατίας πρῶην θυμάτων τους καί ἐπικριτῶν τους (Ἐκκλησία τῆς Σαηεντο-λογίας. - Αὐτό ἔχει διαπιστωθεῖ καί στήν Ἑλλάδα -παράδειγμα ἡ περίπτωση τοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου καί ὄχι μόνον- ἀλλά καί διεθνῶς).

Σχεδόν ὅλες ἀπαιτοῦν πλήρη ὑποταγή στόν ἀρχηγό, ἀποκοπή ἀπό τό οἰκογενειακό περιβάλλον, τίς σπουδές, τό ἐπάγγελμα καί τήν ἀφιέρωση στό «σκοπό» τῆς ὀργάνωσης, πού ταυτίζεται δηθεν μέ τήν «σωτηρία τοῦ κόσμου». Πολλές ομάδες ἀπαιτοῦν ἔγγραφη παραχώρηση τῶν περιουσιακῶν στοιχείων τῶν ὀπαδῶν τους. Ὑπάρχει καί ὀμάδα πού ἀπαιτεῖ

ένυπόγραφη δήλωση παραίτησης τῶν ὁπαδῶν της ἀπό εὐθύνη τῆς ὁργάνωσης γιά τυχόν αὐτοκτονία τους μέσα σ' αὐτήν. Δέν εἶναι λίγες ἐκεῖνες οἱ ὁμάδες πού ἐξευτελίζουν τήν προσωπικότητα καί τήν ἀξιοπρέπεια τῶν ὁπαδῶν τους, ἐκβιάζοντάς τους μέ ἐξομολογήσεις γραπτές ἢ μέ ὁμαδικά ὄργια καί ἄλλες ταπεινωτικές πράξεις (ὅπως ἡ πόση οὖρων - ἀμαρόλι, ἢ τοῦ νεροῦ πού πλένει τά πόδια του ὁ γκουροῦ, ἢ ὑποβάλλοντάς τους σέ ἀποφάσεις αὐτοκτο-νίας).

Χαρακτηριστικό ἐπίσης τῶν ὁμάδων αὐτῶν εἶναι καί ἡ προσφορά ποικίλων δελεασμάτων καί ὑποσχέσεων, ἢ ἡ διοργάνωση προγραμμάτων κοινωνικῆς προσφορᾶς, ὅπως ἡ ἀπεξάρτιση ἀπό τά ναρκωτικά, ἡ ὑπεράσπιση δῆθεν τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, ἡ πυροπροστασία, κ.ἄ., ὥστε, ὑπό τό προσωπεῖο αὐτό νά ἀποκτήσουν πιστοποιητικά κοινωνικῆς προσφορᾶς καί ἀναγνώρισης. Ἐτσι, ἀπειλοῦνται μέ διάβρωση, ὄχι μόνον τό Ὁρθόδοξο φρόνημα, ἀλλά καί ὅλοι οἱ τομεῖς τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Γιά τήν Ἐκκλησία (πού αὐτό κυρίως μᾶς ἐνδιαφέρει) δημιουργεῖται ἓνα σοβαρώτατο καί σέ συνεχή διόγκωση ποιμαντικό πρόβλημα.

3. Ἡ θεωρητική βάση τῆς παραθρησκείας

Πρέπει νά ὑπογραμμίσουμε ὅτι στίς αἰρετικές καί παραθρησκευτικές ὁμάδες γίνεται πολὺς λόγος γιά σωτηρία. Ὅμως ὁ ἄνθρωπος τῶν αἱρέσεων, μιλώντας γιά σωτηρία, δέν ἐννοεῖ αὐτή σάν δωρεά - χάρισμα τοῦ Θεοῦ, ἀλλά σάν κατάκτηση δική του. Ἐτσι βλέπουμε νά διακηρύσσει αὐτόματους καί μηχανικούς τρόπους σωτηρίας, καί γιά νά κυριολεκτοῦμε, αὐτοσωτηρίας. Οἱ μὲν χριστιανικές καί παραχριστιανικές αἱρέσεις (Προτεστάντικές, Πεντηκοστιανές, «μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» κλπ.), διακηρύσσουν μιά στιγμιαία σωτηρία πού ἐπιτυγχάνεται μέ μιά πράξη τοῦ νοῦ καί ὁδηγεῖ σέ ἐκβιασμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέ τίς λεγόμενες ἐμπειρίες καί ἄλλα ἐντυπωσιακά φαινόμενα, ἢ ἐξαρτοῦν τή σωτηρία ἀπό τήν τυφλή ὑπακοή σέ ἐγκόσμια ἐξουσία πού ὑποκαθιστᾷ τήν Ἐκκλησία, ὅπως συμβαίνει στοὺς «μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά».

Οἱ παραθρησκευτικές ὁμάδες ὁμιλοῦν γιά αὐτοσωτηρία, γιά αὐτοπραγμάτωση, γιά αὐτογνωσία, καί τοῦτο δέν ὑπάρχει, κατ' αὐτές, Θεός ἔξω ἀπό τόν ἄνθρωπο γιά νά τόν σώσει. Ἡ διδασκαλία αὐτή εἶναι ἡ συνέπεια τῆς ἐνταξης τῶν ὁμάδων

αὐτῶν στό ρεῦμα τῆς «Νέας Ἐποχῆς».

Ἄς δοῦμε, λοιπόν, τί εἶναι ἡ «Νέα Ἐποχή»:

Ἡ «Νέα Ἐποχή» δέν εἶναι μιά συγκεκριμένη ὀργάνωση. Εἶναι ἓνα παγκόσμιο ρεῦμα (ὄχι μόνον θρησκευτικό) πού στηρίζεται στόν ἀποκρυφισμό καί στήν ἀστρολογία. Ἔχει τίς βάσεις της στή Θεοσοφική Σχολή τῆς ἀποκρυφίστριας Ἑλενας Μπλαβάτσκυ (ιδρύτριας τῆς Θεοσοφικῆς Σχολῆς -1875) καί κηρύττει μιά Νέα Παγκόσμια Θρησκεία (συγκρητισμός). Βασικές διδασκαλίες της εἶναι:

α) Δέν ὑπάρχει προσωπικός Θεός, Δημιουργός τοῦ Σύμπαν-τος. Ὁ Θεός εἶναι ἀπρόσωπος καί ταυτίζεται μέ τήν «ζῶσα ἐνέργεια τοῦ σύμπαντος». Ὁλόκληρο τό Σύμπαν, μέσα στό ὁποῖο ἐντάσσεται καί ὁ «θεός», εἶναι «Ἐν Ὁλον», ἀπρόσωπο. «Ἐν τό Πᾶν», λέγουν, τά πάντα εἶναι «θεός» καί ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡ τελειότερη ἐκδήλωση (ἐκρῶς) τοῦ συμπαντικοῦ αὐτοῦ ἀπρόσω-που «θεοῦ», εἶναι δηλαδή «θεός» κατ' οὐσίαν. Ἐπομένως, δέν ὑπάρχει διάκριση μεταξύ κτιστοῦ καί ἄκτιστου, δέν ὑπάρχει Θεός ἔξω ἀπό τό σύμπαν, τόν κόσμο καί τόν ἄνθρωπο.

β) Ὁ ἄνθρωπος γιά νά φθάσει στήν τελείωση κατά τή θεωρία τῶν ομάδων αὐτῶν, πρέπει νά συνειδητοποιήσει αὐτή τήν θεϊκή του ιδιότητα, νά ἀντιληφθῇ τή «θεϊκότητά» του. Ἀφοῦ λοιπόν, δέν ὑπάρχει Θεός γιά νά τόν σώσει, ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος ἀναγκάζεται σέ μιά ἐξελικτική πορεία αὐτοπραγμάτωσης καί αὐτοσωτηρίας. Ἐτσι στή θέση τῆς πίστεως τοποθετεῖται ἡ γνώση (ἡ αὐτογνωσία) καί ὁ ἄνθρωπος πρέπει μόνος του νά βρεῖ τούς τρόπους μέ τούς ὁποίους θά καταλάβει, θά γνωρίσει ὅτι εἶναι «θεός». Πρός τόν σκοπό αὐτό ἐπιστρατεύονται διάφορες τεχνικές – οὐσιαστικά μάταιες ἀνόητες προσπάθειες - μέ τίς ὁποῖες ὁ ὁπαδός τῶν ομάδων αὐτῶν πιστεύει ὅτι θά τό ἐπιτύχει. Καί αὐτές εἶναι ὁ διαλογισμός, ἡ γιόγκα, τά σεμινάρια ἀνάπτυξης τοῦ νοῦ, ἡ κατάκτηση τῆς δῆθεν ἀπόκρυφης γνώσης, ἡ χορτοφαγία, ἡ στέρηση, οἱ ἐγκλεισμοί κ.ο.κ.

Κι ὅταν ὅλα αὐτά ἐξαντληθοῦν καί δέν ἐπιτευχθῇ ὁ τελικός σκοπός, δηλαδή ἡ «φώτιση», (ποιός ἄραγε τό κρίνει αὐτό;), τότε ἐπιστρατεύεται ἡ παράλογη δοξασία τῆς μετενσάρκωσης ἢ μετεμψύχωσης, ὥστε ἀπό μόνος του πάλι ὁ

ἄνθρωπος, μέ μιά ἀτελείωτη σειρά γεννήσεων καί θανάτων (τήν λεγομένη «σαμσάρα») νά ἐπιτύχει τό ποθούμενο. Καί ἐδῶ μπαίνει ὁ «νόμος τοῦ κάρμα». [Κάρμα σημαίνει τό σύνολο τῶν καλῶν ἢ κακῶν πράξεων σέ μιά προηγούμενη δῆθεν ζωή, γιά τό ὁποῖο ξαναγεννιέται ὁ ἄνθρωπος γιά νά «πληρώσει» ἀνάλογα]. Κατάληξη ὅλης αὐτῆς τῆς ἀνώφελης καί ἀτέρμονης διαδικασίας καί περιπέτειας εἶναι τό ἀπόλυτο παράλογο: ἀφοῦ δηλαδή ἐπιτύχει αὐτό πού νομίζει «τελείωση» ἢ «φώτιση», τότε ὁ ἄνθρωπος καταλήγει στήν ἀνυπαρξία, ἐξαφανίζεται ὅπως ἡ σταγόνα τοῦ νεροῦ μέσα στόν ὠκεανό, γιά νά πάψει νά ὑπάρχει καί ἄρα νά μή ξαναγεννιέται καί βασανίζεται σέ τούτη τή γῆ. Αὐτό, κατά τήν Ἰνδουϊστική διδασκαλία, σημαίνει ἔνωση τοῦ ἀτομικοῦ «θεϊκοῦ» Ἄτμαν μέ τό παγκόσμιο «θεϊκό» Μπράχμαν. Ἐξάλλου, ὁ ὅρος γιόγκα, πού προέρχεται ἀπό τή σανσκριτική λέξη yug, σημαίνει «ένωση», δηλαδή ἔνωση μέ τήν ὑπερβατική πραγματικότητα – τό Μπράχμαν. Τότε πραγματοποιεῖται τό «νιρβάνα», πού σημαίνει, οὐσιαστικά, ἐκμηδένιση τῆς προσωπικῆς ὑπάρξεως. Εἶναι φανερό ὅτι αὕτη ἡ δοξασία εἶναι ἄκρως ἀσυμβίβαστη καί ἀντίθετη μέ τήν χριστιανική πίστη περί Ἀναστάσεως.

γ) Δέν ὑπάρχει διάκριση μεταξύ καλοῦ καί κακοῦ. Καί τά δύο εἶναι οἱ δύο ὅψεις τοῦ αὐτοῦ νομίσματος. Ἔτσι, ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά κάνει ὅ,τι αὐτός ὁ ἴδιος θεωρεῖ ὡς ἠθικό καί καλό, «αὐτός εἶναι ὁ νόμος».

Καί, βεβαίως, ἡ «Νέα Ἐποχή» ἔχει τούς ἐνσαρκωμένους ζῶντες διδασκάλους της, τούς «ἀβατάρς», τούς δικούς της «μεσσίες - χριστούς». Ἔτσι, ὑπάρχουν σήμερα διάφοροι νέοι «μεσσίες», ζῶντες ἢ ἤδη τεθνεῶτες, (γιατί κάθε ὁμάδα ἔχει καί τό δικό της «μεσσία», ὅπως ὁ Σάϊ Μπάμπα, ὁ Μετρέγια, ὁ Μούν, ὁ Αούν Βεόρ, ὁ Διονύσης Δώριζας, ὁ Κούτ Χουμί, ὁ Μορυνά, ὁ Ἰμάμ Μαχντί, ὁ Βοδδισάτβα κ.ἄ.²⁰¹. Ὑπάρχουν ἐπίσης καί οἱ

²⁰¹ Samael Aun Veor (Ἰνστιτοῦτο Γνωστικῆς Ἀνθρωπολογίας)
Μπογκοτά 6.3.1917- 24.12.1977 / L. Ron Hubbard (Σαηντολογία)
13.3.1911-24.1.1986 / Bhagwan Shree Rajineesh – Osho Ἰνδία 1931-1990
/ Livranga Χορχέ Ἀνχέλ Λιβράνγκα (Ν. Ἀκρόπολις) Μπ. Ἀἶρες
3.9.1930- Μαδρίτη 7.10.1991 / Νικόλαος Μαριωρῆς (Ὁμακοεῖον)
Σάμος 1913-6.5.1993 / Κώστας Φωτεινός (Καφέ Σχολειό) Κάϊρο
29.8.1930-13.10.1993 / David Berg (Μώ, Παιδιά τοῦ Θεοῦ, Οἰκογένεια)

«Αναλη-φθέντες Διδάσκαλοι»²⁰².

Είναι νομίζω περιττό νά αναλύσουμε περαιτέρω πόσο αντίθετες είναι οι δοξασίες αυτές προς την χριστιανική Πίστη και διδασκαλία.

Συμπερασματικά μπορούμε νά ποῦμε ὅτι οἱ νεοφανεῖς ὁμάδες τῆς «Νέας Ἐποχῆς», στήν πραγματικότητα εἶναι ὁμάδες χωρίς Θεό, γιατί δέν πιστεύουν στόν Ἀληθινό Θεό τόν Δημιουργό τοῦ κόσμου. Καί γί' αὐτό δέν εἶναι θρησκείες, ἀλλά παραθρησκείες, ιδεολογικές τάσεις μέ θρησκευτικά προσωπεῖα.

Ἔτσι ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος πορεύεται ὁλομόναχος τόν δρόμο του, χωρίς Θεό, ἐπαναλαμβάνει τήν πρώτη ἀνταρσία κατά τοῦ Θεοῦ καί γίνεται ἀποστάτης ἀπό τό θέλημα καί τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Εἶναι αὐτό πού ὀνομάσαμε «εὐαγγέλιο τοῦ ὄφεως».

4. Αἷτια προσχώρησης στήν παραθρησκεία καί τρόποι προσηλυτισμοῦ

Ἄν θά ἤθελε κανείς νά ἀναζητήσει τά αἷτια τῆς ἀνάπτυξης τῶν συγχρόνων αἱρέσεων, θά διεπίστωνε ὅτι αὐτές γεννιοῦνται ἐκεῖ ὅπου δέν ὑπάρχει μιά γνήσια σχέση τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τόν Θεό, ὅπως εἶπαμε καί στήν ἀρχή. Ὁ

18.2.1919-...10.1994 / Διονύσης Δώριζα (Ἑσωτερικός Χριστιανισμός)
Κεφαληνία 1.1.1921 -26.4.1995 / Sri Chinmoy Βεγγάλη Ἰνδία 1931-
11.10.2007 / Μαχαρίσι Μαχές Γιόγκι (Ὑπερβατικός Διαλογισμός)
Τζαμαλπούρ -Ἰνδία 1917 -Ἀμστερνταμ 7.2.2008 (ἀνακοινώθηκε
7.2.2009) / Satya Sai Baba Ἰνδία 23.11.1926 -24.4.2011 / San Myung
Moon (Ἑνωτική Ἐκκλησία) Β. Κορία 1920 – 3.9.2012.

²⁰² Μαῖτρἐγια ἢ Μετρἐγια, ὁ Κύριος Μαῖτρἐγια (= ὁ εὐτυχής, ὁ μακάριος, ὅστις φέρνει εὐτυχία), «Ἀνάδυση» ἀριθμ.10 / Μορνά, διδάσκαλος τῆς Μπλαβάτσκι (τόν συνάντησε 12.8.1851) / Τζιβάλ Κούλ -Djwhal Khul (ἀναληφθεῖς διδάσκαλος, ὁδηγός τῆς Μπλαβάτσκι) / Κούτ Χουμί (μαζί μέ τούς δύο προηγούμενους) / Σαίν Ζερμαίν Saint Germain (ἐμφανίστηκε πρὶν 70.000 χρόνια ὡς βασιλιάς στή σημερινή Σαχάρα καί τόν 17^ο αἰῶνα ὡς ἀποκρυφιστής). / Σανάτ Κουμάρα-Sanat Kumara (Ν. Ἀκρόπολις - ἐνσαρκώθηκε πρὶν ἀπό 18,5 ἑκατομμύρια χρόνια) / Ιακώβ Κατζάν /Βοδδισάτβα /Ιμάμ Μαχντί /Μάχα Τσόχαν.

ἄνθρωπος πολλές φορές θέλει νά φτιάξει τόν Θεό στά μέτρα του. Τοῦτο ἔχει ὡς συνέπεια νά καθορίζει ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος τά χαρακτηριστικά τοῦ ὑποτι-θέμενου «θεοῦ» του - συνήθως κατασκευάσμα τῆς ἀνθρώπινης διάνοιας καί τῶν ἀνθρώπινων παθῶν - καί ἀπ' αὐτόν τόν «θεόν» - κακέκτυπο ἐπιδιώκει νά καθορίζει τή ζωή του καί τήν ἠθική του. Μέ τόν τρόπο αὐτό ὁ σύγχρονος αὐτονομημένος ἄνθρωπος, σέ μιά ἐπιστροφή του στό «εὐαγγέλιο τοῦ ὄφεως», μεθυσμένος ἀπό τίς τεχνολογικές καί ὑλικές κατακτήσεις του, ἔφτιαξε ἓνα νέο εἶδος θρησκείας. Μέσα σ' αὐτή «θεός» εἶναι πλέον ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος. Αὐτή εἶναι, ὅπως εἶπαμε, ἡ θεωρητική βάση ὅλων τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων τῆς λεγόμενης «Νέας Ἐποχῆς», μέσα στήν ὁποία ἔχει καταργηθῇ ἡ ἔννοια τοῦ προσωπικοῦ Θεοῦ καί ἔχει ἀντικατασταθεῖ μέ τήν πανθειϊστική ἔννοια τῆς ἀπρόσωπης «παγκόσμιας συνειδητότητας», ἡ ὁποία ταυτίζεται κατ' οὐσίαν μέ τήν κτιστή φύση.

Συχνά κάνομε τό λάθος νά ἀποδίδουμε τήν προσχώρηση στίς διάφορες νεοφανεῖς αἱρέσεις σέ ἀφέλεια, σέ μειωμένη διανοητική ικανότητα, ἢ σέ ψυχολογικά προβλήματα, τῶν ὑποψηφίων θυμάτων. Ἡ ἀποψη αὐτή, ἀφ' ενός μὲν, ὑπεραπλου-στεύει τό πρόβλημα, ἀφ' ἑτέρου, ὑποκρύπτει πιθανή προσπάθεια ὑπεκφυγῆς ἀπό τίς δικές μας εὐθύνες. Χωρίς νά ἀποκλείουμε καί τέτοιες περιπτώσεις –πού εἶναι ἐλάχιστες-, πρέπει νά ἀναζητήσουμε καί ἄλλα βαθύτερα καί σοβαρότερα αἷτια. Ἡ προσχώρηση σέ μιά νεοφανῆ αἵρεση, συνήθως, δέν ὀφείλεται σέ προσωπικά ἢ ψυχολογικά προβλήματα, δημιουργεῖ ὅμως συχνά τέτοιου εἶδους προβλήματα σέ ὅσους ἐντάσσονται σ' αὐτή.

Ὁ ὁποιοσδήποτε μπορεῖ νά πέσει θῦμα τῶν ὁμάδων αὐτῶν. Ἀκόμη καί ὁ «θρησκευόμενος» ἄνθρωπος, ὅταν ἔχει ἐπιφανεια-κή ἢ ἐλλιπῆ γνώση τῆς πίστεώς του, κινδυνεύει νά ἐμπλακεῖ σέ τέτοιες ὁμάδες, συγχέοντας τήν ἀλήθεια -πού πιθανῶς ἐλλιπῶς ἢ οὐδόλως ἔχει φροντίσει νά γνωρίσει- μέ τό ψεῦδος καί τήν πλάνη, προσπαθώντας νά συμβιβάσει τά ἀσυμβίβαστα. Ἐπειτα, ἡ μοναξιά, ἡ εὐπιστία, ἡ ἀβεβαιότητα, ἡ ἀπογοήτευση, ἡ μελαγχολία, ἡ ἀπομάκρυνση ἀπό τό οἰκογενειακό περιβάλλον (π.χ. φοιτητές, στρατευμένοι, ξενητεμένοι), ἡ ἀπόλυση ἀπό τήν ἐργασία, οἱ διακοπές, ἡ ἀσθένεια καί ἡ παραμονή σέ νοσοκομεῖο, τό πένθος, κ.ἄ., μποροῦν νά ἀποτελέσουν καταστάσεις «ὕψηλου κινδύνου».

Σ' αὐτά πρέπει νά προστεθοῦν ὁ ἔντονος μεταφυσικός προβληματισμός τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου καί οἱ ὑπαρξιακές ἀνησυχίες του, ὅ,τι, δηλαδή, ἐννοοῦμε μιλῶντας γιά «ἀναζήτηση νοήματος ζωῆς», ὁ ὑπαρξιακός φόβος, ἡ ἀνασφάλεια καί ἡ ἀβεβαιότητα, ἡ δίψα γιά ἀγάπη

καί ζεστασιά, ή περιέργεια, ή άγνοια, ή ανάγκη, ή ροπή πρὸς τό ξένο καί τό ἔξωτικό, ή δίψα γιά ἐμπειρίες, γιά ἡδονή, δόξα, πλοῦτο κ.ο.κ., πού εὐκολα μποροῦν νά σαγηνεύσουν νέους κυρίως ἀνθρώπους. Εἶναι, δηλαδή, οἱ κρίσιμες ἐκεῖνες καταστάσεις ὅπου δημιουργοῦνται κενά, προβληματισμοί, σοβαρά προβλήματα, στά ὁποῖα οἱ ἀνθρώποι ζητοῦν διέξοδο. Τότε κυρίως μπορεῖ νά παρουσιαστεῖ -ὡς ἀπό μηχανῆς θεός- ὁ ἀνθρώπος τῆς αἵρεσης, ὁ διακινητής τῶν «ψυχοναρκωτικῶν», πού θά ἐφαρμόσει τήν τεχνική τοῦ «βομβαρδισμοῦ ἀγάπης» καί θά ὑποσχεθεῖ στό ὑποψήφιο θῦμα του τήν λύση ὅλων τῶν προβλημάτων του. Τό «ἐνδιαφέρον» πού θά ἐπιδείξει ὁ ἐκπαιδευμένος προσηλυτιστής γιά συζήτηση ὑπαρξιακῶν προβλημάτων τοῦ ὑποψηφίου θύματος καί ἡ συμπαράσταση τῆς στιγμῆς, καί ἐνδεχομένως ἡ ὑπόσχεση γιά προσφορά βοήθειας, θά ἐπιτύχουν εὐκολώτερα τόν προσηλυτισμό.

Καί, βεβαίως, οἱ εὐκαιρίες εἶναι πολλές: «Ὁ προσηλυτισμός τοῦ θύματος μπορεῖ νά γίνει ὅπουδήποτε: στό δρόμο, στή βιβλιοθήκη, στό ταχυδρομεῖο, στή στρατιωτική μονάδα, στό γραφεῖο, στό σπίτι, στά γυμνάσια, στά λύκεια. Σέ ἐκδηλώσεις γιά ἀστέγους, πτωχοῦς, ἀναξιοπαθοῦντες, καταπολέμησης ναρκωτικῶν, προστασίας τοῦ περιβάλλοντος, εἰρήνης. Σέ θεραπευτήρια καί νοσοκομεῖα, σέ γυμναστήρια καί ἰνστιτοῦτα, σέ φροντιστήρια καί σπουδαστικές ἐνώσεις... καί ὅπου συγκεντρώνονται πολλοί νέοι. Σέ συνέδρια, σεμινάρια αὐτοβελτίωσης, σέ πάρτυ... Κέντρα διασκεδάσεως, γήπεδα, συναυλίες, ντισκοτέκ, φεστιβάλ μουσικῆς. Ἀκόμη καί στίς δημόσιες ὑπηρεσίες ὅπου στρατευμένα μέλη δροῦν συστηματικά»²⁰³.

Ἡ Ζ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων γιά θέματα αἱρέσεων καί παραθρησκείας, πού συνήλθε στήν Ἀλίαρτο Βοιωτίας (20-26.9.95) σημειώνει γιά τίς παγίδες πού στήνουν οἱ διάφορες παραθρησκευτικές ὁμάδες τά ἑξῆς: «Οἱ ἀποκρυφιστικές ὀλοκληρωτικές ὁμάδες ὑπόσχονται "δύναμη", "γνώση", "ἐπιρροή", "ἐμπειρίες". Τό ἄτομο καθοδηγεῖται νά πιστέψει ὅτι μέσα ἀπό τίς τεχνικές τῆς ὁμάδας θά γίνει ἀνώτερο ἀπό τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ὅτι θά ἀναπτύξει ὅλες τίς δυνάμεις πού κρύβει μέσα του καί δέν τό γνωρίζει, ὅτι θά φθάσει σ' ἓνα ἀνώτερο ἐξελικτικό ἐπίπεδο, ὅτι θά ἐπιβάλει στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους νά τό ὑπολογίζουν καί νά τό φοβοῦνται, ὅτι δέν θά χρειάζεται νά ὑπακούει σέ ὁποιαδήποτε-τε αὐθεντία (γονεῖς, δασκάλους κ.ο.κ.) ἢ νά συμμορφώνεται μέ ὁποιοσδήποτε ἠθικούς κανόνες· ὅτι δέν θά ἔχει καμμία ἢ κανέναν ἀνάγκη, ὅτι τελικά θά γίνει ὑπεράνθρωπος, "Θεός"! Ὅλες οἱ ἐπιθυμίες του θά ἐκπληρώνονται

²⁰³ Ἰ. Μηλιώνη «Καταστροφικές λατρεῖες, Νέα Ἐποχή», φυλλάδιο «Τά Νέα τοῦ

αὐτοστιγμεί. Θά κάνει ὅ,τι θέλει. Ἡ θέλησή του θά εἶναι ὁ μοναδικός νόμος»²⁰⁴.

Μέ ὅλες αὐτές τίς ὑποσχέσεις δημιουργεῖται στό ὑποψήφιο θῦμα μιά ἀπατηλή προσδοκία γιά τήν ἱκανοποίηση σειρᾶς πόθων του καί τήν λύση τῶν προβλημάτων του καί ἡ ψευδαίσθη-ση ὅτι ἀνήκει σέ μιά τάξη ἐκλεκτῶν, δυνατῶν, ἐπιτυχημένων ἀνθρώπων, γιατί ὄχι, καί «σωτήρων» τῆς ἀνθρωπότητας. Ἡ κατάσταση αὐτή εἶναι ἀνάλογη μέ τίς ψευδαισθήσεις καί τούς ψεύτικους «παραδείσους» πού δημιουργοῦνται στό θῦμα τῶν «ναρκωτικῶν», κάτω ἀπό τήν ἐπήρεια τῶν ἐξαρτησιογόνων οὐσιῶν. Γί' αὐτό καί πολύ πετυχημένα ὁ μακαριστός π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος ὀνόμασε τίς νεοφανεῖς παραθρησκευτικές ὁμάδες «ψυχοναρκωτικά».

Οἱ νεοφανεῖς αἱρέσεις, ὅπως καί οἱ ἔμποροι τῶν «ναρκωτικῶν», ἐκμεταλλεύονται ὅλα τά κενά, πνευματικά, ὑπαρξιακά καί κοινωνικά, τά ὁποῖα ἔχουν δημιουργηθεῖ σέ μιά ἐποχή γενικώτερης κρίσης, στήν ὁποία ζοῦμε. Δέν πρέπει νά διστάσουμε νά ὁμολογήσουμε ὅτι αὐτή τήν βαθειά πνευματική, πολύπλευρη καί πολύμορφη κρίση ἀξιῶν, πού ἀντιμετωπίζει ὁ δυτικός πολιτισμός μας καί ἡ παγκόσμια κοινότητα γενικώτερα, ἐκμεταλλεύονται οἱ αἱρέσεις γιά νά «λανσάρουν» τίς δικές τους «λύσεις» καί νά «πλανήσουν πολλούς».

Ἐτσι ὅπως, γιά νά ἀπεξαρτηθῇ τό ἐξαρτημένο ἀπό τίς θανατηφόρες οὐσίες ἄτομο πρέπει νά ἀναζητηθοῦν καί νά ἐντοπισθοῦν τά βαθύτερα αἷτια πού τό ὀδήγησαν σ' αὐτές, κατά τόν ἴδιο τρόπο καί γιά νά ἐλευθερωθοῦν τά θύματα τῶν ὀλοκληρωτικῶν παραθρησκευτικῶν ὁμάδων καί τῶν καταστροφικῶν «λατρεῶν» ἀπό τά δίκτυα τῆς πλάνης πρέπει νά ἐντοπισθοῦν καί νά θεραπευθοῦν οἱ βαθύτερες καί πραγματικές αἰτίες –τά κενά- πού τά ὀδήγησαν στήν ἀναζήτηση μιᾶς δῆθεν λύσης, ἐνῶ οὐσιαστικά τά ἐγκλώβησαν σέ σκοτεινές, ἀδιέξοδες καί θανατηφόρες ἀτραπούς²⁰⁵.

Δέν πρέπει νά διστάσουμε νά ὁμολογήσουμε ὅτι ὁ δυτικός πολιτισμός μας καί ἡ παγκόσμια κοινότητα γενικώτερα ἀντιμετωπίζουν μιά βαθειά πολύπλευρη καί πολύμορφη κρίση, πού εἶναι κυρίως κρίση ἀξιῶν. Οἱ διάφορες αἱρέσεις ἐκμεταλλεόμενες αὐτή τήν κρίση, τά ἀδιέξοδα καί τά ὑπαρξιακά κενά

²⁰⁴ Ὅμαδες ἀσυμβίβαστες μέ τήν Ὁρθόδοξη Πίστη, σσ. 90, 91.

²⁰⁵ Βλ. περισσότερα: π. Ἀ. Ἀλεβιζοπούλου, ἐνθ. ἀνωτ., σ.18.

πού δημιουργούνται στον σύγχρονο άνθρωπο, επαγγέλλονται την «μόνη λύση» στις δικές τους προσφορές, στις έξωτικές ανατολίτικες πρακτικές -δυτικού όμως μοντέλου- ή στα αποκρυφιστικά τελετουργικά, πάντοτε στα πλαίσια της λεγόμενης «Νέας Έποχής του Υδροχόου».

5. Αρνητικές συνέπειες

Οί τρόποι όμως δραστηριότητας των διαφόρων αίρέσεων οδηγούν ανύποπτες ψυχές, όχι μόνον από την όρθή πίστη στην πλάνη, αλλά και σε καταστροφικές συνέπειες και δραματικές καταστάσεις. Οί ποικίλοι και ύπουλοι τρόποι πού χρησιμοποιούν-ται για τον αθέμιτο προσηλυτισμό όπαδών, οδηγούν τελικά σε έγκλωβισμό των όπαδών αυτών μέσα σε καταστάσεις ιδιαίτερα επικίνδυνες και καταστροφικές για τό άτομο και τό οικογενειακό και κοινωνικό σύνολο. Αποτέλεσμα των μεθοδεύσεων και των διαφόρων τεχνικών πού χρησιμοποιούν οί ομάδες αυτές είναι συχνά ή καταστροφή της ανθρωπίνης προσωπικότητας και αξιοπρέπειας και των κοινωνικών σχέσεων. Τά θύματα αποκόπτονται από τό οικογενειακό, επαγγελματικό και κοινωνικό περιβάλλον, τό όποιο χαρακτηρίζεται έχθρικό ή διαβολικό, και έξαναγκάζονται νά ύπηρετούν τυφλά την όμάδα και τον άρχηγό, πιστεύοντας ότι έτσι ύπηρετούν τό καλό της ανθρωπότητας. Κι' αυτό επιτυγχάνεται μέ τον «διανοητικό χειρισμό» και τίς διάφορες «τεχνικές » πού εφαρμόζονται μέσα στις ομάδες αυτές.

Συχνά, τό αποτέλεσμα είναι μιά κατεστραμένη προσωπικότητα ή μιά διαλυμένη οικογένεια. Είναι φανερό ότι οί νεοφανείς αίρέσεις δέν στοχεύουν στό νά βοηθήσουν πραγματικά τον σύγχρονο άνθρωπο. Ίκανοποιούν μάλλον ιδιοτελείς και έν πολλοίς αθέμιτους σκοπούς πού μπορεϊ νά είναι τό οικονομικό κέρδος ή ή ύποδούλωση ανθρώπων, ώστε νά τούς χρησιμοποιήσουν για τούς δικούς τους σκοπούς. Γι' αυτό πολλές παραθρησκευτικές ομάδες χαρακτηρίζονται διεθνώς ως «όλοκληρωτικές ομάδες», «ομάδες διανοητικού χειρισμού», «τεχνικές για την μεταμόρφωση της σκέψης», «τεχνικές πλύσεως ψυχής», «ψυχολα-τρείες», «καταστροφικές λατρείες», «έλευθεριοκτόνες ομάδες» κ.ά. Στην πραγματικότητα πρόκειται για έμπορους

κάλπικης ἐλπίδας, «πλασιέ τοῦ ὑπερφυσικοῦ», ἐνῶ πολλές ἀπ' αὐτές τίς ομάδες παροτρύνουν καί σέ πράξεις βίας.

Ἐντυπωσιάζει φερειπείν, τό ἄρθρο 12 τοῦ «Κώδικα τιμῆς» τῆς Σαηεντολογίας, τό ὁποῖο προτρέπει: «Ποτέ μή φοβηθεῖς νά βλάψεις κάποιον γιά μιὰ δίκαιη αἰτία»²⁰⁶. Πῶς εἶναι δυνατόν νά παροτρύνει κάποιος κάποιον νά προξενήσει βλάβη σέ κάποιον, ἐάν ὁ «δράστης» δέν εἶναι «προγραμματισμένος» νά δεχθεῖ καί νά ἐκτελέσει μιὰ τέτοια ἐντολή; Κι ἔπειτα, τί εἶδους βλάβη μπορεῖ νά εἶναι αὕτη καί ποιά ἡ «δίκαιη αἰτία», ἔνεκα τῆς ὁποίας νομιμοποιεῖται νά τήν προξενήσει; Ἀσφαλῶς, αὐτό μπορεῖ νά ἀποβεῖ ἐπικίνδυνο καί νά ὀδηγήσει στήν ἐφαρμογή μιᾶς «ἀντίστροφης ἠθικῆς».

Ἐξάλλου ἡ ἔνταξη ἑνός μέλους τῆς οἰκογένειας σέ μιὰ παραθρησκευτική ὁργάνωση δημιουργεῖ, ἀναπόφευκτα, πληθώρα προβλημάτων προσωπικῶν, οἰκογενειακῶν, ἐργασιακῶν καί κοινωνικῶν. Οἱ προσηλυτιζόμενοι στίς νεοφανεῖς αἰρέσεις, χωρίς πολλές φορές νά τό ἀντιλαμβάνονται, μέ τήν ἀλλοίωση τῆς προσωπικότητάς τους, τήν ὁποία ὑφίστανται, ἀποκόπτονται ἀπό τό παρελθόν τους, τό περιβάλλον τους καί τίς μέχρι τότε παραδόσεις τους καί ἀπομονώνονται στόν δικό τους ιδιόρρυθμο τρόπο ζωῆς, μέ ἀποτέλεσμα πολλάκις νά ἐκδηλώνουν μιὰ ἀντιοικογενειακή, ἀντιγονεϊκή καί ἀντικοινωνική συμπεριφορά.

Ἐκτός ὅμως ἀπό τίς γενικώτερες αὐτές ἀρνητικές συνέπειες πού δημιουργοῦνται ἀπό τήν δραστηριότητα τῶν νεοφανῶν αἰρέσεων, ὑπάρχουν καί ἄλλες πού ἀφοροῦν εἰδικότερα στήν ψυχοσωματική υἡγεία τῶν θυμάτων. Στό θῦμα παρατηροῦνται ἐνίστε: περιορισμένη χρήση τῆς γλώσσας (γλωσσοπενία) καί στερεότυπες ἀπαντήσεις, παράξενη συμπεριφορά καί ἐνδυμασία καί ἐξασθένιση τῆς προσωπικῆς σκέψης καί κρίσης, ἀδυναμία διατήρησης τῶν πρίν τήν ἔνταξη στήν ὁργάνωση ἀναμνήσεων κ.λπ. Ἀκόμη, καταγράφονται καί ὁργανικές βλάβες, ὅπως ἔρπητες ὅλων τῶν εἰδῶν, χρόνιες κακώσεις, αὐτοκτονίες ἀτομικές καί ὁμαδικές²⁰⁷. Ἀπό τίς ὁμαδικές αὐτοκτονίες, ἐκεῖνες πού εἶχαν ὑψηλό ἀριθμό θυμάτων ἦσαν: τῆς Γουϊάνα - Τζίμ Τζό-

²⁰⁶ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, ἐνθ.άνωτ, σ. 251.

²⁰⁷ Βλ. Πρακτικά Ζ' Πανορθοδόξου Συνδιασκέψεως, Ὁμάδες ἀσυμβίβαστες μέ τήν Ὁρθόδοξη Πίστη, σ. 92 ἐξ.

ουνς 1978 (940 θύματα), στο Γουάκο του Τέξας - Ντέιβιντ Κορές 1993 (85 θύματα), στην Έλβετία - Λύκ Ζιρέ 1995 (48 θύματα), του Σόκο Ασάχαρα - Τόκιο 1995 (11 νεκροί, 5000 δηλητηριάσεις), της Ουράνιας Πύλης 1997 (38 θύματα), στην Ουγκάντα 1999 (980 θύματα), για να αναφερθούμε μόνον στίς σημαντικότερες. Μερικές από τις αυτοκτονίες αυτές έχουν διαδραματιστεί μέσα σε ομάδες που αυτοχαρακτηρίζονται ως χριστιανικές. Υπάρχουν, τέλος, και οι «τελετουργικές» ανθρωποθυσίες στίς ομάδες του «νεοσατανισμού».

Η Ζ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη, στην οποία αναφερθήκαμε και πιο πάνω, καταγράφει στα Πορίσματά της μιά σειρά άρνητικῶν και καταστροφικῶν συνεπειῶν για τους ὁπαδούς - θύματα τῶν παραθρησκευτικῶν ομάδων ἀπὸ τὴν ἔνταξή τους σ' αυτές²⁰⁸.

Εἶναι ιδιαίτερα ἐντυπωσιακὴ ἡ διαπίστωση ὅτι οἱ ἀρνητικὲς καὶ καταστροφικὲς συνέπειες πού πλήττουν τὰ θύματα τῶν ὁλοκληρωτικῶν αἱρέσεων δὲν διαφέρουν ἀπὸ ἐκεῖνες πού συνοδεύουν τὰ θύματα τῶν παραισθησιογόνων καὶ ἐξαρτησιογόνων οὐσιῶν. Χωρὶς ἀμφιβολία θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε ὅτι εἶναι κοινὲς καὶ στίς δύο περιπτώσεις. Καταγράφουμε ἐδῶ τίς σημαντικότερες ἀπ' αυτές²⁰⁹:

- 1) Ἀπώλεια τῆς προσωπικῆς σκέψης, κρίσης, βούλησης καὶ μείωση τῶν διανοητικῶν ἱκανοτήτων.
- 2) Διαρκὲς αἴσθηση ἔντονου ἄγχους καὶ ἀγωνίας.
- 3) Ἀντιστροφή τῆς θεώρησης τοῦ νοήματος ζωῆς.
- 4) Μόνιμο αἴσθημα ψυχικῆς ἀνισορροπίας καὶ ἀνασφάλειας.
- 5) Σοβαρὲς ψυχοσωματικὲς βλάβες.
- 6) Καχυποψία καὶ βίωση συνεχοῦς κατάστασης τρόμου σὲ σχέση μὲ τὸν ἔξω κόσμο.
- 7) Ἐλεγχόμενη σκέψη.
- 8) Ἐλεγχόμενη δράση.

²⁰⁸ Στὴ σύνταξη τῶν Πορισμάτων τῆς Ζ' Συνδιασκέψεως ἦταν καθοριστικὸς ὁ ρόλος τοῦ μακαριστοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ κύριος συντάκτης τῶν κειμένων αὐτῶν, πού προέρχονται ἀπὸ τὴν βαθειὰ καὶ κοπιώδη ἐρευνά του στὰ θέματα τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων.

²⁰⁹ Βλέπε περισσότερα στὸ «Ὅμαδες ἀσυμβίβαστες μὲ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη», Ζ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ Ἱερῶν Μητροπόλεων διὰ θέματα αἱρέσεων καὶ παραθρησκείας», σσ. 92 ἔξ.

- 9) Κατεστραμμένη αὐτοεκτίμηση.
- 10) Ἀδυναμία λήψης ἀποφάσεων σέ προσωπικό επίπεδο.
- 11) Σταδιακή ἀλλοίωση ἐξωτερικῆς ἐμφάνισης.
- 12) Ἐντονο αἶσθημα φόβου
- 13) Καταστροφή τῆς ἱκανότητας γιά δημιουργία διαπροσωπικῶν σχέσεων.
- 14) Ἀντικοινωνική καί ἐξωκοινωνική συμπεριφορά.

Νομίζομε ὅτι, μιά ἀπλή σύγκριση τῆς εἰκόνας, πού χαρακτηρίζει συνήθως ἕναν ὑπόδουλο καταστροφικῆς λατρείας μέ ἐκείνην τοῦ ἐξαρτημένου ἀπό ναρκωτικές οὐσίες ἀποδεικνύει, ἀφ' ἑνός μὲν τὴν βαρύτητα τῆς καταστάσεως καί ἀφ' ἑτέρου τὴν δυσκολία τῆς θεραπείας τοῦ προβλήματος καί στίς δύο περιπτώσεις.

Ὁργάνωση, πού ἀσχολεῖται μέ τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος τῶν σεκτῶν, καταγράφει τίς συνέπειες πάνω στὴν προσωπικότητα τῶν θυμάτων ἀπὸ τὴν ἔνταξή τους σέ μιά σέκτα: «Ἀπώλεια ἐλεύθερης βούλησης - Καταστροφή οἰκογενειακῶν δεσμῶν - Ἀλλαγὴ προσωπικότητας - Παραισθήσεις, πανικός, ἐνοχή, φόβος - Ἀπώλεια φίλων - Μείωση διανοητικῆς ἱκανότητας, λεξιλογίου, αἰσθησης τοῦ χιούμορ - Κακὴ ὑγεία - Κακὴ κρίση - Ἀπώλεια χρημάτων»²¹⁰.

Τό ἴδιο συμπέρασμα ἐξάγεται καί ἀπὸ τὸν ὀρισμὸ πού δίνει γιά τὴν «καταστροφικὴ λατρεία» ἀμερικανικὴ ὀργάνωση, ἡ ὁποία ἀσχολεῖται μέ τὸ πρόβλημα: «Καταστροφικὴ λατρεία εἶναι μιά ὁμάδα ἢ κίνημα πού ἐπιδεικνύει μιά μεγάλη ἢ ὑπερβολικὴ ἀφοσίωση ἢ ἀφιέρωση σέ ἕνα πρόσωπο, ἰδέα, ἢ ἀντικείμενο, πού χρησιμο-ποιεῖ ἀνήθικα παραπονημένες τεχνικές πειθοῦς καί ἐλέγχου... μέ σκοπὸ νὰ προαγάγει τοὺς σκοποὺς τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ὁμάδας μέ ἀποτέλεσμα τὴν πιθανή ἢ βέβαιη βλάβη τῶν ὁπαδῶν, τῶν οἰκογενειῶν τους καί τῆς κοινωνίας»²¹¹.

Οἱ καταστροφικὲς αὐτές συνέπειες εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν μεθοδεύσεων καί τῶν διαφόρων τεχνικῶν «διανοητικοῦ χειρισμοῦ», πού ἐφαρμόζουν πολλές παραθρησκευτικὲς ὁλοκληρωτικὲς ὁμάδες, ὥστε νὰ μπορούμε νὰ κάνουμε λόγο γιά διάλυση τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας, καταρράκωση τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας, στέρηση τῆς ἐλευθερίας καί ἡ

²¹⁰ Ἀπὸ τὸ ἔντυπο τῆς CAN, Cult Awareness Network.

²¹¹ Ἀπὸ τὸ βιβλίο τῆς A.F.F., Cults and Psychological Abuse, σσ. 68, 69.

καταστροφή τῶν κοινωνικῶν σχέσεων. Στίς μεθόδους πού χρησιμοποιοῦν οἱ σέκτες γιά τήν ἐπίτευξη τῶν στόχων τους, εἶναι ἡ ἀποκοπή τῶν θυμάτων ἀπό τό οἰκογενειακό, ἐπαγγελματικό καί κοινωνικό περιβάλλον τους, τό ὁποῖο χαρακτηρίζεται ἐχθρικό ἢ διαβολικό, καί ὁ ἐξανα-γκασμός τους νά ἐκτελοῦν, παρὰ τήν θέλησή τους, τίς ἐντολές τοῦ ἀρχηγοῦ καί τῆς ὁμάδας, πιστεύοντας ὅτι ἔτσι ὑπηρετοῦν τό καλό τῆς ἀνθρωπότητας.

Γιά νά χρησιμοποιήσουμε καί πάλι τήν σκέψη τοῦ π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, «Ἄν οἱ νέοι ἄνθρωποι, ἔξω ἀπό τήν ὀργάνωση (δηλ. πρίν ἐνταχθοῦν σ' αὐτή), ἀπέρριπταν κάθε αὐθεντία καί τίς ἐπιταγές της, καθῶς καί τήν ὅποια χειραγώγηση, τώρα, μέσα στήν ὁμάδα, μέ τίς προσεκτικές μεθοδεύσεις της, ὁδηγοῦνται σέ ἀπόλυ-τη ὑποταγή τήν ὁποία ἐκλαμβάνουν ὡς ἀποτέλεσμα “ἐλεύθερης συγκατάθεσης” καί “ἐλεύθερης ἐπιλογῆς”. Δέν εἶναι σέ θέση νά ἀντιληφθοῦν τίς μεθοδεύσεις αὐτές καί τήν πλύση ἐγκεφάλου πού ὑφίστανται»²¹².

Δέν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία γιά τήν ὁμοιότητα, ἀλλά γιά τήν ταυτότητα τῶν καταστροφικῶν συνεπειῶν, πάνω στούς χρήστες τῶν «ναρκωτικῶν» καί στά θύματα τῶν σεκτῶν-«ψυχοναρκωτικῶν».

Βρισκόμαστε, δηλαδή, μπροστά σέ ἓνα σοβαρώτατο κοινωνικό πρόβλημα. Γι' αὐτό σημειώνει χαρακτηριστικά ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος ὅτι «Δέν πρόκειται ἀπλά γιά πρόκληση στό χριστιανικό φρόνημα, στίς πολιτιστικές ἀξίες τῆς Ἐνωμένης Εὐρώπης καί στούς δημοκρατικούς θεσμούς, ἀλλά γιά πραγματική ἀπειλή, πού ὑποχρεώνει καί τήν πολιτική ἡγεσία κάθε χώρας νά ἐρευνήσῃ τό θέμα καί ὄχι μόνο νά πάρῃ θέση σ' αὐτό, ἀλλά καί νά λάβῃ τά κατάλληλα μέτρα γιά τήν προστασία τοῦ ἀνυποψίαστου πολίτη καί ἰδιαίτερα τῶν νέων»²¹³.

Μέ ὅλες αὐτές τίς καταστροφικές συνέπειες στήν προσωπι-κότητά του ἀπό τήν ἐνταξή του στίς ὀλοκληρωτικές αὐτές ὁμάδες τῆς πλάνης, τό θῦμα στερεῖται τήν ἐλπίδα καί ὁδηγεῖται σέ μιά ἀπέραντη καί ἀπελπιστική, χωρίς Θεό, μοναξιά πού φθάνει μέχρι καί τήν ἀποσυναρμολόγηση τοῦ κοινωνικοῦ ἴσου.

²¹² π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, Νεοφανεῖς αἰρέσεις καταστροφικές λατρεῖες, μν. ἔργ., σ. 251.

²¹³ Βλ. π. Ἀ. Ἀλεβιζοπούλου, μν. ἔργ. σ. 282.

Από όλα αυτά, νομίζω ότι γίνεται φανερό πόσο δύσκολος είναι ο απεγλωβισμός και η απεξάρτηση των θυμάτων από την ολοκληρωτική δομή των αίρέσεων, την στιγνή υποδούλωσή τους σ' αυτές και τους καταστρεπτικούς γι' αυτά μηχανισμούς που εφαρμόζουν επάνω τους.

6. Οί αίρέσεις και οί σέκτες, σοβαρό κοινωνικό πρόβλημα

Όπως έγινε ήδη φανερό η δραστηριότητα των «νεοφανών αίρέσεων» και «σεκτών» αποτελεί όχι μόνο ένα σοβαρό ποιμαντικό ή εκκλησιαστικό ή θεολογικό πρόβλημα, αλλά θα έλεγα κυρίως, ένα κοινωνικό πρόβλημα, καθόσον απειλούνται αξίες, θεσμοί και έννομα αγαθά. Αυτό είναι διεθνώς αποδεκτό μεταξύ των ειδικών έρευνητών και κατά την αντιμετώπισή του πρέπει να λαμβάνεται τούτο υπ' όψη.

Ήδη, διεθνείς οργανισμοί, όπως τό Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, τό Συμβούλιο Υπουργών της Ερώπης και πολλά Ευρωπαϊκά Κοινοβούλια (Γαλλία, Γερμανία, Βέλγιο, Αυστρία, Αγγλία, Ισπανία, Έλβετία κ.ά.) αντιμετωπίζουν την δραστηριότητα των διαφόρων σεκτών ως κοινωνικό πρόβλημα, καθόσον θεωρούν ότι πολλές απ' αυτές παραβιάζουν τά ανθρώπινα δικαιώματα και την θρησκευτική ελευθερία.

Τό Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο εξέδωσε μέχρι σήμερα 3 Ψηφίσματα (στις 22.5.84, στις 29.2.96 και στις 17.2.98) μέ τά όποια εκφράζει την ανησυχία του για την δραστηριότητα των ομάδων αυτών, τίς όποιες θεωρεί ως απειλή για την προσωπικότητα και τά άτομικά δικαιώματα των νεαρών κυρίως θυμάτων και καλεί τά κράτη - μέλη της Ευρωπαϊκής Ένώσεως, όχι μόνο νά ασχολη-θούν μέ τό πρόβλημα, αλλά και νά λάβουν τά απαραίτητα μέτρα για την προστασία των πολιτών τους.

Σας διαβάζω δύο μόνον παραγράφους από τό σημαντικώτατο Ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου του 1996: «*Τό Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο): Ε. θεωρεί ότι όρισμένες σέκτες, πού δρουν στό πλαίσιο διασυνοριακού δικτύου έντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης, επιδίδονται σέ παράνομες ή έγκληματικές δραστηριότητες και σέ παραβιάσεις των δικαιωμάτων του ανθρώπου, όπως σέ κακομεταχείριση, σεξουαλική βία, έγκλεισμούς, σωματεμπόριο, ένθάρρυνση επιθετικής συμπεριφοράς, μέχρι και προπαγάνδα ρατσιστικών*

ιδεολογιῶν, σέ φορολογικές ἀπάτες, μεταφορές κεφαλαίων, ἐμπόριο ὄπλων, διακίνηση ναρκωτικῶν, παραβίαση τοῦ δικαιώματος τῆς ἐργασίας ἢ σέ παράνομη ἄσκηση τῆς ἱατρικῆς, κλπ.».

Τό ἴδιο ἐπισημαίνει τό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο καί στό Ψήφισμα τῆς 17.2.1998.

- Τά Ψηφίσματα τοῦ Εὐρωκοινοβουλίου βρῆκαν μεγάλη ἀπήχηση καί στό **Συμβούλιο τῆς Εὐρώπης**, τό ὁποῖο μέ τίς 1178/1992 καί 14/12/1999 Συστάσεις τῆς Κοινοβουλευτικῆς του Συνελεύσεως, ἐκφράζει τήν ἀνησυχία του γιά τήν δραστηριότητα τῶν ομάδων αὐτῶν καί συνιστᾷ τήν ἀνάγκη λήψεως «ἐκπαιδευτικῶν καί νομοθετικῶν μέτρων» γιά τήν ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος στόν τομέα τῆς ἐκπαίδευσης, τῆς ἐνημέρωσης τοῦ κοινοῦ καί τῆς προστασίας τῶν ἀνηλίκων.

- Ἐπί τῇ βάσει τῶν Ψηφισμάτων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου μερικές χῶρες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως ἀνέλαβαν πρωτοβουλίες γιά τήν ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος μέ τήν συγκρότηση Εἰδικῶν Κρατικῶν Ἐπιτροπῶν ἢ μέ τήν κατάρτιση εἰδικῶν προγραμμάτων. Ἀναφέρουμε μερικές ἀπ' αὐτές:

- Στήν **Γαλλία**, μετά τά τρομερά γεγονότα τῆς Ἑλβετίας τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1995 μέ τόν Λύκ Ζιρέ τοῦ «Τάγματος τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἡλίου» καί τή συνέχειά τους στή Γαλλία τόν Δεκέμβριο τοῦ ἴδιου ἔτους, ἡ Γαλλική Κυβέρνηση συγκρότησε Κοινοβουλευτική διϋπουργική Ἐπιτροπή (Διϋπουργική Ἀποστολή γιά τήν καταπολέμηση τῶν αἱρέσεων), τήν γνωστή MIVILUDES, ἡ ὁποία παρακολουθεῖ τή δραστηριότητα τῶν «νεοφανῶν αἱρέσεων» (σεκτῶν). Ἐπίσης ὁ Πρόεδρος Ζάκ Σιράκ ἐγκαινίασε κυβερνητική ὁργάνωση πού θά ἐπιβλέπει τίς ομάδες αὐτές καί τόνισε ὅτι «ἡ χαλαρότητα πρὸς τίς αἱρέσεις μπορεῖ νά ὀδηγήσῃ στήν ἀνεξέλεγκτη διάδοση τῶν τελετουργικῶν αὐτοκτονιῶν καί δολοφονιῶν».

Ἀκόμη, ἡ Γαλλική Ἐθνοσυνέλευση συνέταξε Ἐκθεση (31.1.2001) πού ἀναφέρεται στόν κίνδυνο τῶν αἱρέσεων καί κατάρτισε σχετικό κατάλογο. Ἡ Γαλλία ἔχει θεσπίσει καί εἰδικό νόμο περί τῶν αἱρέσεων (ν. 2001-504 τῆς 12.6.2001).

Ἐπίσης τό Γαλλικό Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης μέ δύο ἐγκυκλίους του (1.12.1996 καί 22.2.1998) ἀπευθύνεται στούς Γάλλους Εἰσαγγελεῖς καλῶντας τους νά διώκουν ποινικῶς τά ἐγκλήματα

πού διαπράττονται από τις νεοφανείς αίρέσεις.

Η Γαλλίδα Υπουργός Νεότητας και Αθλητισμού με Έγκυκλιό της προς τούς Γάλλους Νομάρχες (21.4.1999) ζητεί να ευαισθητοποιήσουν τις ύπ' αὐτούς υπηρεσίες για τόν κίνδυνο τῶν αίρέσεων.

- Στήν **Γερμανία**, ασχολείται με τις καταστροφικές αὐτές λατρεῖες τό Ὑφυπουργεῖο Οἰκογενείας καί Νεότητος. Ἐπίσης ἡ Γερμανική Ὁμοσπονδιακή Βουλή ἐξέδωκε τό 1998 ὀγκῶδες τεῦχος πρὸς ἐνημέρωση τῶν πολιτῶν, διαθέτει δέ εἰδικές υπηρεσίες προστασίας τῶν πολιτῶν.

- Στήν **Αὐστρία** ιδρύθηκε (ν. 20.8.1998) εἰδική κρατική Ὑπηρεσία προστασίας τοῦ κοινοῦ ἔναντι τῶν αίρέσεων.

- Στό **Βέλγιο** τό Κοινοβούλιο κατήρτισε Ἐκθεση περὶ τῶν νεοφανῶν αίρέσεων, ὅμοια τῆς Γαλλικῆς, ἡ ὁποία μάλιστα συμπεριλαμβάνει καί κατάλογο τῶν αίρέσεων.

- Ἀλλά καί στήν **Ἑλβετία**, τό Ἑλβετικό Κοινοβούλιο συνέταξε ἀνάλογη Ἐκθεση περὶ τῶν αίρέσεων στίς 1.7.1999.

- Στήν **Ἑλλάδα** εἶναι γνωστές οἱ ἀποφάσεις ὑπ' ἀριθ. 7.380/1995 τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καί ὑπ' ἀριθ. 10.493/1996 τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, μέ τις ὁποῖες διελύθη τό γνωστό Κ.Ε.Φ.Ε., μετά ἀπό εἰσαγγελική ἔρευνα τοῦ ἀντιεισαγγελέα κ. Ἰωάν. Ἀγγελῆ, γιατί θεωρήθηκε «ὀργάνωση μέ ὀλοκληρωτικές δομές καί τάσεις» καί «ὀργάνωση μέ πρακτικές ἱατρικά, κοινωνικά καί ἠθικά ἐπικίνδυνες καί ἐπιβλαβεῖς».

Ἀποφάσεις Ἑλληνικῶν Δικαστηρίων ἔχουν ἐπίσης ἐκδοθῆ για τήν ὀργάνωση τῶν Χάρε Κρίσνα. Παραλείπω νά ἀναφερθῶ στίς γνωστές πολλαπλές ἀποφάσεις ἐπὶ προσηλυτισμῶ ἀπό «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» (καί ὄχι «χριστιανοί» ὅπως αὐτοχαρακτηρίζονται αὐθαίρετα) καί Πεντηκοστιανῶν²¹⁴.

Δυστυχῶς, μέχρι σήμερα στήν Ἑλλάδα δέν ἔχει ληφθῆ μέριμνα ἐκ μέρους τῆς Πολιτείας για τήν μελέτη τοῦ προβλήματος καί δέν ἔχει ιδρυθῆ εἰδική Κρατική Ἐπιτροπή, ὅπως σέ ἄλλες χῶρες τῆς Εὐρώπης για τήν παρακολούθηση ἐνδεχομένης ἐγκληματικῆς δραστηριότητος μερικῶν σεκτῶν. Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διά τοῦ Μακαριστοῦ

²¹⁴ Σημειώνουμε παρενθετικά ὅτι τά διαδιδόμενα περὶ τάχα καταδίκης τῆς Ἑλλάδος ἀπό τό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων ἐπειδὴ ἐφήρμοσε τόν νόμο περὶ ἀπαγορεύσεως τοῦ ἀθεμίτου προσηλυτισμοῦ, εἶναι ἀπολύτως ἀναληθῆ καὶ ἀβάσιμα.

Αρχιεπισκόπου κυροῦ Χριστοδούλου ἔχει ἀποστείλει τρεῖς ἐπιστολές στούς Ὑπουργούς Ἐθνικῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων (1999-2001-2004), στίς ὁποῖες ἐκτίθενται, τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας στόν τομέα αὐτό καί οἱ τρόποι προσφορᾶς βοηθείας ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας σέ θύματα αἱρέσεων καί στίς οἰκογένειές τους, καί ζητεῖται ἡ σύσταση μιᾶς εἰδικῆς Κρατικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀνάλογη μέ ἐκεῖνες τῶν ἄλλων χωρῶν τῆς Εὐρώπης. Στήν πρόταση αὐτή τῆς Ἐκκλησίας δέν ἔχει δοθῇ μέχρι σήμερα οὐδεμία ἀπάντηση.

Ανάλογο αἶτημα κατετέθη πρός τό Προεδρεῖο τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων τό 2002 (24 Ἀπριλίου) ἐκ μέρους 65 Βουλευτῶν τῶν δύο μεγάλων Ἑλληνικῶν Κομμάτων (μέ πρωτοβουλία τῶν κ.κ. Παπαθεμελῆ καί Ἀνδρεουλάκου), γιά τήν σύνταξη Ἐκθέσεως γιά τήν κατάσταση πού ἐπικρατεῖ στήν χώρα μας. Καί ἡ πρωτοβου-λία αὐτή δέν ἐτελεσφόρησε. Ἔτσι μόνη ἡ Ἐκκλησία μας ἀσχολεῖται σοβαρά μέ τό πρόβλημα, μέσα στά πλαίσια πού τό Σύνταγμα καί οἱ Νόμοι Τῆς τό ἐπιτρέπουν.

Ἡ ἀντιμετώπιση ὅμως τῶν σοβαρῶν προβλημάτων πού δημιουργοῦνται ἀπό τήν δραστηριότητα νεοφανῶν αἱρέσεων εἶναι κυρίως ἀρμοδιότητα τῆς Πολιτείας, καθόσον πολλές φορές πρόκειται περί ομάδων μέ ἐγκληματικά «δόγματα» καί ἐγκλημα-τική δραστηριότητα. Καί τό ἐγκλημα δέν εἶναι δυνατόν νά ἀντιμετωπισθῇ ἀπό τήν Ἐκκλησία, ἀλλά ἀπό τούς ἀρμόδιους κρατικούς φορεῖς. Ὑπεύθυνη σ' αὐτές τίς περιπτώσεις νά ἀντιμετωπίσει τόν κίνδυνο πού ἀπειλεῖ τούς Ἕλληνες πολίτες καί μάλιστα τούς νέους, ἀλλά καί τό κοινωνικό σύνολο εἶναι κυρίως ἡ Ἑλληνική Πολιτεία. Αὐτή εἶναι ἐνταγμένη νά προστατεύει, κατά τό Σύνταγμα, τά ἔννομα ἀγαθά, τήν ζωή τῶν πολιτῶν, τήν περιουσία τους, τήν δημόσια τάξη καί τά ἀνθρώπινα δικαιώματα. Προτοῦ μιά ἀρμόδια ἀρχή δώσει ἄδεια λειτουργίας κάποιου δῆθεν «εὐκτηρίου οἴκου» ἢ ἀναγνωρίσει ὡς σωματεῖο μιά τέτοια ομάδα, ὀφείλει νά ἐξετάζει μήπως πίσω ἀπό ἓνα «θρησκευτικό ἢ πολιτιστικό ἢ θεραπευτικό κ.ἄ.», προσωπεῖο κρύπτεται μιά ἄλλη ταυτότητα μέ ἐπικίνδυνο χαρακτήρα, ἡ ὁποία μέ τό προσωπεῖο πού προβάλλει ἐπιδιώκει νά ἀποκτήσει ὀφέλη καί πλεονεκτήμα-τα. Αὐτό μᾶς προτρέπει νά κάνουμε τά Ψηφίσματα τῆς Εὐρώπης. Καί σ' αὐτό θά ἀνέμενε κανεῖς νά μιμούμεθα τίς ἄλλες Εὐρωπαϊκές χώρες, μιά καί τό συνηθίζουμε νά τίς μιμούμεθα σέ τόσα ἄλλα, πού συνήθως εἶναι ξένα ἄν μή καί βλαπτικά γιά τήν ἐθνική μας

ταυτότητα καί τις παραδόσεις μας. Αυτό πρέπει νά γίνεται ἀπό τις ἀρμόδιες Αρχές καί οὔτε νά ἐπιρρίπτεται στήν Ἐκκλησία ἡ εὐθύνη γιά τήν ἐπικρατοῦσα κατάσταση ἀσυδοσίας, οὔτε νά ἀφήνεται ἀπροστάτευτος ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικός Λαός. Εἶναι ἀνάγκη νά ἀναλάβει κάθε ἀρμόδιος τις εὐθύνες του.

Συνοπτικά ἐπισημαίνω, ὅτι τά κοινωνικά προβλήματα πού δημιουργοῦνται ἀπό τήν δραστηριότητα τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων καί τῶν παραθρησκευτικῶν ομάδων, ἀφοροῦν στήν ἀνθρώπινη προσωπικότητα καί στήν ἀτομική ἐλευθερία, στήν κοινωνική συνοχή καί ἀσφάλεια, στήν οἰκογένεια, στό ἐπάγγελμα, στήν παιδεία, στήν ψυχική καί σωματική υἡγεία, ἰσορροπία καί ἀκεραιότητα τῶν θυμάτων, στήν ἐπανένταξη πρῶν θυμάτων μέσα στό κοινωνικό σύνολο, στήν κρατική ἀσφάλεια καί στήν οἰκονομική ζωή τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν καί ἐν γένει στόν εὐρωπαϊκό πολιτισμό, ὁ ὁποῖος, κατά κύριο λόγο ἐδραιώνεται πάνω στήν περί κόσμου καί ἀνθρώπου χριστιανική διδασκαλία.

Νομίζω ὅτι ὅλα αὐτά, τά ὁποῖα ἐξέθεσα - καί σᾶς διαβεβαιῶν: χωρίς ἵχνος μισαλλοδοξίας ἢ ὑπερβολῆς - εἶναι ἀρκετά γιά νά καταδείξουν ὅτι τό πρόβλημα τῆς δραστηριότητος τῶν «νεοφανῶν αἱρέσεων» καί «σεκτῶν» εἶναι ἔντονα καί κοινωνικό πρόβλημα.

7. Συμπεράσματα:

α. Αὐτό πού ἄλλοτε ἀκούγαμε νά ἐπαναλαμβάνεται συχνά ὅτι ὅλες οἱ θρησκεῖες εἶναι καλές καί ὅτι ὁ Θεός εἶναι ἓνας γιά ὅλους, ἀποδεικνύεται ὅτι σήμερα δέν ἔχει καμμιὰ σοβαρή βάση. Οἱ ὅροι "θρησκεία", "θεός", "Χριστός" κ.ο.κ. δέν ἔχουν, στά πλαίσια τῶν ρευμάτων τῆς "Νέας Ἐποχῆς", πάντοτε καί παντοῦ τό ἴδιο περιεχόμενο. Συχνά διαφοροποιοῦνται οὐσιαστικά καί ριζικά ἀπό τούς χριστιανικούς ὅρους. Οὔτε ἡ περί Θεοῦ ἔννοια εἶναι σέ ὅλες τις θρησκεῖες ἡ ἴδια, οὔτε ὅλες οἱ θρησκεῖες εἶναι καλές, ὅπως συνήθως ὑποστηρίζεται. Ἐχει διαπιστωθεῖ πλέον ὅτι σήμερα ὑπάρχουν καί οἱ δῆθεν θρησκεῖες καί μερικές «θρησκεῖες ἄθες», ἀλλά καί ἐγκληματικές θρησκεῖες, πού εἶναι ἐπικίνδυνες, γιατί ἔχουν ἐ-

γκληματικά δόγματα και ανατρέπουν τις καθιερωμένες αξίες και τούς θεσμούς, ενίοτε δέ απειλούν τά χρηστά ήθη και τήν δημόσια τάξη.

β. Υπάρχουν οί δῆθεν «θεοί» -και μάλιστα πολύ περισσότεροι από τούς Δώδεκα τοῦ «νεοπαγανιστικοῦ» Δωδεκαθέου-, ἀλλά και πολλοί «ὑδροχοϊκοί Χριστοί» τῆς «Νέας Ἐποχῆς». Ἐπομένως, μιλώντας για Θεό δέν ἐννοοῦν ὅλοι τόν Ἕνα και Ἀληθινό Θεό, τόν Δημιουργό τοῦ κόσμου ἐκ τοῦ μηδενός, ὅπως πιστεύει και διδάσκει ὁ Χριστιανισμός. Οἱ παραθρησκευτικές ὁμάδες τῆς «Νέας Ἐποχῆς», μέ τις πανθεϊστικές δοξασίες τους, κηρύττουν ὡς «θεοί» ἕνα θεοποιημένο αὐθύπαρκτο, ἀσυνείδητο σύμπαν, πού ἐκδηλώνεται σέ ἄπειρες «θεϊκές» μορφές. Μέσα σ'αὐτό τά πάντα, ὡς μία ὁλότητα, «Ἐν Ὁλον», (ὀλισμός) εἶναι «θεός».

γ. Ἀλλά οὔτε και ὁ ὅρος «χριστός» σημαίνει πάντοτε τόν ἱστορικό και ἀνεπανάληπτο Ἰησοῦ Χριστό. Εἶναι ἐνδεχόμενο νά πρόκειται για ἕνα ζώντα «διδάσκαλο», ἕναν «ἄβατάρ» ἢ γκουρού τῆς «Νέας Ἐποχῆς», πού καταχρᾶται ἕνα τίτλο πού ἀνήκει μόνο στόν Ἰησοῦ Χριστό, προκειμένου νά ἐξαπατήσει μερικούς ἐπιπόλαιους χριστιανούς. Ὁ «χριστός» στίς ἀποκρυφιστικές ὁμάδες τῆς «Νέας Ἐποχῆς» δέν εἶναι πρόσωπο, ἀλλά κατάσταση, στήν ὁποία μποροῦν νά φθάσουν, και μάλιστα μετά ἀπό πολλές μετενσαρκώσεις, ἐξελιγμένες ὀντότητες. Γι'αὐτό γίνεται λόγος για «χριστική κατάσταση». Ἔτσι, οἱ ὁμάδες αὐτές ἀπορρίπτουν τόν Ἰησοῦ Χριστό ὡς Θεάνθρωπο, μοναδικό σωτήρα και διδάσκαλο, και διακηρύττουν ὅτι ἦταν ἀπλῶς ἕνας «ἄβατάρ» τῆς παλαιᾶς «Ἐποχῆς τῶν Ἰχθύων». Τόν καταγοῦν, δηλαδή, συμπληρώνοντάς τό Εὐαγγέλιό Του μέ τις διδασκαλίες νέων, σύγχρονων ζωντανῶν «χριστῶν».

δ. Στά πλαίσια τῆς «Νέας Ἐποχῆς» ἡ Θεοσοφία ἐπαγγέλλεται τήν ἐγκαθίδρυση μιᾶς «Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας», στήν ὁποία ὅλες οἱ θρησκείες θά ἀποτελοῦν ἐπί μέρους ἀτραπούς. Ἔτσι, μέ διάφορους τρόπους ἐπιχειρεῖται νά πληγεῖ τό κύριο στοιχεῖο τῆς ἰδιαιτερότητας κάθε ἔθνους, πού εἶναι ἡ θρησκεία του. Για τήν ἐπίτευξη τοῦ σκοποῦ τους, οἱ πρωτεργάτες τῆς «Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας», πού «μετήλλαξαν τήν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει και

ἐσεβάσθησαν τῇ κτίσει παρά τόν κτίσαντα» (Ρωμ. α' 25), δέν ἐνεργοῦν πάντοτε ἐπιθετικά, ἀλλά προτιμοῦν τήν μέθοδο τῆς σύγχυσης καί τῆς διάβρωσης. Αὐτό εἶναι ἰδιαίτερα ἐμφανές στήν πατρίδα μας, ὅπου δέν ἐπιβάλλουν τήν ἀποχώρηση ἀπό τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀλλά τήν παράλληλη ἀποδοχή ἐξωχριστιανικῶν δοξασιῶν. Ὅμως, στήν πραγματικότητα, ἡ ἀποδοχή καί ἑνός ἄλλου "χριστοῦ" κοντά στόν Ἰησοῦ Χριστό εἶναι ἄρνηση τοῦ Χριστοῦ καί ἀπόρριψη τῆς διδασκαλίας Του.

ε. Οἱ νεοφανεῖς αἰρέσεις δέν εἶναι μόνον μιά σοβαρή πνευματική ἐπιπλοκή στήν πορεία τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Μέ τά προσωπεῖα, κάτω ἀπό τά ὅποια ἐμφανίζονται καί τίς προσηλυτιστικές δραστηριότητές τους δημιουργοῦν σωρεία προβλημάτων σέ νέους κυρίως ἀνθρώπους, στήν οἰκογένεια καί στό κοινωνικό σύνολο.

στ. Οἱ παραθρησκευτικές ὁμάδες δέν ἀποτελοῦν «γνωστή θρησκεία», γιά τήν ὁποία κάνει λόγο τό Ἑλληνικό Σύνταγμα (ἄρθρο 13). Πολλές φορές πρόκειται γιά «καταστροφικές λατρεῖες». Οἱ περί Θεοῦ, κόσμου καί ἀνθρώπου δοξασίες τους δέν ἔχουν καμμιά σχέση μέ τήν Χριστιανική Πίστη. Ἀντί τῆς πίστεως κηρύττουν τήν γνώση, ἀντί τῆς προσευχῆς τόν διαλογισμό, ἀντί τῆς σωτηρίας τήν αὐτοσωτηρία, ἀντί τῆς ἀνάστασης τήν μετενσάρκωση. Εἶναι ἀπολύτως καί ἐκ διαμέτρου ἀντίθετες καί ἀσυμβίβαστες μέ τήν Ὁρθόδοξη Πίστη.

ζ. Πολυεθνικές ἐταιρεῖες (ὅπως ἡ «Σκοπιά») ἢ ἡ λερναία ὕδρα τοῦ νοτιοκορεάτη Μούν (μέ τά 100 ὀνόματα) ἢ ἡ Σαηεντολογία (πρώην ΚΕΦΕ), μέ τά ποικίλα προγράμματα, ἢ οἱ ὁμάδες μέ τά προσωπεῖα τῆς ψυχολογίας καί τῆς ἐναλλακτικῆς ἱατρικῆς κ.ἄ., ἐπιδιώκουν νά διαβρώσουν συνειδήσεις, ὁργανισμούς ἢ καί δημόσιους φορεῖς. Ἀκούγονται μάλιστα καί περιπτώσεις διδασκαλίας διαλογιστικῶν τεχνικῶν μέσα σέ σχολεῖα ἢ μαθημάτων γιόγκα σέ προγράμματα γυμναστικῆς συλλογικῶν φορέων. Ὡς ἐκ τούτου εἶναι ἀνάγκη νά ἀσχοληθοῦν κάποιοι ἀρμόδιοι μέ τήν ἔρευνα τῆς ἐνδεχομένως παράνομης δραστηριότητος μερικῶν παραθρησκευτικῶν ὁμάδων. Καί τέτοιοι ἀρμόδιοι εἶναι ἀσφαλῶς ὅλοι οἱ κρατικοί φορεῖς οἱ ταγμένοι νά περιφρουροῦν τά ἔννομα ἀγαθὰ τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν.

η. Τά ποικίλα προσωπεῖα τῶν περισσοτέρων νεοφανῶν αἰρέσεων ὑποκρύπτουν κινδύνους, οικονομικές καί ἄλλες παράνομες δραστηριότητες (βλ. τό πιό πάνω Ψήφισμα τοῦ Εὐρωκοινοβουλίου) καί ἐπομένως ἐμπίπτουν στόν ἔλεγχο τῶν ἀρμοδίων Ἀρχῶν. Τά τεράστια οικονομικά μέσα πού διαθέτουν οἱ διάφορες ὁμάδες καί τά ὅποια προέρχονται κυρίως ἀπό τήν ἐκμετάλλευση τῶν θυμάτων τους,

διευκολύνουν τά μέγιστα τήν ἐξάπλωσή τους στήν Ἑλλάδα καί στίς χειμαζόμενες Ὁρθόδοξες Ἀνατολικές χώρες.

Θ. Ἡ ὁλοκληρωτική (δικτατορική, φασιστική) δομή καί ὁργάνωση τῶν περισσοτέρων ἀπό τίς ὁμάδες τῆς παραθρησκείας ἀποτελεῖ ἀπειλή γιά τήν προσωπικότητα τοῦ ἀτόμου, τήν ἐλευθερία του, τήν ψυχοσωματική υἡγεία του, ἀπειλή κατὰ τῶν δημοκρατικῶν ἀρχῶν, κατὰ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀτόμου, κατὰ τῶν κοινωνικῶν ἀξιῶν καί ἐνίστε προχωρεῖ στή διάβρωση τῶν οικονομικῶν καί πολιτικῶν δομῶν πολλῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης καί ἰδιαίτερα τῆς Ἀνατολικῆς (λόγῳ τῶν εἰδικῶν ἐκεῖ συνθηκῶν).

ι. Δέν ἀρνούμεθα τό δικαίωμα τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας γιά κάθε ἄνθρωπο. Ὅμως πρέπει νά ἐντοπίσουμε τήν ἐπικίνδυνη δραστηριότητα, ὅπου αὐτή ὑπάρχει, τόν ἀνέντιμο καί ἀθέμιτο προσηλυτισμό πού ἀσκεῖται κάτω ἀπό ποικίλα προσωπεῖα καί νά καταρρίψουμε τά προσωπεῖα αὐτά γιά νά φανοῦν τά πονηρά πρόσωπα. Ἀκόμη πρέπει νά σεβαστοῦμε τό δικαίωμα τῆς Ἐκκλησίας μας καί τό καθῆκον της νά προφυλάσσει τό Ποίμνιό της ἀπ' αὐτή τήν λαίλαπα καί τήν ἀπειλή καί νά θεραπεύει, ὅπου αὐτό εἶναι δυνατόν, τίς πληγές τῶν θυμάτων τῶν ὁλοκληρωτικῶν αὐτῶν ὁργανώσεων, πού προστρέχουν στήν βοήθειά της. Γιατί κι'αὐτό διαπιστώνουμε συχνά: Ὅταν δηλαδή ἔρχεται στή δημοσιότητα κάποιο ἀπό τά πολλά δράματα τῶν θυμάτων τῶν αἵρέσεων, τότε ἀκοῦμε μερικούς νά λένε ὑποκριτικά: καί τί κάνει ἡ Ἐκκλησία; θέλοντας νά ρίξουν ἐπάνω της ὅλη τήν εὐθύνη. Ὅταν πάλι ἡ Ἐκκλησία προειδοποιεῖ ἢ μέ πόνο καταγγέλλει τοὺς κινδύνους καί τίς καταστροφικές συνέπειες ἀπό τήν δραστηριότητα τῶν ὁμάδων αὐτῶν, τότε δέχεται σφοδρή ἐπίθεση καί κατηγορεῖται γιά φανατισμό καί μισαλλοδοξία ἢ γιά κινδυνολογία.

ια. Τελευταῖο: Ἀσφαλῶς δέν μᾶς διαφεύγει ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι θεραπευτήριον ψυχῶν. Καί οἱ ψυχές ἀρρωσταίνουν εἴτε ἀπό τήν ἁμαρτία εἴτε ἀπό τήν αἵρεση. Καί ἡ μέν θεραπεία τῆς ἁμαρτίας μέσα στήν Ἐκκλησία, εἶναι ἔργο εὐχερέστερο, συνδε-δεμένο μέ τήν μετάνοια καί τήν ἐξομολόγησι. Ἡ θεραπεία ὅμως τῆς αἵρεσης εἶναι δυσχερῆς ἕως καί ἀδύνατη. Γιατί τό θῦμα της βρίσκεται ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας καί συνήθως διακρίνεται γιά τήν ὑπεροψία του, τήν ἀμετανοησία του καί τήν ἀπροθυμία του ἢ τήν ἀδυναμία του νά ἐπανενταχθεῖ στήν Ἐκκλησία. Εἴτε διότι τό ἔχουν πείσει νά πιστεύει ὅτι βρίσκεται στήν ἀλήθεια, εἴτε διότι ἀπειλεῖται μέ διάφορους τρόπους, στήν περίπτωση ἀποχώρησής του ἀπό τήν αἵρεση. Ἐμεῖς βλέπομε -καί πρέπει νά βλέπουμε- τόν κάθε

πλανεμένο αδελφό μας ως ασθενῆ στήν πίστη, ως θῦμα πλάνης, ως τραυματισμένο ἀπό τούς «ληστές τῶν ψυχῶν». ἡ συμπεριφορὰ μας εἶναι παρόμοια μέ ἐκείνη τοῦ γιατροῦ, ὁ ὁποῖος στούς σωματικά ασθενεῖς μάχεται καί χτυπᾷ τήν ἀσθένεια καί ὄχι τούς ασθενεῖς. Ἔτσι κι ἐδῶ: ὁ πλανηθεῖς αδελφός μας -πού μπορεῖ νά εἶναι καί μέλος τῆς οἰκογενείας μας, πρέπει νά ἀντιμετωπίζεται μέ στοργή καί ἐνδιαφέρον. Δέν τόν ταπεινώνουμε, δέν τόν λοιδωροῦμε, δέν τόν διώκομε. Στόχος μας δέν ὁ αἰρετικός ἀλλά ἡ αἴρεση. Ὁ αἰρετικός, ἔχει ἀνάγκη μόνο τήν βοήθειά μας, τήν ὁποία ὀφείλομε νά τοῦ προσφέρουμε ἐφ' ὅσον, βεβαίως, ἔχουμε τίς ἀπαραίτητες γνώσεις καί τίς προϋποθέσεις νά τό κάνουμε. Ἀλλοιῶς, καί ἐμεῖς εἶναι ἐνδεχόμε-νο νά διακινδυνεύσουμε ἀλλά καί τόν αδελφό μας νά μή βοηθήσουμε. Συμβαίνει μερικές φορές, ὅταν ὑπάρχει ἐκ μέρους μας ἄγνοια καί ἀνεπάρκεια, ἀντί νά βοηθήσουμε στόν προβλη-ματισμό καί τήν ἀνάνηψη τοῦ ἀδελφοῦ μας, νά τόν σπρώξουμε βαθύτερα στά βαλτόνερα τῆς πλάνης. Ἡ πεῖρα μᾶς ἔχει διδάξει, ὅτι πρόκειται γιά ἔργο πολύ δύσκολο, πού μόνο μέ τήν Χάρη τοῦ Κυρίου, τήν προσευχή καί τήν μεγάλη ὑπομονή μπορεῖ νά ἔχει αἴσιο ἀποτέλεσμα.

ιβ. Κλείνοντας, θά ἤθελα νά ὑπογραμμίσω, ὅτι, Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας εἶναι ἀσφαλῶς ἡ Μία, Ἀγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία. Εἶναι ἡ ἱστορική Ἐκκλησία πού ἱδρυσε ὁ Κύριος Ἰησοῦς, μέ τήν ἀδιάκοπη ἱστορία, ζωή καί λατρεία, τήν ἀναλλοίωτη διδασκαλία καί τήν «ἀποστολική διαδοχή». Εἶναι «ὁ στῦλος καί τό ἐδραῖωμα τῆς Ἀληθείας» (Α' Τιμ. γ'15).

Γιά κάθε Ὁρθόδοξο Χριστιανό, λοιπόν, ἡ γνώση καί ἡ βίωση τῆς σώζουσας Ἀλήθειας εἶναι, ἰδιαίτερος σήμερα, πρῶτιστη ὑποχρέωση. Εἶναι μιά διπλή ἀνάγκη. Αὐτό μπορεῖ νά λειτουργή-σει καταλυτικά στήν πρόληψη, ἀλλά καί στήν ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος. Ἡ πρόκληση τῶν αἱρέσεων μᾶς θέτει πρό τῶν εὐθυνῶν μας. Ἡ Ἀλήθεια δέν μπορεῖ νά «τίθεται ὑπό τόν μόδιον» (Ματθ. ε', 15). Καλούμαστε, ἐπομένως, ἀφ' ἑνός μέν, νά μείνουμε ἐδραιωμένοι στήν πατροπαράδοτη Ὁρθόδοξη πίστη μας καί νά ἀντισταθοῦμε στόν ὁδοστρωτήρα τῆς χωρίς Θεό «Νέας Ἐποχῆς» καί, ἀφ' ἑτέρου, νά εἴμαστε «ἔτοιμοι πρός

ἀπολογία παντί τῷ αἰτοῦντι ἡμᾶς λόγον περί τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος, **μετά πραῦτητος καί φόβου**» (Α' Πέτρ. γ', 15).

Παράλληλα, ἡ μελέτη τοῦ προβλήματος τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων καί ἡ ἀντιμετώπισή του πρέπει νά ἐνταχθοῦν στό κέντρο τῆς σημερινῆς ποιμαντικῆς μέριμνας τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἡ δραστηριότητα τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων ἀποτελεῖ πράγματι γιά τήν Ἐκκλησία μας ἓνα καυτό πρόβλημα, πνευματικό, θρησκευτικό, θεολογικό, θρησκευιολογικό, ἐκκλησιαστικό καί ἐκκλησιολογικό, ποιμαντικό καί ἔντονα κοινωνικό, πού ἀπειλεῖ ἀκόμη καί τά θεμέλια αὐτοῦ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ, καί ὄχι μόνον, πολιτισμοῦ. Μέσα στά πλαίσια τοῦ σεβασμοῦ τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας καί τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων κάθε πολίτη, ἐμεῖς, ὡς Ποιμένουσα Ἐκκλησία, ὀφείλουμε νά ἀναγνωρίσουμε, χωρίς καμμιά καθυστέρηση, τήν ὑπαρξη αὐτοῦ τοῦ προβλήματος καί τήν ἀνάγκη τῆς ὀρθῆς ποιμαντικῆς ἀντιμετώπισής του.

**Φροντιστήριον Κατηχητῶν
Ἱεραῶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν**